

BROJ 141

CENA 5 DINARA

NINJA

3,50 DM 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

UGOVOR SA POKOJNIKOM

DEREK FINEGAN

UGOVOR SA POKOJNIKOM

Derek Finegan
UGOVOR SA POKOJNIKOM

Izdavač
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1996. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

UGOVOR SA POKOJNIKOM

— Ne — rekla je Sumiko, mlada, prelepa devojka japanskog porekla, gurkajući svog partnera prstima u grudi. — Ti samo sedi ovde, naruči nešto osvežavajuće, a ja ću se sama pobrinuti oko kupovine kupaćeg kostima.

— Ali... ja volim da te gledam dok kupuješ — rekao je Lesli uz raskošan osmeh, uz jedva primetnu dozu nestašlučka. — Naročito dok ih probaš!

— Upravo zato ti ne dozvoljavam da pođeš sa mnom — rekla je mlada žena brzo i lako mu uskočivši u zagrljaj i spuštajući poljubac na njegov obraz. — Ne mogu da dozvolim da uznemiravamo javnost.

— Okurtna si — osmehnuo se on.

— I odlučna — rekla je ona. — Ovaj kafe je kao stvoren za strpljivo čekanje!

Pokazala je na neveliku baštu kafea uz samu ulicu kojom je prolazio čuveni tramvaj, ponos gradskog saobraćaja San Franciska. Zaista, mesto je bilo prilično ugodno. Možda već i zbog toga što su za stolovima, sticajem okolnosti, uglavnom sedele mlade osobe ženskog pola. Izgledalo je kao da su to članice neke baletske grupe na pauzi između dve vežbe.

— Uživaj u pogledu — rekla je Sumiko i odmaglila pre nego što je Lesli mogao ponovo da se pobuni.

Mladi čovek, visok, veoma kratko ošišane kose, sa izuzetno pravilnim licem i čeličnim očima, obučen u besprekornu sportsku odeću, uzdahnuo je i prišao jedinom slobodnom stolu. Naručio je đus i kolač i spremio se na dugo čekanje. Uostalom, Sumiko je bila sa-

mo žena, a žene znaju pri kupovini tako osjetljivih stvari kao što su kupaći kostimi, da budu veoma spore. Letimično je osmotrio ko pored njega sedi u bašti kafea. Osim desetak devojaka, od kojih su neke bile uistinu privlačne, tu je bio samo još jedan muškarac — gospodin pedesetih godina, već prilično proćelav, sa čvrstim licem i pogleda zarivenog u berzanske izveštaje »San Francisko kornikla«. Odavao je utisak biznismena na pauzi za ručak.

Svakom drugom muškarcu bi čekanje na lepšu polovinu da se vrati iz kupovine predstavljalo muku. Ali, Leslie El-dridž nije bio običan muškarac. Njemu vreme nije predstavljalo veliki problem — on se sa vremenom borio proverenom metodom koja se sastojala od jednostavnog isključivanja iz stvarnosti. Drugim rečima, na volšeban način, Leslie je okrenuo nekakav unutrašnji prekidač isključivši biološki časovnik, ostajući, pri tom, spolja sasvim normalan. Ta veština je bila plod dugogodišnje vežbe, ali i nesumnjivih mentalnih sposobnosti koje nisu bile dostupne svakome.

Uz to, Leslie je bio poseban još po nečemu. Iako je jednim

delom duha bio sasvim daleko, i prostorno i vremenski, od mesta i vremena na kojem se nalazio, jedan deo njegovog uma je stalno bio na straži. »Oprez je seme iz kojeg niče dug život!« — Leslie se uvek držao te stare, istočnjačke poslovice...

Raspolagao je čulom svojstvenim samo izabranim ljudima — čulom koje mu je omogućavalo da sa kompjuterskom tačnošću predvidi nevolju. U japanskoj tradiciji takvo čulo se naziva HARAGEI... I, sada ga je to osećanje upozoravalo da se događa nešto što može da donese nevolju!

Osvrnuo se lagano nekoliko puta oko sebe, posmatrajući sada veoma pažljivo svako lice oko sebe. Sve te devojke su zaista izgledale kao nekakva grupa plesačica ili nešto slično — časkale su međusobno veselo i bezbrižno i Leslie je zaključio da one ne mogu biti izvor nelagodnog osećanja koje se pojačavalo. Gospodin sa berzanskim izveštajem je takođe sasvim mirno sedeo. Ispred njega je bila čaša sa dopola popijenim konjakom i pepeljara u kojoj je dogorevala debela cigara. Čak je i vižljasta konobarica izgledala suviše bezbrižno i veselo da bi osećaj ne-

lagodnosti dolazio sa njene strane. Ipak, osećaj nikada nije prevario Leslija i on je udvosturčio svoju pažnju.

A onda je ugledao oronuli, tamnoplavi kombi koji se približavao ulicom, usporavajući i shvatio da je sasvim moguće da on krije opasnost koju je osećao. Istog časa je Lesli mobilisao sve svoje mentalne i fizičke snage, iako je spolja ostao savršeno miran. Međutim, iza tog prividnog spokoja se odigravalo nešto što bi se moglo opisati kao kompletna priprema za borbenu akciju...

Kako se kombi približavao, Lesliju je postajalo sve jasnije da mu je cilj baš kafe u kome se i on nalazio, iako je ispred kafea parkiranje i zaustavljanje bilo zabranjeno.

Onog trenutka kada se stari kombi zaustavio ispred kafea Lesli je neprimetno izmakao svoju stolicu. Zaškiljio je malo na oba oka posmatrajući kroz trepavice svaki detalj okoline...

Iz kombija su izašla dva mladića, dok je vozač ostao na svom mestu, ne isključujući motor. Mladići su bili u dugim mantilima i držali su ruke u džepovima — to je sasvim dovoljno Lesliju da ustane...

Mahnuo je konobarici, koja je u tom času stajala na vrati-

ma kafea, praveći se da želi da plati račun, pazeći da ne otkrije da je uopšte na bilo kakav način svestan prisustva dvojice mladića. Ipak, krajikom pogleda je pratio njihove reakcije...

Mladići su stali na ivicu pločnika, ali su njihovi pogledi bili upereni ka gospodinu sa berzanskim izveštajem u rukama, koji, čini se, uopšte nije primetio ni njih, ni kombi...

Konobarica je krenula ka Lesliju.

Proćelavi gospodin je spustio novine i pružio ruku ka pepeljari da podigne cigaru koja je skliznula na stolnjak.

Mladići su raskrilili mantile i podigli automatske puške!

Prvo je vrisnula jedna od devojaka i to je bio dovoljan znak za Leslija da se pokrene...

Preskočivši dva stola i četiri devojke, usput se okrenuvši u vazduhu da bi telu dao što veću inerciju, dakle i snagu, uleteo je obema nogama u grudni koš mladića koji mu se nalazio bliže!

Momak se sručio na asfalt dok mu je puška naprosto izletela iz ruku i otkliznula ravno ispod kombija. Nije stigao da puca!

Ni drugi mladić nije stigao da puca. Delom zbog toga što

je bio zapanjen Lesliejevom akcijom, delom zbog toga što još uvek nije ni bio podigao pušku u položaj za vatru...

Lesli nije čekao da momak dobije dovoljno vremena da pritisne obarač — neverovatno elegantno se okrenuo i jednim poštenim »mavaši-geri« udarcem — petom u vrh brade, onesvestio momka, koji se skljojao poput vreće beživotnih kostiju!

Dok je mladić još padao, Lesli je jednostavno pridržao njegovu automatsku pušku, hitro se okrenuvši prema kombiju i uperivši pušku ka njemu. Nije znao da li unutrašnjost kombija krije još neke naoružane ljude i nije hteo da rizikuje da ga zateknu bez oružja, ako pokazu nameru da napadnu...

Suočio se sa zabezeknutim pogledom vozača kombija, koji u strahu nije ni stigao da reaguje ni na koji način. Tek posle nekoliko dugih sekundi momak za volanom je došao sebi, ubacio u brzinu i pritisnuo papučicu gasa — kombi je uz škripu točkova otprašio niz ulicu!

Tek tada je Lesli spustio pušku na tlo i okrenuo se prema kafeu raširivši ruke i zaurlavši što je jače mogao, da nadjača vrisku devojaka:

— Ne dižite paniku i ostanite na svojim mestima! Sve je pod kontrolom! Molim vas, ne vrištite!

Morao je to da ponovi još nekoliko puta pre nego što su se devojke umirile. No, i posle toga su neke od njih jecale, neke bile okamenjene od straha, a jedna je bukvalno pala u nesvest...

Lesli je pogledao ka stolu proćelavog gospodina. I on je bio sasvim ukočen. Razrogačnim pogledom je prelazio sa Lesliejevog lica na dva onesvešćena napadača i nazad. Činilo se da mu ništa nije jasno, osim, možda, činjenice da su meci, koji na sreću nisu nikada bili ispaljeni, bili namenjeni njemu!

Lesli je lako uočio konobaricu koja je otrčala u unutrašnjost kafea i sada je držala telefonsku slušalicu u rukama i govorila nešto u nju, brzo i sa vidnim uzbuđenjem. »Policija!«, pomislio je Lesli...

Nije da je mrzeo policiju. U stvari, nikada ništa nije imao protiv nje, ali je iz ranijih iskustava znao da je svaki posao sa policijom prilično dugotrajan, a on naprosto nije želeo da se gnjavi sa davanjem beskrajnih izjava i objašnjavanjem svojih postupaka. Osim toga,

znao je da se oko policije uvek muvaju i vrlo radoznali novinari koji bi njegovu nazovu antiterorističku akciju jedva dočekali da povećaju tiraže svojih novina, a to mu se uopšte nije sviđalo. Lesli Eldridž je bio od onih ljudi koji mrze svaki vid popularnosti!

Nije imao mnogo vremena. Sagnuo se i munjevito onespobio puške napadača, rasklapajući ih veštinom velikog znalca, a onda je hitro prišao proćelavom gospodinu koji je još uvek samo sedeo u svojoj stolici i držao u ruci cigaru koja je dogorevala. . .

— Bilo bi pametno da se izgubimo pre nego što dođe policija — rekao je Lesli.

— Ko ste vi? — upitao je nekakvim sipljivim glasom čovek.

— O tome ćemo kasnije — rekao je Lesli i povukao ga. . .

Iako je čovek bio prilično krupan, Lesli ga je lako dovukao do ivice pločnika. Gospodin čije su novine sa berzanskim izveštajem ostale na stolu u kafeu nije se opirao dok ga je Lesli uguravao u taksi koji je stao na prvo mahanje rukom. . .

— Idemo ravno u zoološki vrt, i to što pre! — rekao je Lesli vrlo odsečno taksisti. — Ži-

vot jedne divlje zveri zavisi od brzine kojom ćemo stići tamo!

— Vi ste neki veterinari, a? — upitao je taksista veselo bacivši pogled preko ramena.

— Tako nešto, druškane — rekao je Lesli. — Ali, to tebe ne zanima. Ti samo čuti i vozi što brže znaš!

Taksi je ubrzao, a Lesli se okrenuo i pogledao ka kafeu. Tamo su, na ivici pločnika, stajale neke devojkice i pokazivale prstom ka taksiju. . .

Sa policijskim kolima su se mimoišli nekoliko sekundi kasnije!

»Šta li će Sumiko reći kad me ne zatekne tamo, posle kupovine?«, pomislio je Lesli.

Njegov saputnik je samo zabezeknuto zurio u njega, ne izgovarajući ni reči, na čemu mu je Lesli bio zahvalan.

Dugo su Lesli i proćelavi gospodin iz kafea šetali zoološkim vrtom ne progovarajući ni reči. Lesli je znao da je njegov nevoljni saputnik uzbuđen, iako je upinjao sve svoje snage da to priкриje, pa ga je jednostavno pustio da dođe sebi, če-

kajući da progovori prvi. Prve reči koje je čovek izgovorio, pred kavezom sa velikim papagajima, bile su:

— Zašto baš zoološki vrt?

— Ne znam — rekao je vedro Lesli. — To mi je prvo palo na pamet.

— U stvari — reče čovek. — Mislim da bih trebalo da vam zahvalim. Čini mi se da ste mi spasli život!

— Ne znam — reče Lesli. — Jesam li?

— Ona dvojica su ciljala u mene, zar ne?!

— To vi bolje znate od mene — reče Lesli.

— Pa... — otegnuo je čovek gledajući sa znatiželjom u Leslija. — Zašto ste skočili?

— Mislite, zašto sam ih spreo? — Lesli se veselo osmehnulo. — Zar priliči bilo kome da prosipa olovo po ulicama San Franciska? To je, valjda, pitanje ekologije...

— Vi se šalite, naravno — reče čovek. — Mogu li znati kako se zovete?

— Samo ako uzvratite istim podatkom — reče Lesli i izgovori svoje ime.

— Pa, gospodine Eldridž, ja sam Lorens Midland — reče čovek. — I... mislio sam da će mi ovo putovanje biti nekakav odmor ili tako nešto...

— Niste oдавде, zar ne?! — reče Lesli. — Pre bih rekao da ste odnekud sa severa. Po govoru...

— Toronto, Kanada — reče Lorens Midland. — Moj boravak u San Francisku je... pa... recimo turistički.

— Ona dva mladića nisu bili turisti — reče Lesli.

Midland namerno preskoči preko Leslijeve upadice i upita:

— Zašto ste me uvukli u taksi? Svakom ispravnom građaninu bi prvo palo na pamet da sačeka policiju, zar ne?

— Policija mnogo gnjavi sa izjavama i takvim stvarima — reče Lesli. — Ja nemam vremena za njih. A vi?

— I na tome mogu da vam budem zahvalan — reče Midland. — Čime se bavite?

— Ja sam neka vrsta novinara, slobodnjaka — slagao je Lesli po navici, jer mu je to zanimanje bilo večiti paravan.

— Udarate suviše dobro za jednog novinara — osmehnulo se Midland.

— Posledica vežbanja borilačkih veština — reče Lesli. — Iz mladosti.

— Kako da vam se odužim? — upita Midland. — Nisam siromašan.

— Nemojte mi reći da želite da mi ponudite novac — nasmejao se iskreno Leslie. — To bi bilo više nego loša šala.

— Ne znam... Ljudi vole novac — reče Midland.

— Obični ljudi možda vole novac. Ne smatram sebe običnim čovekom — reče Leslie.

— Verujem vam — osmehnuo se Midland.

— Hvala — Leslie zastade ispred jame u kojoj su bili tigrovi. — Mogu li ja da znam čime se vi bavite?

— Poslovima — reče kratko Midland.

— Opasnim poslovima, mislite da kažete — reče Leslie samouvereno.

— Po čemu ste zaključili da su moji poslovi opasni?

— Po kombiju iz kojeg izlaze derani sa automatskim puškama koje upiru na vas sa namerom da vas izbuše velikim kalibrima — nasmejao se Leslie. — Ili je to, možda, poruka od ljubomorne žene?

— Nisam oženjen — reče suvo Midland.

— Onda mi ne preostaje ništa drugo nego da zaključim da se bavite opasnim poslovima — izgovori vedro Leslie.

— Ne bih govorio o tome — reče Midland. — U svakom slučaju, zanima me na koji na-

čin želite da vam se odužim?

— Ne želim — reče Leslie. — Uopšte ne želim da mi se odužite. Jedino vas moram zamoliti da zaboravite da sam učinio bilo šta što liči na herojsko delo. Takve stvari ostavljaju pogrešan utisak.

— Na mene ste ostavili prilično dobar utisak, gospodine Eldridž — reče Midland. — Mogu li vas, barem, pozvati na večeru. Vas i... ne znam... Možda vašu ženu, ako ste oženjeni, ili tako nekoga...

— Veoma ste ljubazni — reče Leslie. — Međutim... Nazovite to profesionalnom deformacijom, ali moja radoznalost još uvek nije zadovoljena.

— Na šta mislite? — uzvratil Midland tvrdim glasom, iz kojeg je bilo očigledno da nije raspoložen da razgovara o onome o čemu je Leslie hteo da dozna nešto više.

— Iskreno, veoma sam radoznao da doznam zašto su ti mladići pokušali da vas ubiju? — reče Leslie.

— Možda bih trebalo da kažem da nemam pojma — reče Midland i pokuša da se osmejne.

— U svakom slučaju, više od toga me zanima zašto ste sebi dopustili da vas oni zateknu tako nespremno? — reče

Lesli. — Mislim, sasvim je očigledno da se niste nadali da će vas pronaći u San Francisku. Vaša reakcija je bila pomalo čudna. Ukočili ste se i, da zanemarim skromnost, da nije bilo mene verovatno biste naprosto dopustili da vas izrešetaju.

— Bojim se da je baš tako — reče Midland, ali nije pokazivao nameru da objašnjava dalje.

— Da li se varam ako mislim da vam i nije bilo baš previše stalo da ostanete u životu? — upita Lesli mirno pogledavši sagovornika u oči.

— Vrlo ste pronicljivi — osmehnu se nekako tužno Midland. — Osim toga sjajno udarate.

— Ne preterujte sa komplimentima — reče Lesli. — Ko načno, i sami kažete da mi nešto dugujete. Zadovoljiću se vašom pričom. . .

— Pričom?! — Midland umalo ne pljesnu radosno rukama. — Vi ste, izgleda, zaista nepopravljivi novinar. Nameravate li da iskoristite moju priču na bilo koji način?

— Ko zna. . . — osmehnuo se Lesli. — Možda, jednom, kada budem star i odlučim da se bavim književnošću?

— Ne može se reći da ne zaslužujete više od jednog suvog

»hvala« — reče Midland. — A i zoooški vrt nije loša scenografija za moju priču. Na neki način sam se bavio zverima celog svog života.

— Zverima? — Lesli se kratko nasmeja. — Cirkus?!

— Svetski cirkus — reče Midland. — Ja sam trgovac oružjem. Prodajem ih ljudima koji se ne razlikuju mnogo od zveri, a učestvuju u svetskom cirkusu koji se zove rat. To je putujući cirkus.

— Sada su mi neke stvari jasnije — reče Lesli. — Kao u Bibliji. . . Ko od mačeva živi, od mačeva i gine.

— Tako nekako — reče neveselo Midland. — Zaista želite da čujete moju priču?

— Recimo da stvar stoji ovako. . . — reče Lesli. — Ne gorim od prevelike želje. To što sam učinio ne mora da vas obavezuje ni na šta. Ali, smatram da bi bilo pošteno da mi se, eto, na taj način odužite. Time bi i moja znatiželja bila zadovoljena, a i vi biste vratili dug i svi bismo bili srećni i zadovoljni do kraja života. . .

— Možda bi priča i mogla da počne od kraja života — Midland zastade i upilji se u Leslija. — Jer, moj je blizu. . .

Na tren Lesli je bio zbunjen. Nije odmah mogao da razume

o čemu to Lorens Midland govori, a onda je shvatio...

— Po vašem pogledu mi je jasno da ste razumeli o čemu govorim — rekao je Lorens Midland. — Možda se sve to čak i vidi na mom licu?!

— Možda više po ponašanju u trenutku pokušaja atentata — reče Leslie. — Vi niste imali nameru da se branite, zar ne?

— Nisam imao od čega da se branim — reče Midland. — Jer, vidite, ja sam pokojnik!

— Zvučite kao da ste sami sebe osudili na smrt — reče Leslie.

— Možda ne samog sebe, ali sam svakako vrlo osuđen na smrt — reče Midland. — Lekari kažu... ne duže od tri meseca. Zloćudni tumor. Prosti je rečeno, nešto izjeda moj mozak i samo je pitanje vremena kada će početi bolovi koji će biti predznak da mi sledi brzo gubljenje razuma... A, onda... Smrt! Pokojnik!

— Vaši neprijatelji ne znaju za to, očigledno, čim su se potrudili da vas pronađu u Frisku i pokušaju da vas ubiju — reče Leslie.

— Suviše su glupi da saberu tri prosta broja — nasmejao se Midland. — Svakom iole promućurnom čoveku bi upalo u oči to što sam krenuo na

putovanje bez telohranitelja koji su me, inače, u Torontu čuvali dvadeset četiri časa dnevno. Osim toga, ne verujem da mojim neprijateljima nije palo u oči i to da sam vrlo često bio posetilac nekoliko uglednih bolnica... Da su malo razmislili i raspitali se, podmitili lekara ili nekoga iz bolničke arhive, doznali bi da se uopšte ne moraju truditi.

— Moram da priznam da vrlo hladnokrvno govorite o svojoj sopstvenoj smrti — reče Leslie.

— Ne bih vam poželeo da se nađete u sličnim okolnostima — reče Midland. — Ali, ako bi vam se to dogodilo, onda biste vrlo brzo naučili da ne postoji drugi način da se suočite sa tom istinom, nego samo hladnokrvnošću i iščekivanjem početka kraja.

— Možda će zvučati smešno, ali u vašem slučaju sam učinio pogrešnu stvar... — osmehnu se Leslie pomalo tužno. — Tamo, u bašti kafea ste izgledali kao neko ko jedva čeka da oni dripci saspu svoje šaržere u njega. Kao da ste priželjkivali da vam prekrate muke...

— Možda i jesam izgledao tako — reče Midland. — Ipak, osećao sam se, u stvari, samo prilično glupo što sam im do-

zvolio da mi priđu, da me pro-nađu... San Francisko je grad u kome sam odlučio da umrem. Ne pitajte me zašto. Reći ću vam samo da sam ovde proveo deo mladosti, u jednoj hipi-komuni, pre ko zna koliko godina... I još uvek želim da me pojede moj rak, i to baš u San Francisku, a ne da me izrešetaju...

— Dobro... — reče Leslie. — Ko želi da vas izrešeta?

— Ima ih mnogo — nasme-jao se Midland. — I reći ću vam zašto ih ima mnogo... Trgovao sam oružjem. Posled-njih dvadeset godina sam pro-davao oružje svim mogućim privatnim i službenim, držav-nim i pobunjeničkim vojskama sveta. Moji klijenti su bili i ETA, i IRA, i Palestinci i ne-kakva afrička plemena neizgo-vorljivih imena, i Tamili i Azer-bejdžanci, i Kurdi, Libicji, ev-ropske terorističke i separatist-ičke organizacije, državne voj-ske Angole i Kolumbije, Filipi-na, Cejlona... Da ne nabrajam. Iz svakog prokletog rata i ra-tića na ovoj našoj ludoj pla-neti ja sam izvukao nešto za-rade, a moje oružje je ubijalo. Čovek se brzo navikne da ne razmišlja koga sve njegova ro-ba može da ubije i prestane da prestane da oseća bilo ka-

kvu grižu savesti... Ali, sve ima svoje granice... Kada sam doznao da su mi dani odbroja-ni jednostavno sam rešio da prestanem da ubijam. Kad već ja moram da umrem, onda bih da barem pokušam da neko ta-mo, u Sudanu ili na Balkanu, ostane pošteđen, jer njihovi neprijatelji neće dobiti oružje da bi pucali u njih...

— Mislim da mogu da vas razumem — reče Leslie ozbiljno.

— U stvari, samo sam poku-šao da se iskupim za svoje ne-ke unutrašnje grehe — reče Midland. — Zato sam poslednju godinu iskoristio da sklopim jedno brdo ugovora sa naručio-cima i da im, shodno tome, pokupim novac... Mnogo nov-ca. Rekao sam vam da imam novca da platim čak i svoj ži-vot, ali to je nemoguće. Tim glupim, smrdljivim ćelijama u mom telu novac ne znači baš ništa... Ali, kažem, naplatio sam nekoliko stotina miliona dolara od tih ugovora vešto odugovlačeći isporuku oružja. U međuvremenu sam sve oruž-je kojim sam raspolagao, pro-dao kao staro gvožđe jednoj železari, a gotovo sav novac is-poklanjao dobrotvornim orga-nizacijama, od UNICEF-a i »Grinpisa« do »Vojske spasa« i »Crvenog krsta«. Onda sam

rešio da dođem u Frisko i da tu skončam, pa ma kad to bilo. Konkretno, danas sam sasvim slučajno prolazio tom ulicom i seo sam u taj kafe samo zato što je pogled bio prekrasan... Mislim na te divne devojke koje su sedele tamo. Nisam slušao da me prate...

— To je bilo očigledno — reče Lesli.

— Ne znam ni ko su, a i ne tiče me se — reče Midland. — Jasno mi je da će pokušati ponovo. Svi oni, ma ko da su, dovoljno su moćni i uporni da mogu lako da me pronađu u Frisku, ma gde se sakrio. A onda će me, možda, zaista ubiti. Iako, rekao sam već, ja želim da umrem od tih prokletih pokvarenih ćelija u glavi, pa ma kako to bilo bolno. Ubeđujem sebe da sam deo dugova čovečanstvu vratio, a sve ostalo će biti procenjeno na onom svetu, ako tako nešto postoji. Voleo bih da me nisu pronašli, ali...

Lesli je neko vreme razmišljao. Lorens Midland više ništa nije morao da mu kaže. Sve je bilo kristalno jasno. Priča je bila upečatljiva i jednostavna. Čovek kome je Lesli spasao život nije bio bilo ko. Lesli nije imao razloga da mu ne veruje i zaista je imao ose-

ćaj da korača pored pokojnika. Posle izvesnog vremena je rekao:

— Mislićete da sam lud ili nešto slično, gospodine Midland, ali ja još uvek mislim da vam mogu pomoći... na malo drugačiji način nego što sam to učinio u tom kafeu.

— Ne razumem o čemu govorite?

— Jasno je da ne želite da vas vaši poverioci, klijenti ili kako ih već nazivate, ne pronađu — reče Lesli. — Mogu bez mnogo napora da vam to obezbedim. U stvari, da vam pomognem da to sami sebi obezbedite.

— Računam da ste ozbiljan čovek — reče Midland — ali to što govorite zvuči kao nevesta šala, ili šarlatanstvo.

— Pa... možda će vam i liciti na nekakvo šarlatanstvo — osmehnu se Lesli. — Za početak... Možete li da podnesete činjenicu da čovek koji vam je spasao život, bez obzira na sve druge okolnosti, želi da vam pruži gostoprimstvo?

— Zovete me u goste?! Ne razumem. Zašto?!

— Možda samo zato da bih poremetio svetu monotoniju sopstvenog života — nasmejao se Lesli. — Ako pristanete, daću vam jedan dobar savet!

— Kakav? — upita Midland.

— Kupite veoma, veoma veliki buket cveća — nasmejao se Lesli. — Jer, čini mi se da ćemo morati da se opravdamo jednoj dami zbog našeg odsustva.

— Zvučite tako da dolazim u iskušenje da prihvatim vaš poziv — reče Midland. — Da li je ta dama privlačna?

— Meni je najprivlačnija na svetu, a mislim da biste i vi mogli neko vreme da odmarate oči na njoj — osmehnuo se Lesli.

Midland se nasmejao. Zakli-mao je glavom i rekao:

— Okej! Gde je najbliža prodavnica cveća?

Sumiko je ostala bez daha kada je kroz vrata ušao gospodin Midland sa buketom cveća koji je bukvalno bio veći od njega samog. Iza njega je ušao i Lesli sa raskošnim osmehom koji je govorio da su dani dosade prošli i da se događa nešto što je Sumiko lako pročit-tala iz njenovih očiju. Njima dvoma nije bilo potrebno mnogo reči da se razumeju. Uosta-

lom, Sumiko je dobar deo pri-če već čula, jer — kada je pos-le kupovine došla na zakazano mesto, u kafe, tamo je ključa-lo od policije, a svi prisutni su bili prepuni priče o tome ka-ko je visoki mladi čovek ones-posobio dva atentatora, a za-tim napustio mesto događaja sa čovekom koji je trebalo da bude žrtva.

— Ovo je gospodin Lorens Midland iz Toronta — rekao je Lesli.

— Drago mi je — rekla je Sumiko. — Ne znam kako da vam se zahvalim na ovako di-vnom cveću.

— Morate mi verovati na reč kada kažem da je to sitni-ca — rekao je Midland. — Le-sli mi je kazao da samo tako možemo da se opravdamo zbog nečega što mi nije baš najjas-nije, osim što znam da se ra-di o kupovini kupaceg kostima.

— Pa... — Sumiko je isko-sa pogledala Leslija bez trun-ke prekora — kostim sam ku-pila, ali sam zato kući morala da se vratim taksijem jer je ključ našeg automobila bio u Leslijevom džepu.

— Bojim se da sam ja raz-log tom nesporazumu — rekao je uljudno Midland.

— Oprošteno vam je — osmehnula se bajno Sumiko. — Bila sam na mestu događaja.

— Onda znaš veći deo priče — rekao je Lesli. — Drugi deo priče smo došli da ti ispričamo zajedno.

— Uz čaj, nadam se — rekla je Sumiko. — Pijete li čaj, gospodine Midland.

— Iz vaše ruke?! — Midland je zvučao veoma galantno. — Bilo šta!

Sledeći čas su proveli uz čaj i prijatan razgovor, pri čemu se Lorens Midland upinjavao da ne pominje svoju neveselu sudbinu, a Lesli mu je u tome pomagao ne govoreći mnogo, ali zato držeći Sumiko za ruku na nežan način. Midlandu je to moralo da izgleda kao izliv privrženosti između dva mlada ljudska bića, ali nije bilo samo to. Jer, nije mogao da prime ti da Lesli prstima šara po Sumikinom dlanu znake koje su razumeli samo njih dvoje, pričajući joj na taj tajanstveni način onaj deo priče koji je Midland namerno izbegavao.

— I, tako... — rekao je na kraju Lorens Midland. — Uместo da uživam u San Francisku, ja sada moram da se krijem pred ljudima koji su rešeni da mi skrate život. Neprijatno... Zaista neprijatno. Međutim, ni-

je mi nimalo prijatnije to što uznemiravam i vas...

— Ne! Ne uznemiravate nas — rekla je Sumiko odsečno. — Ako želite, možemo vam pomoći.

— Ne razumem jednu stvar? — rekao je iskreno Midland. — Vi ste sasvim obični ljudi, po svemu sudeći, osim što ste mnogo ljubazniji i spremniji da drugome pružite pomoć... Zar vas nije strah? Mislim, to što se meni događa je prilično opasno. Nadam se da to shvatate...

— Neće biti nikakve opasnosti — rekao je Lesli. — Ono što vam mi nudimo nije nikakva telesna straža. Mi nismo telohranitelji. Ali, ako dozvolite, objasniću vam u čemu je moja zamisao.

— Gorim od nestrpljenja — rekao je Midland.

— Vidite... — Lesli je neprimetno namignuo Sumiko, tako da bi se i ona uključila u njegovu priču koju, u stvari, još nije bio ni izmislio. — Kada sam bio sasvim mlad bavio sam se pozorištem i tu sam naučio mnogo o šminkanju, prerusavanju i takvim stvarima. Povremeno, za uveseljavanje prijatelja, pretvorim sebe u mister Hajda ili Šerloka Holmsa, uz pomoć pozorišne šmin-

ke. I, da skratim, ideja mi je da vas maskiram u osobu koja ni po čemu ne liči na vas. Tako biste mogli da uživate u Frisku, a da vas vaši neprijatelji ne prepoznaju. Jednostavno, mada pomalo komično.

Lorens Midland je zabezeknuto gledao u Leslija. Ništa manje nije bila iznenađena ni Sumiko, ali je spolja ostala savršeno mirna, čak osmehnuta.

— Verujte da je Lesli u tome pravi majstor — rekla je.

— Zamisao je originalna — priznao je Midland. — Ne znam samo da li da sve to shvatim ozbiljno?!

— Ne košta nas ništa da probamo — rekao je Lesli veselo. — Odmah! Sad!

Iako Lesli ničim nije dao Sumiko znak, niti je bio šta rekao, ona je već mogla da pretpostavi zašto Lesli sa tolikim oduševljenjem želi da nagovori gospodina Midlanda na to prurušavanje. Bila je sušta istina da je Lesli majstor te veštine, ali to nije imalo nikakve veze sa pozorištem. Bio je to jedan deo obuke u bori-laćkim veštinama, na drevni japanski način. Ta majstorija se zvala ŠICI HO DE i tradicionalnim japanskim ratnicima je pomagala koliko u borbi toliko i u operacijama koje bi

se mogle nazvati špijunskim. Takođe, Sumiko je sa sigurnošću mogla da pretpostavi da Lesli ne namerava da svoje angažovanje u spasavanju Lorensa Midlanda ograniči na maskiranje. Suviše ga je dobro poznavala i znala je da Lesli ima ozbiljnu nameru da pronađe Midlandove neprijatelje i da im se suprotstavi na jedan veoma specifičan način. Uostalom, dobar deo njihovih života se i sastojao u borbi protiv sila zla, mada je to malo ko na zemaljskoj kugli mogao da zna.

— Zaista zvuči kao igra, ali... — Midland se nasmejao. — Zašto se ne bismo igrali?

— Drago mi je da pristajete — rekao je Lesli. — Počemo odmah...

Nije oklevao. Za tili čas je jedan deo dnevne sobe pretvorio u nešto nalik na televizijski studio, montirajući videokameru, reflektore i monitore.

— Ne shvatam! — rekao je Midland. — Čemu sve to?

— Moraću prvo da vas snimim iz svih mogućih uglova, kako bih mogao da napravim masku koja će odgovarati vašem stasu i licu. Naravno, moraćete i sami da se potrudite. Recimo, oko odabira nove odeće... Usput... Znete li da govorite izmenjenim glasom?

— Mogu da pokušam — kazao je Kanađanin. — Nekada sam, kao dete, to znao.

— I sada pokušajte — rekao je Leslie. — Budući da kažete da su vaši neprijatelji uporni, i da ih ima mnogo, moglo bi se dogoditi da vas poznaju po glasu, ako vas ne budu mogli prepoznati po licu.

— Postaje zanimljivo — osmehnuo se Midland. — Osećam se kao da ulazim u svet pozorišta ili filma.

— Dajte sve od sebe da se uživite u ulogu prosečnog američkog penzionera koji obilazi San Francisko. Bojim se da vam je to jedini način da se slobodno šetate po gradu. A slobodna šetnja po Frisku je cilj, zar ne?

— Vas dvoje ste zaista neverovatan par! — smejao se Midland. — Da se sve ovo dešava nekom drugom, pa da mi taj neko drugi sve ovo pripoveda, teško da bih mu poverovao!

— Samo se vi opustite, a ja ću da snimam — rekao je Leslie.

Snimanje je trajalo prilično dugo. Izgledalo je kao da Leslie želi da uđe u svaki detalj Madlandovog lica i tela. Kanađanin nije mogao da primeti da Leslie snima i njegov glas, pri svemu tome, ali taj detalj

nije mogao da promakne Sumiko. Iskoristivši priliku kada su se ona i Leslie našli sami u kuhinji, ona šapatom upita:

— Šta spremaš?

— Spremam da se pretvorim u Lorensa Midlanda, naravno — osmehnuo se on. — On to ne mora da zna.

— To shvatam — šapnula je Sumiko — ali šta ćeš učiniti kada postaneš on?

— Pa, mislim da ću očistiti San Francisko od atentatora, a možda i Toronto od dripaca koji bi da se domognu oružja i započnu rat protiv celog sveta.

— Blagi bože! — uzdahnula je Sumiko. — Nisam znala da ti je baš toliko dosadno. Ti, izgleda, koristiš svaku priliku da se umešaš u nešto opasno.

— Naravno, devojčice... Postoji nešto kao sudbina. Tvoja i moja sudbina je da čistimo ovaj svet od zlih ljudi, koliko god to možemo.

— A šta ćeš sa njim? — upitala je Sumiko.

— On će postati prosečan američki penzioner, i uživace nekoliko nedelja u Frisku, ako se uopšte može govoriti o uživanju u njegovom slučaju — rekao je Leslie. — Kada počnu prvi bolovi biće mu sasvim svejedno ko je.

Sumiko je samo uzdahnula sa sažaljenjem, jer je iskreno žalila Lorensa Midlanda. Istovremeno je veoma cenila njegov gest da izloži sebe gnevu izuzetno opasnih ljudi, i to iz više organizacija, pokušavajući da iskupi svoju savest zbog jednostavne činjenice što se ceo život bavio prodajom oružja.

Snimanje je bilo završeno tek kasno uveče. Lorens Midland je bio prilično zamoren svim tim. Dobar deo onoga što je kao zadatak pred njega postavljao Leslie uopšte nije razumeo. Naročito to što je Leslie tražio od njega da kašlje, da puši cigare, da pije vino, zatim viski, zatim kafu, da briše nos i slične stvari. No, i pored umora, priznao je:

— Do sada je vrlo zabavno. Verujem da će biti još zabavnije kada mi napravite to novo, pozorišno lice.

— Videćete — rekla je Sumiko. — Čovek sa izmenjenim licem počinje o sebi da misli drugačije. Leslie je to nekoliko puta probao i sa mnom. Bilo je to značajno iskustvo.

— I vas dvoje verujete da će to stoprocentno uspeti? — upitao je Midland.

— Ne vidim razloga da ne uspe — rekao je samouvereno Leslie. — Sutra ujutru ćete do-

biti novo lice, novu odeću, naučićemo vas kako da koračate na drugi način, kako drugačije da govorite... Izmislićemo vam i novo ime...

— Računam da ću morati da budem drzak i da dotle nametnem sebe kao gosta u vašoj kući — rekao je Midland.

— Drski?! — zaprepastila se Sumiko. — Ni najmanje. Oдавно nismo imali tako divnog gosta. Osim toga, za vas je krajnje opasno da se krećete onuda kuda ste se kretali pre današnjeg dana. Konkretno, u hotel u kome ste bili smešteni ne smete ni priviriti.

— Toga sam sasvim svestan — rekao je Midland.

— Kada sutra postanete novi čovek, odabraćemo vam i novi hotel — rekao je Leslie. — Ipak, da bi sve ostalo pod kontrolom, moraćete s vremena na vreme da dolazite kod nas... Na čaj!

— Razumeo sam — rekao je Lorens Midland.

— Naravno da ste razumeli — osmehnuo se vedro Leslie. — Sve je tako jednostavno!

Međutim, i on i Sumiko su znali da ništa nije tako jednostavno. Najmanje je bilo jednostavno da se Leslie, visok, mlad, pretvori u proćelavog Lorensa Midlanda i da tu činjeni-

cu još i prikrije od samog Midlanda. Ali, oboje su takođe znali da izađu nakraj sa bilo čime što je daleko od jednostavnosti.

— Ipak... — rekao je Lorens Midland. — Još uvek mi nije jasno zašto sve ovo radite? Čemu toliki trud? Zar nije dovoljno što ste mi već jednom spasli život?

— Postoji stari japanski običaj — rekla je Sumiko. — Možda se danas svi Japanci ne pridržavaju toga, ali nekada je bilo tako...

— Kako? — upita Midland.

— Pa... Kada čovek drugom čoveku spasi život, onda je obavezan da se do kraja života brine za njega. To je nešto kao sudbinsko usvojenje, ako tako može da se kaže — objasnila je.

— Dobro... — reče Kanađanin. — Vi Sumiko, vidim da imate japanske krvi, ali Leslie...

— Živeo sam tamo dugo godina — reče Leslie. — A, neke stvari u Japanu su nekako razne. Moralni kodeksi, na primer. Ne trudite se da shvatite! Biće dovoljno da prihvatite bez roptanja.

— Okej, okej... — nasmejao se pomirljivo Midland. — Predajem se u vaše ruke. I... Ne

smem da kažem da ne uživam u tome!

Nije morao više ništa da kaže. Njegov pogled je govorio da zaista uživa. Leslie je mislio: »Uživa, i zna da je to možda poslednja avantura u njegovom životu. Zato je njegovo uživanje veće!«

Divljenje Lorensa Midlanda veštini koju je praktično na njemu demonstrirao Leslie bilo je gotovo veličanstveno. Jer, od oničeg, proćelavog, čak debeljuškastog Kanađanina, za nepunih tri časa šminkanja i prepravki, Midland se pretvorio u dvadesetak funti lakšeg, skoro vitkog čoveka sa bujnom, mada prosedom kosom. Najveće izmene su se dogodile sa njegovim licem. Plastičnim dodacima Leslie mu je ojačao vilicu i proširio nos, a specijalnim lepkom nekako smanjio uši. Uz to je dobio i tanke brkove poput kakvog Latinoamerikanca i nešto kosmatije obrve. Sočivima u boji izmenjena je i boja očiju...

Kada se, konačno, Lorens Midland pogledao u ogledalo, bio je iskreno zadivljen:

— Sam sebe ne prepoznam!

— Umetkom u obući bićete viši za bar dva inča — rekla je Sumiko, koja je vredno asistirala Leslieju.

— Uz to, zapamtite... — rekao je Leslie. — Nemojte se prevariti da kupite bilo šta od odeće što nije drečavo obojeno, šareno i po svemu oduđarajuće od bilo kakvog drugog dela odeće na vama. Recimo, ako imate kariranu košulju, kravata mora da ima cvetni dezen, a pantalone pruge i takve stvari. Osamdeset posto američkih penzionera se oblači po diskontima, a oni tamo nude samo takve stvari. Jedna bezbol-kapa sa nekim prikladnim natpisom upotpuniće novi izgled i... Bićete novi čovek!

— Već se osećam prilično nov — rekao je Midland. — Mada, priznajem, osećam se i pomalo glupo.

— Prepustite se tom osećanju slobodno — nasmejala se Sumiko. — Tako ćete se uživeti u ulogu. Američki penzioneri se ne trude da sakriju svoje neobrazovanje, pa, ako hoćete, i glupost. Oni penziju shvataju kao definitivni odmor

od svega, pa i od upotrebe moždanih ćelija.

— Shvatam — rekao je Midland.

Rezervisao sam hotel — rekao je Leslie brišući znoj sa čela jer je šminkanje potrajalo i uopšte nije bilo lak posao. — Sada se zovete Deri Kil i iz Minesote ste. Način govora ne morate menjati, ali pokušajte da govorite tiše i dublje.

— Bila sam slobodna da vam kupim nešto jeftinog muškog nakita — rekla je Sumiko stavljajući na sto ispred Midlanda kopiju »Roleksa«, nekoliko teških muških prstenova i iglu za kravatu sa lažnim dijamantom. — To će poslužiti kao dokaz da ste pravi provincijalac.

— I odmah se priključite nekoj turističkoj grupi — rekao je sasvim ozbiljno Leslie. — Usamljeni ste ne samo sumnjivi već i možda izloženi pogledima pohlepnihi lokalnih sileđžija koji jedva čekaju da proveru sadržinu vašeg novčanika. U grupi ste sigurniji u svakom pogledu.

— Bez sumnje ste sasvim u pravu, mada nisam navikao... — reče Midland.

— Pokušajte da se naviknete — reče Sumiko. — Sada ste Deri Kil, penzioner iz Minesote i ponašajte se tako.

— Ne trošite nikada suviše novca — reče Lesli. — Ne koristite ni kreditne kartice ako to nije baš neophodno. Kreditne kartice su sjajan trag za svakoga ko nekoga želi da pronađe bilo gde.

— Razumem — reče Midland, a zatim se nasmejao: — Znaite šta? Biće valjda da dvadeset godina imam uvek telohranitelje, kojekakvu stražu, alarme i takve stvari... Ali, nikada niko nije tako temeljno vodio računa o mojoj bezbednosti. Da li vi to zaista radite samo iz hobija?

— Neki ljudi igraju monopol, neki bridž, a Sumiko i ja se igramo, na primer, ovakvih društvenih igara — nasmejao se Lesli. — Zar vam se ne sviđa?!

— Priznajem da uživam — osmehnuo se Midland.

Ispili su malo vina pre nego što je došlo vreme da Deri Kil počne da živi svoj pravi, ulični život. Bio je vidno uzbuđen, ali je Lesli dobro osetio da u njemu nema straha, već samo nekakve iznenadne mladalačke znatiželje i to je bilo dobro.

— Ne zaboravite da nam dođete u goste s vremena na vreme — rekao je Lesli. — Šminiku treba popraviti i takve stvari. Uostalom, biće nam dra-

go da sa vama popijemo čaj ili nešto slično.

— Zaista zaslužujete svaku zahvalnost — reče Midland, odnosno Kil. — Hoćete li se naljutiti ako vam ponudim novac za sve ovo što činite za mene? — Pa... — Sumiko se osmehnula. — Nećemo se naljutiti ako taj novac, recimo, uplatite u nekakav dobrotvorni fond ili tako nešto u naše ime. Tako ćemo i mi biti zadovoljni, a i vi ćete umiriti svoju zahvalnost.

— Vas dvoje... neverovatni ste! — rekao je Midland i čvrsto stegao ruku Leslieju, a kada je prišao Sumiko zastao je i uzdržano upitao: — Ne znam smem li da vas zagrlim?

Umesto odgovora Sumiko ga je nežno zagrlila!

Njih dvoje su dugo stajali na vratima gledajući u novog čoveka koga su, na neki način sami stvorili. Kada je došao taksi i kada je Deri Kil ušao u njega, mašući, Sumiko upita:

— Ne misliš valjda da ga zaista pustiš samog?

— Naravno da ne mislim — odgovorio je Lesli ulazeći u kuću. — Treba samo da pronađem Pita i da ga zamolim da bude u Midlandovoj blizini. Nikada se ne zna koliko su

sposobni njegovi neprijatelji... mada imam osećaj da će zlikovci imati pune ruke posla i verovatno im neće pasti na pamet da bi Midland mogao da se preruši u nekoga drugog.

— Možeš li mi sada objasniti šta si zamislio? — upita Sumiko.

— Ništa spektakularno — osmehnuo se Lesli i zagrlio je. — Uostalom, videćeš kasnije... Kada završim.

— Kada završiš? Šta?!

Nije joj odgovorio. Samo ju je pogledao nestašno preko ramena i ušao u prostoriju u kojoj su šminkali Midlanda zatvarajući vrata za sobom. Kroz zatvorena vrata je viknuo:

— Molim te da ne ulaziš!

Sumiko je frknula pomalo nezadovoljno, a onda je rekla nešto što je zvučalo kao:

— Pih! Muškarci! Svi su velika deca!

nom neredu, uz mnogo prazne ambalaže od piva, bez obzira da li se radilo o konzervama ili bocama. Sudeći prema prašini na ekranu televizora domaćih nije često gledao u tu spravu, a sudeći prema odsustvu bilo kakvih sudova u kuhinji moglo se zaključiti da se ne hrani u svom toplom domu.

Zidovi su bili prekriveni posterima blago rečeno erotske sadržine, kojima je samo jedna stvar bila zajednička — sve ženske osobe sa postera imale su vatreno crvene kose. Kada bi se moglo zaviriti u albume sa fotografijama pomenutog gospodina lako bi se moglo doznati da su i na bezbrojnim fotografijama preovladavale ženske osobe bujnih oblina i sa obaveznom crvenom kosom, po mogućnosti dovoljno dugačkom da se u nju mogu zamrsiti obe velike ruke Tabasko Pita. Jer, Pit beše ljudina od šest stopa i više od dvesta funti veoma čvrstih mišića. Glavu mu je krasila duga, ravna, plava kosa, a njegovo lice su mnogi opisali kao lice dobričine sa tvrdim pesnicama i pogledom koji je krio dve strasti — za avanturama i za crvenokosim damama bujnih oblina.

Tabasko je retko boravio u svom stanu. Njegov način ži-

Stan čoveka po imenu Tabasko Pit ličio je na rajski san svakog neženje ili na noćni košmar svake dobre domaćice. Posvuda je bilo sve u fantastič-

vota jednostavno nije dopuštao da se zatvori u četiri zida. Možda bi se moglo reći da je većinu svog života provodio po barovima i krčmama u kojima se točilo australijsko pivo, ili po kućama već opisanih ženskih osoba. No, ipak je povremeno dolazio kući, ako ni zbog čega drugog onda da se naspava, nadoknađujući nedelje i nedelje bdenja i uzbuđenja.

Sada je spavao snom pravednika, i to već osamnaesti sat. I, verovatno bi i nastavio da spava još nekoliko časova da ga nije probudilo promuklo zvono na vratima!

Tabasko je oprezno otvorio levo oko ne sasvim svestan da li to zvono zaista zvoni ili je zvonjava deo nekog nedosanjanaog sna. Ali, zvono se ponovo, uporno oglasilo...

— Pakla mu! — progundao je Pit glasom promuklijim od zvona... — Ako je to što zvonu muško neće se dobro provesti!

Ustao je ogrćući oko sebe prekrivač i doteturao se do vrata još uvek ne sasvim budan. Nije nikada imao običaj da gleda kroz špijunku na vratima poput većine njegovih sugrađana. Odmah je otvorio vrata i — suočio se sa čovekom sasvim prosečne visine,

proćelave lobanje i lica koje je nevešto skrivalo dobre godine.

— Pre nego što se predstavite — rekao je vrlo pažljivo Tabasko — morate da znate da sam sebi obećao da ću izbaciti napolje svakog ko nije žensko, a budi me u ovo doba.

Čovek na vratima je sasvim pristojno pogledao na svoj časovnik i ustanovio da je jedva nešto iza tri časa posle podne, a zatim je rekao pogledavši Pita ravno u oči:

— Dozvolite da se predstavim, gospodine Tabasko. Ja sam Lorens Midland i dolazim iz Toronta, Kamada. Mogu li ući?

— Možeš da odeš ravno u pakao što se mene tiče — odbrusio je Pit. — Nikada te u životu nisam video, a i nemam nameru da te gledam dovoljno dugo da bih te zapamtio!

Pokret kojim je Tabasko želeo da zalupi strancu vrata pred nosom, međutim, bio je sprečen na stari, dobro opробani način — stranac je gurnuo nogu u vrata!

— Izvlači tu nogu, ako ne misliš da ti je polomim, prokleti Kanađanine! — dreknuo je Pit narogušeno.

Odgovorio mu je zvonak smeh Lorensa Midlanda, koji reče

nekakvim izmenjenim glasom, za koji se nedovoljno razbuđenom Pitu učinilo da ga prepoznaje:

— Baš si gadan kad se probudiš!

— Šta?! — zabezeknuo se Tabasko. — Ko?! Ne razumem?

Bio je dovoljno iznenađen da njegovo iznenađenje iskoristi čovek koji ga je probudio provlačeći se pored njega i ulazeći u stan načinom koji je svoj-sven osobama koji dobro poznaju prostor u koji ulaze. Tabasko Pit je zapanjeno gledao kako pridošlica ide ravno prema njegovom frižideru.

— Nadao sam se da ćeš mi ponuditi pivo — rekao je čovek i tada je Pit prepoznao glas.

— Gospode blagi Bože! — zavapio je Pit osetivši da se probudio. — Leslie!?

— Uglavnom — potvrio je čovek koji se predstavio kao Lorens Midland. — Mada sam se nešto izmenio u poslednje vreme. Mora da je to zbog pogrešne ishrane.

— Ne zezaj se — reče ozbiljno Pit, koji je znao za veštinu prerusavanja kojom je raspolagao Leslie, kao što je i bio ubeđen da to Leslie ne čini bez dobrog razloga. — U čemu je stvar?

— Prvo pivo — rekao je Leslie ispravivši se do svoje pune visine. Bio je zadovoljan svojim prerusavanjem.

Tabasko se na brzinu obukao, preturajući po neurednom stanu tragajući za komadima odeće. Zatim je i sam izvukao konzervu piva iz frižidera i seo pored Leslieja gledajući ga još uvek zapanjeno i sa neskrivenim divljenjem.

— Čemu to pozorište, Les? — upitao je Pit.

— Znaš kako se kaže... — osmehnuo se Leslie i tek po osmehu se moglo zaključiti da je mnogo mlađi od svoje maske. — Svetlost privlači leptire, a plen grabljivice. U ovom slučaju ja sam plen, ili se barem nadam da ličim dovoljno na plen.

— Čekaj! — rekao je Pit i malo razmislio. — Hoćeš da kažeš da si prerusen u nekoga ko treba da privuče na sebe svoje neprijatelje ili tako nešto.

— Osim što si nezgodan kad se probudiš, moram priznati da si i bistar u takvom stanju — nasmejao se Leslie. Ja sam, dakle, Lorens Midland, bivši trgovac oružjem, iz Toronta, Kanada, a baš njega traže neki momci sa automatskim oružjem velikog kalibra. Zato sam

zauzeo njegovo mesto, nadaju-
ći se da ću doznati ko su ti
momci i šta, kog đavola, tra-
že u našem mirnom gradiću.

— Sjajno! — rekao je ironi-
čno i zabrinuto Tabasko Pit. —
Po mom računu ti izigravaš
glinenog goluba izlažući sebe
opasnosti da te ubiju samo za-
to što izgledaš kao neko kome
je neko namenio te velike ka-
libre.

— Pa, to je poenta cele pri-
če. Više nema ništa da se ka-
že — rekao je Leslie veselo. —
Osim što priča nema baš ta-
kav kraj. Radije zamišljam da
će na kraju priče glavni junak
preživeti, pretvarajući se pono-
vo u zanosnog mladog čoveka
po imenu Leslie, a loši momci
će, kao što je i red, na groblje.

— Samo da ne krenu tamo
iza tvog sanduka — rekao je
Pit.

— Nemaju šanse! — odmah-
nuo je rukom Leslie. — Amate-
ri.

— Šta sam ja u toj priči?
Crvenkapa?

— Više nešto nalik na Crven-
kapinu babu, ako nemaš ništa
protiv — nasmejao se Les-
li. — Ne! Ozbiljno... Računam
da si raspoložen da mi pomog-
neš u ovom slučaju.

— Nikada nisam odbio da ti
pomognem u bilo kom slučaju,

ali bih voleo da znam nešto vi-
še o svemu — reče Pit.

— Ukratko... — rekao je Le-
sli između dva gutljaja piva.
— Lorens Midland je dugo go-
dina prodavao oružje tipovima
koji organizuju ratove, pobune,
državne udare, terorističke ak-
cije i slične dečje zabave. A,
onda mu se dogodilo da ga je
iznutra načela savest! Onda je
Lorens Midland odlučio da se
iskupi za svu onu krv koju je
posredno prolio širom sveta.

— Zvuči zaista kao bajka —
reče Tabasko. — Koliko ja po-
znajem tipove koji prodaju
oružje, nisu tako osetljivi na
savest.

— Pa... Možda savest dru-
čije radi kod drugačijih ljudi
— reče Leslie. — U svakom slu-
čaju, tip je sklopio brdo ugo-
vora sa naručiocima oružja,
pokupio lov, razdelio ih dob-
rotvornim organizacijama, a
oružje namenjeno kupcima pro-
dao u staro gvožđe. Potom je
odmaglio u grad svoje zablude-
le mladosti. U San Francisko.

— Nostalgija je čudna stvar
— uzdahnio je podsmešljivo
Pit.

— Ponekad i opasna — rekao
je Leslie. — Jer, oni koje je
prešao na tako spektakularan
način uspeli su da ga pronađu
u Frisku i da pokušaju da ga

ubiju. Srećom, ja sam bio prisutan tom činu.

— I onda si rešio da u ostalim činovima ti odigraš glavnu ulogu, zar ne? — uzviknuo je Pit, ponosan na svoju pronicljivost.

— Glavne uloge mi stoje bolje od epizodnih — rekao je vedro Lesli. — Jer, vidiš, meni se ne sviđaju tipovi koji kupuju oružje da bi ga upotrebili, bilo gde i bilo kada. Zašto onda ne iskoristiti priliku?

— Da te ne poznajem rekao bih da si lud — reče iskreno Tabasko. — Ovako... Pitaću samo šta ja treba da uradim?

— Postoji čovek po imenu Deri Kil — reče Lesli. — Ovde je adresa njegovog hotela...

Spustio je papirić sa ispisanom adresom na Pitovo koleno.

— Ko je Deri Kil? — upita Tabasko.

— On je pravi Lorens Midland — odgovori jednostavno Lesli. — Malo sam ga preuredio da ga ne bi prepoznali njegovi stari poznanici. Tvoja uloga u komadu je da budeš u njegovoj blizini, za svaki slučaj. Vremenom ćeš ga upoznati i možda otkriti da je sasvim u redu, bez obzira što je većinu života proveo trgujući oružjem.

— Shvatam — reče Tabasko. — Moram da budem dadilja, dakle?

— Ja bih to nazvao osiguranjem — reče Lesli. — Jer, u slučaju da se on nekako otkrije, pa ga njegovi progonioci ponovo pronađu, ti ćeš biti prvi koji će to doznati, a bićemo stalno u vezi preko Sumiko, tako da ću moći da reagujem.

— Ne govori u jednini, molim te, ortak — reče Tabasko. — Ako već dođe do gužve, i ja bih želeo da učestvujem u njoj!

— Moli se Bogu da ne bude gužve — reče Lesli. — Ali, ako je bude, nećeš moći da je izbegneš. Da li si zadovoljan?

— Pa, sad... Radije bih da čuvam jednu crvenokosu od dvadesetak godina, ali... Nego... Kako izgleda Deri Kil?

— Kao penzioner iz Minesote — odgovori Lesli. — Mislim da nećeš imati problema da ga prepoznaš. Tvoje je samo da budeš u njegovoj blizini i da ga, u slučaju potrebe, skloniš na sigurno mesto. A, ako ne bude potrebe, možeš negde blizu njega mirno da ispijaš pivo i da se udvaraš konobaricama.

— Šta ćeš ti da radiš za to vreme?

— Otići ću u hotel i zauzeti mesto Lorensa Midlanda. Ne-

ma sumnje da će me tamo potražiti oni koje ja želim da nađem.

— Zašto uvek izabereš sebi zanimljiviji zadatak? — upita Pit naoko u šali, mada je Leslie znao suviše dobro da se ne radi o tome.

— Zato što tebe ne bih mogao da prerušim u Lorensa Midlanda — reče Leslie. — Vidi koliki si!

Tabasko Pit nije mogao da učini ništa drugo nego da uzdahne i iskapljuje svoju konzervu piva.

Advokat Ričard Haris nije bio od ljudi opterećenih moralnim dilemama. Za njega nije bilo dileme — radio je sve što je morao, u okviru svoje profesije, što je moglo da mu donese novac. A novac je bio sve što je želeo na svetu. U poređenju sa novcem njegova porodica nije predstavljala mnogo, iako je imao ženu i četvoro dece. U krugovima pravnika u San Francisku važio je za beskrupuloznog čoveka koji ni od čega ne preza, najmanje od to-

ga da zastupa najokorelije kriminalce, pa čak i da im pomaže u ne sasvim legalnim akcijama.

Sada je sedeo na zadnjem sedištu luksuznog »mercedesa« vredno iščitavajući nekakve sudske papire i ne obraćajući pažnju na svoja dva saputnika koje je, plativši visoku kauciju, tek izvukao iz pritvora.

Njegovi saputnici su bili mladi, ali im se na licima već videla ona okrutnost svojstvena ljudima koji kada jednom zabrazde u kriminal nikada ne izgube pečat zla sa lica.

— Dobro, matori... — progovorio je jedan od mladića. — Recimo da možemo da ti poverujemo da si ti naš advokat ili bilo šta slično. Konačno, platio si toliku lovu da nas izvučeš, mada nekako izgleda suludo da je to tvoja lova... Ali, nije važno. Važnije od toga je pitanje kuda nas vodiš?

— Rečeno mi je da vam ne saopštavam mesto — odgovorio je hladnokrvno advokat. — Moj vozač dobro zna put.

— Onda nam bar reci da li se to Hakim potrudio da nas oslobodi? — upita drugi mladić.

— Rečeno mi je da ne otkrivam imena — odvratila hladno advokat i ne pogledavši ih. On

je odlično znao ko sedi u njegovom »mercedesu«. Bila su to dva dripca, spremna na sve što im se dobro plati, ali nevažna i svakako ne dovoljno inteligentna da shvate u kakvom su se sosu našli posle tog neuspelog atentata na čoveka kome čak ni policija nije uspešla da dozna ime.

— Ne zezaj, matoril! — reče jedan od mladića. — Reci... Hakim je sigurno besan što smo uprskali stvar?

— Nemam komentara — odvrati advokat još hladnije.

— Otkud smo mogli da znamo da ima telohranitelja?! — reče drugi momak. — Rečeno nam je da nema nikakvu zaštitu i kada je taj dasa skočio na nas... Ne znam uopšte šta smo mogli da pomislimo. Sve se dogodilo u trenu!

Advokat podiže pogled. Mladići su ga prekinuli u čitanju važnih spisa i to ga je činilo nezadovoljnim. Udahnuo je duboko pre nego što je izgovorio:

— Meni je plaćeno da se pobrinem da vas puste uz kauciju, i ja sam taj deo poslao obavio. Plaćeno mi je, takođe, da vas isporučim na određeno mesto i ja to činim. Šta ste vi uradili ili šta niste uradili, to me se uopšte ne tiče. Molim vas samo da prestanete da go-

vorite, jer me uznemiravate u važnom poslu.

— Ne tupi, matoril! — isceri se jedan od mladića.

— Aha! — upao je drugi. — Mnogo tupiš. Bolje nam reci ko se to pobrinuo za nas?

Advokat ponovo vrati pogled na svoje papire, ne obraćajući pažnju na mladiće. Uostalom, letimičnim pogledom kroz prozor automobila utvrdio je da se više ne nalaze daleko od mesta gde mu je rečeno da ih ostavi...

Jer, nalazili su se u kraju grada gde su se nalazili beskrajni redovi skladišta poljoprivrednih proizvoda. Dobar deo tih prastarih građevina je bio napušten, a sam kraj je bio poznat po psima lutalicama i brojnim beskušnicima koji su se useljavali u napuštena skladišta. Momci, naravno, nisu bili dovoljno pametni da uvide gde se nalaze...

»Mercedes« se zaustavio ispred jedne od velikih zgrada na kojoj je pisalo: »VENECUELA FRUT KOMPANI«! Ta kompanija nije postojala već više od trideset godina, a zgrada je bila potpuno prazna, delimično razrušena i svakako sve drugo samo ne upotrebljiva za bilo šta. Tek kada su se kola zaus-

tavila mladići pogledaše oko sebe.

— Koji ćemo đavo ovde? — upita jedan.

— Ovde se rastajemo, gospodo — reče ironično Ričard Haris. — Rečeno mi je da vas jednostavno ostavim ovde. O vama će se dalje pobrinuti neko drugi.

U advokatovim rečima je bilo prilično podsmeha i svako dobra doza pretnje, ali mladići nisu bili spremni da ta osećanja prepoznaju. Gotovo veselo su iskočili iz automobila, pri čemu jedan od njih podiže srednji prst i iskezi se na advokata:

— Ponesi ovo, možda će ti trebati!

Ričard Haris okrete mirno glavu na drugu stranu, a njegov »mercedes« skliznu niz ulicu lagano ubrzavajući.

— Mora da nas je Hakim oslobodio — reče jedan od mladića. — Kladim se da nas je dopremio dovde da bi nas prikrio nekoliko dana, dok stvar ne legne.

— Ne sviđa mi se, ipak... — reče drugi gledajući pustu okolinu i ruševnu zgradu. — Nikako mi se ne sviđa. Nema žive duše...

Osvrtali su se oko sebe pomalo zbunjeno. Nisu imali no-

vca da bi jednostavno uzeli taksu i napustili to mesto. Osim toga, u njima je postojao i strah. Strah pred Hakimom...

Hakim Feniks, ako je to uopšte bilo njegovo pravo ime, bio je dete podzemlja. Ne posebno podzemlja San Franciska, već uopšte — podzemlja kao takvog. Rođen u Feniksu, Arizona, uzeo je to prezime, ali je negde usput poverovao da mu bolje zvuči muslimansko ime pa je uzeo ime Hakim i čak posedovao uredna dokumenta. Ali, rođen u nekakvom divljem braku između jednog od vođa crnačkog bunta šezdesetih i Indijanke iz plemena Minekonžu, inače nepopravljive alkohololjčarke, detinjstvo je proveo krijući se sa roditeljima od policije, FBI i ostalih državnih organa koji su njegovog oca proglasili teroristom, što i nije bilo daleko od istine. Već u dvanaestoj godini je postao zvanični član revolucionarne organizacije »Crnih pantera«, a kada su se »Panteri« rasturili osnovao je, jedva punoletan svoju, privatnu, podzemnu, ilegalnu armiju za Oslobođenje crne Amerike. Naravno, tu je bilo veoma malo politike, ako su članovi armije uopšte znali šta je to, a mnogo pljački, napada, provala, uce-

na i otmica, pa i ubistava. U sedamnaest država, pod raznim imenima, Hakim je bio proglašen od zvaničnih vlasti traženom osobom, a za njim su se vukle presude sudova u četrdeset osam gradova, širom Sjedinjenih Država. Uskoro je prestala da postoji njegova armija, ali je opstao Hakim Feniks, čovek koji je obavljao najprljavije poslove za sve koji su bili u stanju da mu dobro plate, ili da ga zaštite od policije ili FBI. Njegov posao bili su atentati, ubistva, otmice, provale i krađe važnih dokumenata, prebijanja i zastrašivanja svakakvog tipa, a klijenti su mu bili i mafija, narko-dileri, makroi, ali i senatori, krupni kapitalisti, organizatori velikih kladionica i svi kojima su grube usluge bile potrebne. Rekrutovao je svoje ljude među ološem u svakom gradu u kojem je ikada boravio. . .

— Nema druge — reče jedan od mladića sedajući na jedan razrušeni zid ispred bivšeg skladišta. — Čekaćemo! Neko će se sigurno pojaviti.

Nisu dugo čekali. Jer, samo nekoliko minuta kasnije odnekle se ukazaše tri prilike obučene u crne kožne mantile, što je bio zaštitni znak ljudi iz ne-

posredne pratnje Hakima Feniksa.

— Šta sam ti rekao! — likovao je jedan od momaka. — Hakim!

— Oguliće nam kožu što smo promašili onog tipa — rekao je drugi sa приметnom drhtavicom u glasu.

— Važno je da nas je izvuкао iz zatvora — bio je uporan u svojoj radosti prvi.

Tri Hakimova telohranitelja su prišla. Jedan je bio Portorikanac, drugi poreklom Skandinavac, a treći vrlo bleedi crnac. Nisu progovorili ni reči. Samo su stajali ispred momaka i gledali ih. . .

Momci osetiše da stvari ne stoje tako jednostavno kao što su oni mogli da zamisle. Po prodornim pogledima Hakimovih ljudi mogli su samo da steknu utisak da ta trojica od njih dvojice očekuju nešto što ni njima samima nije bilo najjasnije. . .

— Okej! Idemo! — reče jedan od mladića i zakorači da se približi Hakimovim ljudima, ali ga nekakav podsvesni strah zaustavi gotovo u pola koraka.

Činilo se da tri Hakimova musketara očekuju nešto od mladića, a to nešto se moglo odnositi samo na njihove aktivnosti u toku boravka u poli-

ciji. Međutim, prošlo je još mnogo minuta ispunjenih napetom tišinom pre nego što je jedan od telohranitelja progovorio:

— Šta ste rekli?

— Nismo pomenuli Hakima, svega mi! — izgovori kreštavim glasom jedan od mladića, pa se prokašlja jer mu se njegov promenjeni glas uopšte nije svideo, uglavnom zato što je otkrivao strah.

— Nisam pitao šta niste rekli, već šta ste rekli! — reče telohranitelj.

— Nismo rekli ni na koga smo hteli da pucamo — reče drugi sasvim tiho. Toliko tiho da ni sam nije bio siguran da li je uopšte nešto rekao.

— Mislim da sam bio jasan — preseče telohranitelj. — Neću da znam šta niste rekli, već šta ste rekli!

Momci se unezvereno zgledaše. Telohranitelj im je zvučao kao neko ko je spreman da ih raščereči ako zaista ne kažu sve ono što se od njih traži. Nisu, međutim, imali dovoljno smirenosti ni pameti da spoznaju svoju neveselu sudbinu...

— Rekli smo da smo samo hteli da zaplašimo... — zausti jedan od njih.

— Nismo rekli da nam je Hakim dao oružje — reče drugi brzopleto.

Toliko brzopleto da su telohranitelji izgubili bilo kakvo strpljenje, ako su ga uopšte i imali...

Naglo, možda suviše naglo su ispod dugih crnih mantila izvukli automate sa prigušivačima, spremne, otkočene, prepune smrtonosnog olova i počeli da polivaju gustim mlazovima rafala dvojicu momaka koji, u prvi mah, nisu ni bili svesni da ih to pogađaju kuršumi!

Tek kada su ispraznili svoja oružja, telohranitelji odstupiše nekoliko koraka unazad posmatrajući leševe, jer su dva mladića to i bili. Ležali su nepomično, mrtvi već posle prvih nekoliko pogodaka i verovatno ni pred samu smrt nisu mogli da poveruju da im Hakim nije poslao pomoć, već dželite...

Tri prilike u crnim mantilima vratiše svoje automate pod odeću, i u tom trenutku se odnekle iz ruševne zgrade pojavi visoka, mršava, naherena prilika čoveka lica izbrazdanog ružnim borama. Bio je to Hakim Feniks!

— Budale! — reče Hakim pljunuvši na leševe. — Ovo neka mi bude opomena da više

nikada slične poslove ne dajem glupacima.

— Šta ćemo sa njima? — upita jedan od telohranitelja.

— Zna se — reče Hakim pomalo nezadovoljno. — Betonski sanduk i okean. Što pre!

— Bez brige — reče jedan od telohranitelja.

Hakim ga odmeri zlokobnim pogledom prepunim mržnje prema svemu što živi i govori. Rekao je hladno kao da govori ustima punim leda:

— Bez brige?!? To je rekao i jedan od ovih idiota. Recite mi »bez brige« tek kada učinite to što sam rekao!

— Svakako, svakako — požurio je da kaže jedan od telohranitelja.

— I nađite mi nekoga sposobnog da pronađe tog ludog Kanadanina! — reče Hakim Feniks. — Gomilu njih. Posao sa o nismo obavili, a onaj tip iz Toronta je rekao da nećemo dobiti ni centa dok mu ne isporučimo prokletu glavu prokletog Lorensa Midlanda. Hoću da se to obavi što pre. Ako su ova dvojica rekla policiji bilo šta, imaćemo na vratu vrlo predstavnike zakona, a onda će nam posao biti mnogo teži. Moraćemo mnogo više da ubijamo, a kada mnogo ubijamo

onda negde neko pogreši. Ne trpim greške!

Telohranitelji nisu odgovorili baš ništa, jer su znali da je Hakim besan, a besnom Hakimu se ne sme ništa reći — on u takvim časovima poludi na bilo šta, dobro ili loše.

— U stvari... — reče Hakim Feniks posle nekoliko trenutaka razmišljanja. — Bilo bi najbolje da se taj tip uhvati i dovede meni. Tek kada mu ja odvojim glavu od tela biću siguran da sam obavio posao.

Niko, osim samog Hakima nije znao da se tu ne radi samo o sumi od pola miliona dolara, već i o nekakvoj časti. Jednog ubice koji je sklopio posao sa drugima...

*
* *

Cela dva dana je Leslie, u liku Lorensa Midlanda proveo u hotelu, uživajući pomalo u tome što niko nije primetio da se bilo šta izmenilo, a kamoli čitava osoba koja boravi u sobi pod tim imenom, pre nego što je počelo da se događa ono zbog čega se i pretvorio u Kanadanina.

Uglavnom nije napuštao sobu, osim za obroke. Gledao je televiziju i pomno osluškivao svaki zvuk iz susednih soba i iz hodnika očekujući da Midlandovi neprijatelji pristignu. Uopšte nije sumnjao u to da će oni ponovo pokušati da ubiju Midlanda, i svakako je želeo da ih dočeka spreman.

Očekivao je da će napadači biti profesionalci. U svakom slučaju profesionalniji od ona dva mladića iz kafea, koji su dopustili da ih tako lako razoruža. Lesli je odlično poznao načine na koji razmišljaju kriminalci raznih tipova i znao je da će u ponovljenom napadu Midlandovi neprijatelji pokušati da svoj posao urade bolje od onih koji ga nisu obavili.

Upravo je gledao opširnu vremensku prognozu na CBS-u kada je začuo nejasan zvuk u hodniku koji se razlikovao od svih ostalih zvukovo koje je slušao preko dana ili tokom noći. Prepoznao je sa lakoćom korake svih sobarica i gostiju — zvuk koraka iz hodnika nije pripadao njima!

Istančanim sluhom je razlučio korake tri osobe. Po težini hodanja je mogao sa sigurnošću da pretpostavi da su sve tri osobe muškog pola, a po sporosti kretanja se moglo reći

da se nisu uputili u svoje sobe. Izgledalo je kao da nešto traže i Lesli je znao šta. Ustao je iz fotelje ne prilazeći televizoru i ne smanjujući ton. Prišao je vratima i stao ponešto iza njih. Iza maske Lorensa Midlanda se lako osmehnuo — oni koji su računali na iznenađenje biće i te kako iznenađeni!

Nije grešio — koraci su se približavali. Lesli je lako mogao da zamisli kako je nekakav istraživač prišao recepciji hotela i krupnom novčanicom podmitio recepcionara ne bi li doznao u kojoj sobi se nalazi Midland, a sve ostalo je trebalo da obave ti ljudi koji su se približavali sobi. Časovnik je pokazivao nešto iza devet uveče...

Iskustvo mu je govorilo da je moguće da se dogode dve stvari — pošto otvore vrata napadači će ili odmah pucati ili pokušati da ga uhvate, pod pretpostavkom da žele da ga odvedu na neko usamljenije i skrovitije mesto. Računao je da je verovatnija druga varijanta, budući da pravi profesionalci izbegavaju gužvu i pucnjavu na javnim mestima, mada je postojala i mogućnost da su naoružani oružjem sa prigušivačima...

Koraci su se sasvim približili vratima, a onda utihnuli. Leslie je gotovo mogao da čuje prigušeno disanje sve trojice sa one strane drvene barijere...

Onda je začuo kucanje na vratima i to ga je iznenadilo, ali i nagnalo da zaključa da nisu došli da pucaju, nego da ga otmu. Načas je pomislio da bi moglo biti zabavno da dopusti da ga otmu i odvedu negde gde bi, eventualno, mogao upoznat i njihovog poslodavca, ali — nije želeo ništa da rizikuje.

— Ko je? — upitao je nekačkim neveselim glasom iz kojeg je izbijala dosada, kao što priliči postarijem gospodinu koji ubija vreme gledajući vremensku prognozu na televiziji.

— Uprava hotela, gospodine — glasio je odgovor izgovoren glasom koji je nedvosmisleno rekao Leslieju da se radi o čistoj, providnoj laži. — Molim vas, otvorite.

— Uđite — rekao je Leslie. — Nije zaključano.

Oklevanje napadača trajalo je nekoliko sekundi, a onda su se naglo otvorili vrata i sva trojica ušli u sobu, zatvarajući vrata za sobom i zverajući po prostoru pokušavajući da uoče čoveka koga su želeli da iznenađuju.

Lesliju nisu bila potrebna sva trojica. Jedan je bio sasvim dovoljan. Zato je onom najbližem, kome se nalazio iza leđa, munjevitim udarcem noge u kičmu prekratio kukavni život polomivši mu nekoliko pršljenova!

Preostala dvojica se hitro okrenuše, ali su mogli samo da zinu od čuda, zapanjeni brzinom i veštinom kojom se kretao proćelavi čovek u dobrim godinama!

Napadači su se uzdali, sudeći po tome što nisu bili naoružani, u svoju fizičku snagu i veštinu, što je Leslieju olakšalo posao — sledećeg je zahvatio, u skoku, nogama praveći od stopala čelične makaze i hvatajući protivnika za glavu. Jednim moćnim trzajem mu je lako izglavio vrat, prekidajući kičmenu moždinu, što je proizrokovalo trenutnu i verovatno bezbolnu smrt koje čovek nije ni mogao biti svestan. jer je zahvat bio izveden brzinom misli!

Treći čovek je imao dovoljno vremena da odskoči pola koraka unazad i podigne ruke u nešto nalik na borbeni stav, ali ne i toliko da se odbrani od udarca koji mu je Leslie namenio...

Naravno, njega nije hteo da ubije, pa ga je zato samo žestoko udario u grudi, ponešto ispod srca, što je izazvalo laku paralizu u udovima napadača. Čovek čak nije ni pao od tog udarca, ali, na sopstveno čuđenje, nije bio u stanju ni da mrdne, zabezeknuto gledajući u Leslija, odnosno u Lorensa Midlanda!

— Ponudio bih te da sedneš — rekao je Lesli mirno, čak i uzdahnuvši saosećajno — ali, bojim se da ne možeš da saviješ kolena, zar ne?

Napadač je frfljao nešto kroz utrnule usne, ne shvatajući sasvim dobro šta ga je snašlo. Čak nije stigao ni da se uplaši...

— Ne brini — reče Lesli. — Proći će za nekoliko minuta, a onda ćemo moći na miru da porazgovaramo.

Potencijalni ubica, ili otmičar, je stajao poput živog kipa, i to je pružilo Lesliju šansu da ga pretrese. Činio je to bez žurbe, temeljno i sa primerenom vedrinom.

U džepovima mu je pronašao samo nešto malo marihuane, papirne maramice, pedesetak dolara, veliki nož na sklapanje i vozačku dozvolu na ime Terensa Lipkinsa, starog dvadeset devet godina, sa adresom

negde u Lol Andelesu. Po fotografiji na dozvoli, koja se nije baš sasvim uklapala sa oficijelnim pečatom, Lesli je lako mogao da zaključi da je dokument falsifikovan.

— Loš falsifikat, druškane — rekao je Lesli spokojno. — Šteta što nećeš imati prilike da nabaviš novi.

Sve što je izvukao iz džepova nepokretnog napadača nije vratio, već je jednostavno stavio u pepeljaru na stolu. Zatim je lenjo prišao televizoru i pojačao ton...

Gotovo istovremeno prošlo je dejstvo udarca. Paraliza je popustila i čovek je mogao da se pokrene. Naravno, imao je na umu da pobegne i čim je osetio da ponovo može da rukovodi svojim telom krenuo je prema vratima, ali nedovoljno brzo — Lesli mu je prosto podmetnuo nogu!

Dahćući isprekidano, čovek je pokušao da ustane sa poda. Više mu nije bilo važno to što, eto, nije uspeo da obavi posao zbog kojeg je došao. Ništa mu više nije bilo važno. Obnevideo od straha, zverajući u zgrčena mrtva lica svojih drugova, imao je samo na umu sopstveni strah koji ga je terao da baulja prema vratima, ne bi li pobe-

gao iz sobe, za koju je mislio da je nikada živ neće napustiti.

— Kafu? Čaj? Viski? Vino? Pivo? — pitao je mirno Lesli dok je stajao nogom na poniženom protivniku. — Nije lepo od tebe što odbijaš moje gostoprimitstvo.

Pritisnut nogom uz pod čovek je još neko vreme, stenjući, pokušavao da se domogne izlaza, a onda je, zaboravljajući da je ikada uopšte mogao biti hrabar, okretan, vešt, snažan, odustao od bilo čega nalik na bekstvo ili odbranu. Jednostavno se opustio, zagnjurivši lice u prljavi hotelski tepih, jecajući:

— Nemojte... Nemojte me ubiti, molim vas!

— Da budem iskren — reče Lesli mirno — ne vidim razloga da te ne ubijem. Uostalom, ni ti nisi došao sa svojim ortacima ovde da mi predaš pozivnicu za premijeru, zar ne?

— Ne... Nemojte... Nemojte, molim vas... Sve ću... Sve ću učiniti! — jecao je nemoćno i sve tiše nesrećni čovek.

Lesli ga je pustio nekoliko minuta da se prži na vatri straha, a onda je rekao sa ciničnim podsmehom:

— Pa, dobro... neka ti bude! Ostaćeš u životu. Svečano

ti obećavam da te neću ubiti. Neću sada. Ali, ako se budemo sreli sledećeg puta, bilo gde i bilo kada... Ne znam. Možda ću se tada predomisлити. No, postoji nešto...

— Sve... — zajeca čovek naslućujući sopstveni spas: — Sve što mogu!

— Možeš prilično — reče Lesli. — Naime, možeš prosto da mi kažeš ko te je poslao, zašto, i gde mogu pronaći tvog poslodavca. I sve što je u vezi sa tim...

— Naravno, naravno... — zabrzao je čovek pritisnut uz pod nemilosrdnim Leslievim pritiskom noge.

— Slušam te — reče mirno Lesli.

— Mogu li... Da ustanem? — upita napadač.

— Naravno da ne možeš — veselo reče Lesli. — Ja nisam naivan, momče. Budući da nisi došao sa prijateljskim namerama, naprosto ne želim da se ponašam prema tebi kao prema prijatelju. To je sasvim jasno! Da li ti je jasno?!

— Okej, okej... — ponovi nekoliko puta čovek. — Hakim...

— Šta? Šta »Hakim«? Ko je Hakim? — upita Lesli.

— Čovek koji nas je poslao — odgovori čovek uzalud se

nadajući da će pritisak noge oslabiti. — Hakim Feniks. Obavljao sam za njega neke nevažne poslove. Vozio sam...

Lesli se nagnuo da bolje osmotri momka. Upitao je:

— Jesi li ti vozio kombi kada ste pokušali da pucate na mene?

— Jesam — priznao je čovek jeknuvši jer ga je Lesli malo stisnuo. — Ali, bio sam samo vozač. Ništa drugo... Nikada nisam pucao!

— Ama, hajde, ne pravdaj se — odmahnu rukom Lesli. — Meni je svejedno da li pucaš ili ne. Meni je važno da mi objasniš kakav ste zadatak imali!

— Hakim je rekao da vas odvedemo njemu — reče čovek.

— Fini čovek! — nasmeja se Lesli. — A, onda... Kada bih bio ugošćen?

— Ne znam — reče čovek neuverljivo. Odlično je znao da Hakim namerava da ubije Lorenza Midlanda.

— Dobro... — reče pomirljivo Lesli. — Nije ni važno. Ko je, uopšte, taj Hakim Feniks?

— Opasan je — reče čovek i to je zvučalo sasvim iskreno. — Mnogo je opasan!

— Hajde da ti poverujem na reč — osmehnuo se Lesli. — A gde ga mogu naći?

— Niko ga ne može naći — reče čovek. — Ni ja ne znam... Zaista ne znam gde je. On pronalazi nas kada smo mu potrebni.

— Mudro — reče Lesli. — Onda... Gde je trebalo da me odvedete da ste me uhvatili, vezali, začepili mi usta, nabili crnu kesu na glavu i slične stvari?

— U teretanu — odgovori čovek. — Na Aveniji Grant.

— Lepo mesto — reče Lesli. Bilo mu je poznato da je taj kraj grada na lošem glasu. — Taj tvoj Hakim Feniks nema baš mnogo mašte, ali nema veze. Hajdemo!

— Kuda? — upita zapanjeni čovek.

— Kod Hakima, naravno... — osmehnu se Lesli i skide nogu sa leđa nesrećnog i preplašenog vozača. — Naravno, ti ćeš biti dobar i miran usput. Učiniš li bilo šta što mi se ne bi dopalo, polomiću ti vrat i prekršiti obećanje o životu i smrti! Razumeš li?

— Da — reče čovek udahnuvši vazduh punim plućima. — Svakako da razumem!

Pogledao je u svoje mrtve drugove, ne shvatajući sa ko-

likom smirenošću postupa čovek za koga je znao da se zove Lorens Midland. Primetivši njegov pogled, Leslie reče sasvim spokojno:

— Ne brini za njih. Sobarica će doći ujutru u osam i srediće sobu, a đubre baciti u jednu veliku kantu. Uostalom, tamo mu je i mesto, zar ne?

Odnekut je Leslie znao da taj prestravljeni čovek neće ni prstom maknuti da pokuša da se odbrani ili pobegne. Više svojom čeličnom voljom nego bilo čime drugim Leslie je tog čoveka držao pod svojom vlašću.

Izašli su iz sobe i krenuli hodnikom ka liftu, pri čemu je Leslie, u liku Lorensa Midlanda, izgledao savršeno smireno, dok je njegov pratilac brisao hladni znoj sa čela. Leslie je pretpostavljao da mladića brinu dva straha — strah od njega, Leslija, i strah od tog Hakima Feniksa, koga je Leslie jedva čekao da upozna...

ca kako ih je nazivao vojnim rečnikom Hakim Feniks je ležao na vodenom krevetu, potpuno go, raširenih ruku i mutnog pogleda uprtog u brojna ogledala koja su okruživala postelju. U ogledalima je mogao da vidi umnogostručene prizore pravih orgija u malom — tri para su vodila ljubav na različite načine, trudeći se da to čine skoro divlje, poput glumaca u pornografskom filmu. U stvari, to su i bili glumci iz pornografskih filmova poslednje vrste. Njih je Hakim plaćao da čine to što su činili u njegovoj sobi opremljenoj ogledalima, samo da bi mogao da posmatra nešto što sam nikada nije bio u stanju da čini. Hakim Feniks je bio neizlečivo impotentan!

Međutim, njegova bolesna strast je žudela za zadovoljenjem i on je na sve moguće načine pokušavao da je zadovolji, između ostalog i plaćajući druge ljude da pred njim izvode pornografske bravure. No, njegovo telo je ostajalo neosetljivo, mada je njegov duh ključao. No, iz svega toga se u Hakimu Feniksu javljao samo slepi, besomučni gnev i neizmerna mržnja prema svemu što je normalno. Ipak, nikada nije prestao da pokušava...

Prekraćujući vreme do dolaska njegove grupe operativa-

Slušajući dahtanje i režanje plaćenih ljubavnika, gledajući njihove pokrete, njušeći njihov znoj Hakim je beskrajno želeo da im se pridruži, ali je znao da time neće postići ništa drugo nego samo da poželi da uništi, ubije, izmasakrira one koji su u stanju da zadovolje svoju strast. I sada je takva misao krenula odnekle iz dubine jalovog tela... Suočen sa time Hakim je, onako go, skočio sa postelje i dreknuo promuklim glasom:

— Dosta! Marš! Napolje! Marš svi napolje, kućkini sinovi i veštice! Dosta! Kupite svoje proklete prnje i gubite mi se ispred očiju! Pobiću vas! Sve ću vas pobiti! Marš!

Prekinuti u svom poslu glumci strasti i pohote su, isprepadani, naglo izgubili interes za seks, skočivši prestravljeno i nemo su, jedno za drugim, napustili Hakimovu čarobnu sobu, a on je ostao raskrečen, pred ogledalima, da gleda svoju nemoć i svoj slepi bes. Grudi su mu se nadimale od želje da uništi sve oko sebe, a možda i sebe samog. Misli su mu kovitlale sećanja na sve ono što je pokušavao u životu, ne bi li postigao ono što je i najbednijem među najbednijima bilo dostupno — seksualno za-

dovoljenje! Plaćao je kurve, skupe i one koje su se već raspadale od polnih bolesti, dovodio device, devojkice i dečake, čuvene bludnice i gomile devojaka koje je primoravao na svakakve gnusobe, ali ništa nije pomagalo. I, sada je, pre svih, mrzeo sebe upravo zato što ne može da prestane da pokušava!

Jedva je uspeo da stiša gnev. Obukao se i naoružao, jer mu je oružje odavno postalo deo odeće, a onda je napustio sobu, zaklinjući se po ko zna koji put da više nikada ni nogom neće kročiti u nju. U drugim prostorijama kuće u kojoj je boravio čekala ga je njegova svita sastavljena od zloćudnih i na sve spremnih ljudi. Oni su znali za Hakimovu tajnu, ali nikome nije padalo na um da ni pokretom obrve prizna da je zna.

— Idemo! — naredio je Hakim gotovo mirnim glasom i svi poskakaše.

Izašli su iz kuće. Motori automobila su već bili uključeni kada je Hakim stao pored svojih kola gledajući naokolo. Smirivao ga je pogled na sopstvenu vojsku koju je smatrao odanom i disciplinovanom. Uživao je u osećaju moći da tim ljudima upravlja, upućujući ih

u smrt ili u zločin, pri čemu se nikada nisu oglušili o naređenje. Ako nije mogao biti moćan u krevetu, pred naoružanim ljudima je mogao da demonstira svoju moć za koju mu se činilo da nema granica.

Hakimova vojska je bila odatno uvežbana i kada su krenuli nisu išli istim ulicama, već svako svojim putem, ali sa istim ciljem. Ispred Hakimovog automobila su išla dvojica kola koja su proveravala put, javljajući radio-vezom da li na ulicama ima policije i gde je. Sve je funkcionisalo savršeno, kao i uvek, i Hakim Feniks je bio zadovoljan.

Nepunih dvadeset minuta kasnije su stigli u Aveniju Grant i Hakim je lično posmatrao kako se vozila njegovih ljudi parkiraju po nekakvom ustaljenom redu i planu, poput sjajno uvežbane jedinice specijalaca. Bio je zadovoljan kada je krenuo ka teretani, čiji je vlasnik bio jedan od njegovih najpoverljivijih ljudi. Verovao je da je sve spremno za finalni čin jednog posla koji će mu doneti pola miliona dolara i, što je još važnije, ugled u krugovima ljudi koji su upravljali svetskom trgovinom oružja, a oružje i ljudi oko njega su bili Hakimov život.

Njegov čovek ga je čekao na vratima potpuno prazne teretane. Već je bio obavešten čemu te prostorije treba da posluže...

— Jesu li se javljali? — upitao je Hakim.

— Ne još — odgovorio je čovek.

— Naredio sam im da se jave — rekao je Hakim Feniks kao za sebe.

Vlasnik teretane mu je poslušno pružio voki-toki kojim je trebalo da se jave otmičari Lorenza Midlanda, a Hakim je ušao u neveliku kancelariju, seo za sto i nezadovoljno frknuo:

— Računao sam da će već obaviti posao!

Za njim su ušla dvojica njegovih najvernijih telohranitelja. Oni se nikada nisu odvajali od Hakima, iako je Hakim mnogo puta rekao da njemu telohranitelji nisu bili potrebni. Upinjao se da ostavi utisak nepovredivog čoveka, iako su za njim tragale mnoge policije, a glava bila više puta ucenjena.

Vrlo dugo niko nije ništa govorio. Uostalom, vladalo je nepisano pravilo da niko ne sme ni da pisne dok to, na ovaj ili onaj način, ne odobri sam Hakim. No, čekanje se odužilo, i ljudi su postali nestr-

pljivi. Svi su odlično znali da boravak na jednom mestu, pogotovu u samom centru grada, može da izazove nezdravu radoznalost, a radoznalost je bilo ono od čega su zazirali. Svi, osim Hakima — on nije zazirao ni od čega, ili je bar ostavljao takav utisak.

A onda se dogodilo! Brže i neobičnije nego što se iko od Hakimovih ljudi nadao!

Jednostavno, automobil kojim su se otmičari odvezli prema hotelu Lorensa Midlanda pristigao je u Aveniju Grant i bez žurbe se parkirao, i to pogrešno, ispred same teretane, a iz njega je izašao mladić koji je vozio i — sam Lorens Midland! Pri tome uopšte nije izgledalo da je Midland otet...

Jer, on je izašao iz automobila nevezan, bez poveza preko očiju, kako je bilo naređeno otmičarima, i nekako je izgledalo kao da on vodi unezverenog mladića — ravno prema teretani. Ljudi Hakima Feniksa koji su se nalazili raspoređeni na ulici bili su suviše zapanjeni prizorom da bi bilo kako reagovali. Uostalom, Hakim im nije rekao kako da postupi ako se Midland pojavi vodeći njihovog čoveka, a ne obratno!

Lorens Midland je ostavljao utisak umornog, starijeg čoveka, koji se samo ljubazno smeši ljudima u prolazu. Kada je ušao u teretanu samo je upitao mladića koga je vodio:

— Kuda dalje?

— Ne znam — odgovorio je tiho čovek zverajući naokolo, izložen pogledima svojih ortaka iz Hakimove »vojske«. Bio je prestravljen.

— Okej! — rekao je Lesli u liku Lorensa Midlanda. — Dalje ću sam. Nisi mi više potreban.

Mladić je ostao kao ukopan, u hodniku, a Lesli je nastavio, nagađajući kuda treba da krene. Kada je ugledao vrata na kojima je pisalo prosto: »PRIVATNO«, i pred njima jednog očigledno naoružanog crnca, osmehnuo se. Bio je na mestu koje je tražio, ili koje je tražilo njega...

Tamnoputi na ulazu je takođe bio zapanjen. Mada nije znao kako treba da izgleda Lorens Midland, kao da je pogodio da se radi upravo o čoveku koga Hakim očekuje vezanog. Samo je zinuo od čuda kada mu je Midland, odnosno Lesli, prišao i upitao vrlo ljubazno:

— Da li mogu da razgovaram sa gospodinom Hakimom Feniksom?

Načas je izgledalo da crnac ne zna šta će da uradi. Čak je jednom rukom krenuo ka revolveru koji mu je stajao za pojasom, na šta Lesli uopšte nije reagovao. A, onda je crnac jednostavno otvorio vrata kancelarije...

Teško je zamisliti lice Hakima Feniksa kada je ugledao Lorensa Midlanda na vratima kancelarije teretane.

Lice Lorensa Midlanda, iza kojeg se uspešno krio Lesli, bilo je, međutim, savršeno spokojno. On reče:

— Imam li čast da govorim sa gospodinom Feniksom?

Dva Hakimova telohranitelja su istog časa repetirali svoje automate sa prigušivačima, ali ih Hakim Feniks prekide u tom poslu odsečnim pokretom ruke. Nekoliko sekundi je prostorijom vladala grobna tišina.

— Dakle... — reče konačno Lesli. — Hteli ste da me vidite, zar ne? Pa... Eto, došao sam. Niste zbog toga morali da šaljete kojekakve siledžije. Mogli ste samo lepo da me zamolite.

Hakim Feniks nije mogao da veruje ušima i očima. Prema

onome što je znao, što su mu rekli, Lorens Midland je trebalo da se krije ili brani, ili čak i uzvraća udarce, a ovo što se dogodilo nije bilo ni po kojem scenariju od mnogih koje je u svojoj glavi ispisivao Hakim Feniks. Jedva je progovorio:

— Kako ste... Kako ste došli ovamo?

— Vaš čovek je bio ljubazan da me doprati — rekao je Lesli.

— Davo je umešao prste... — šapnuo je za sebe Hakim Feniks. Njegova prva misao je bila da ipak naredi svojim ljudima da izrešetaju Lorensa Midlanda, ali je prevagnula radoznalost...

— Mogu li znati zašto toliko žarko želite da me sretnete, ili, što ste očigledno već pokušali, da me ubijete? — upitao je Lesli spokojno, istovremeno pažljivo osmatrajući oko sebe. Jer, iskusnom borcu je glavna briga da ustanovi prostor za bitku.

— Pretresite ga! — naredi naglo Hakim svojim ljudima i oni kretoše ka Lorensu Midlandu...

— Ne trudite se — reče mirno Lesli. — Ne nosim nikakvo oružje.

No, momci nisu poslušali. Prišli su i počeli prilično grubo da pretresaju Leslija...

Čim su spustili ruke na nje-ga, Lesli pokleknu i izvi se u stranu, kao što čine ljudi kada ih neko golica, a onda se uspravi naglo pogađajući jednog od telohranitelja glavom u vrh brade, a drugog laktom u pleksus, i to snažnije nego što bi bilo koji normalan čovek uspeo da izvede.

Obojica se skljojakaše, onesvešćeni!

— AAAAAA! — bilo je sve što je uspeo da izusti Hakim Feniks.

Lesli se osvrnu oko sebe tobože zapanjeno i upita šeret-ski:

— Šta je momcima danas? Nešto su slabاشi!

Vlasnik teretane je već bio nagrižen strahom pred Hakimom, a sada ga je ovo što je video da je izveo taj postariji, proćelavi čovek dotuklo. On sede u stolicu u uglu, čvrsto obema rukama šćepavši naslon, kao da ga taj zahvat može spasiti od bilo kakvog zla.

— Ko si ti, pakla mu? — upita Hakim Feniks skoro zarežavši. Nije se uplašio, naravno, ali je zaista bio zapanjen onim što se dogodilo.

— Onaj koga ste tražili, gospodine Feniks. Mogu li da znam zašto? — uzvratil Leslie mirno.

Načas je izgledalo kao da će Hakim Feniks prepući od besa, a onda se nasmejao, zvonko, glasno, gotovo zastrašujuće. Ustao je i raširio ruke:

— Pa ovo je zaista neverovatno! Nikada nisam sreo čoveka poput vas! Prosto će mi biti žao što vaša glava neće biti, preparirana, na zidu moje sobe!

Načas se činilo kao da će da pride i da zagrlil Leslieja, odnosno Lorensa Midlanda. No, ostao je da stoji ispred kancelarijskog stola zapiljivši se prodorno u oči protivnika.

— Sviđa vam se moja glava?! — osmehnuo se Leslie. — Pa, ako baš želite, mogu da vam napravim ovakvu jednu.

Hakim Feniks nije mogao da razume ovu šalu. Sa njegovog lica se izgubio i osmeh, a kamoli smeh. Zurio je u Leslieja procenjujući koliko je taj čovek u stanju da se brani i rešavajući kada i kako da ga napadne, svojeručno savlada, ubije i odseče tu glavu za koju su ljudi iz Toronta nudili toliki novac.

— Izgledate kao neko ko se ne boji smrti — reče Hakim Feniks.

— Smrt je samo deo života, zar ne? — uzvratilo je Leslie. Ni je ga zavaravalo ponašanje tog ružnog, koščatog čoveka. Znao je da se Hakim sprema za napad i bio je spreman da uzvra ti čim se to dogodi.

— Ne znam šta vas je dovelo ovamo — reče Hakim. — Ali, ovde, na žalost, možete pronaći samo smrt. Šteta, u stvari... Jer, zaslužujete divljenje. U tim godinama savladati moja dva najbolja čoveka. Pa to mogu samo ja!

Hakim se ponovo nasmejavao, sada još gromoglasnije.

— Moram da vam uzvratim komplimentom — reče Leslie mirno. — I vaša odlučnost da me ubijete je za divljenje.

— Ama, to je samo posao, čoveče — reče Hakim prekinuvši smeh. — Posao kao bilo koji drugi. Ne uzimajte to kao nešto lično.

— I neću — reče Leslie mirno. — Ipak, zanima me da li ste odluku o mojoj smrti doneli sami ili vas je neko nagovarao na to?!

— Nemam razloga da vam sakrijem činjenicu da vaša glava vredi pola miliona dolara, gospodine Midland — reče nazivajući ga smireno Hakim Feniks.

Hakim Feniks je u istom trenutku kada je završio rečenicu izvukao nož!

Uvek se ponosio svojom veštinom u rukovanju tim oružjem ulice. Sada mu se nož, veliki lovački »bovi« našao u ruci kao da je izrastao iz dlana, a pokret se produžio prema vratu čoveka koga je Hakim Feniks smatrao Lorensom Midlandom... No, kada se pokret završio — Lorens Midland više nije bio na tom mestu!

Još uvek u zamahu, Hakim Feniks se zaneo malo, gubeći jedan deo ravnoteže, istovremeno panično pokušavajući da uoči protivnika, ali mu to jednostavno nije uspevalo...

Jer, Leslie se kretao oko Hakima brzinom metka, menjajući položaj svakih nekoliko stotinki sekunde i pogled izbezumljenog teroriste nije uspevao da ga uhvati!

Hakim Feniks je pokušao još dva puta, u trenucima kada mu se učinilo da će se Lorens Midland zaustaviti u tom mahnito brzom kretanju, ali je oba puta promašio, što ga je još više zbunilo...

Potom je dobio udarac među noge. Snažan. Oštar. Jednostavan i bolan do gubljenja svesti!

— Mislim da je bilo dosta prazne priče, Hakime — rekao je Lesli mirno gledajući kako Hakim Feniks pada na kolena, ispuštajući veliki nož i hvatajući se za mošnice. — Vreme je za ozbiljan razgovor.

Gutajući halapljivo vazduh, dok su mu pred oči izlazili ljubičasti krugovi neshvatljivog bola, Hakim Feniks je davao sve od sebe da ostane pri svesti. Nije čak ni mogao da misli o tome da je naseo na tako prost trik kao što je udarac među noge. Sve što je želeo bilo je da bol prestane i da počne da diše normalno.

Vlasnik teretane je, gledajući šta se dešava, osetio kako mu petlja popušta i kako mu se pantalone kvase... Čvrsto je zatvorio oči, upinjući se da čak i ne sluša zvukove ni glasove...

— Kladim se da nisi dovoljno pametan da smisliš jedno obično ubistvo, a kamoli nešto žešće — rekao je Lesli unoseći se u pocrvenelo lice Hakima Feniksa. — Kako bi bilo da mi lepo kažeš ko to nudi pola miliona za moju glavu, pa ćemo se rastati kao prijatelji. Doduše, ti ćeš biti kraći za lov, ali i duži za glavu!

Dolazeći veoma lagano sebi, Hakim je prostenjao:

— Umrećeš!

— Svi ćemo... jednog dana — reče Lesli. — Potrudi se da ovo ne bude tvoj dan! Ko plaća?

— Nećeš živ izaći odavde — reče Hakim dahćući.

— Ni ti — reče jednostavno Lesli. — Ko plaća?

— Plaćaju ljudi iz Toronta, ako baš hoćeš da znaš — odgovori Hakim osećajući kako bol prolazi i u tome tražeći svoju šansu. Imao je potrebu da govori što više kako bi dobio na vremenu, uzgred planirajući kako da ga zaista ubije...

— Imaju li ljudi iz Toronta ime? — upita Lesli.

— Blor — reče Hakim. — Blor i Mekenzi.

— Nadam se da mi možeš objasniti gde da ih nađem?! — reče Lesli mirno.

U tom trenutku je Hakim Feniks pomislio kako je u stanju da stupi u akciju, budući da je bol među nogama uminuo...

Naglo je posegnuo rukom za jedan od revolvera, a nosio ih je tri!

Istog časa se Lesli sagnuo, nekoliko puta brže od Hakima, i podigao je nož sa poda!

U času kada je Hakim uspeo da izvuče revolver nož mu je već proburazio jabučicu na grlu, okrećući se u tek zadatoj rani i kidajući organe za disa-

nje! Začulo se stravično šištanje, jer je terorista pokušao nešto da kaže. . .

I — to mu je bilo posljednje u životu što je uopšte mogao da pokuša!

Lesli mu izvuče revolver iz polumrtve ruke. Više ga nije ni pogledao. Osvrnuo se prema vlasniku teretane, koji je, sav mokar, sedeo u uglu. Videvši da čovek drži oči čvrsto zatvorene, Lesli priđe i zviznu mu žestok šamar koji natera čoveka da otvori oči.

— Ima li ovde neki sporedni izlaz? — upita Lesli glasom koji nije trpeo laž ili prećutkivanje.

Nekoliko trenutaka kasnije kroz sporedni izlaz teretane na Aveniji Grant je izašao mlad, visok čovek kratko podšišane kose, koji ničim nije ličio na gospodina Lorensa Midlanda koji je, nešto ranije, ušao na glavni ulaz. Niko ga čak nije ni primetio. . .

— Ko je? — upitala je Sumiko odazivajući se na zvonjavu na ulaznim vratima.

— Deri Kil, gospođice — začula je glas i osmehnula se.

Otvorila je vrata i Lorens Midland je ušao osmehujući se.

— Drago mi je što vas vidim — rekla je Sumiko. — Da li je sve u redu?

Osmeh Lorensa Midlanda je bio širok, ali nekako nategnut, a oči mu nisu bile radosne i Sumiko je te detalje odmah uočila. Iza smirenog lica i smeška krio se napor da se kontroliše bol. Nije morala da ga pita da li su simptomi bolesti već počeli da ga muče. . .

— Pretpostavljam da Lesli nije kod kuće — rekao je Midland.

— Nije — rekla je Sumiko trudeći se da zvuči vedro. — Nadam se da mu je u vašoj koži dobro.

— I ja se nadam — reče Midland, a onda je dodao sasvim iskreno: — Jer, meni u mojoj koži, čak i ispod maske Derija Kila, nije dobro.

Sumiko ga uvede u dnevnu sobu, ponudi mu da sedne. Spremala se da počne da spravljaja čaj, ali je još uvek stajala u blizini gospodina Midlanda kada je on rekao:

— Bolovi su počeli, na žalost.

Izgovorio je to sasvim mirnim glasom. Bilo je očigledno da ne želi da pokaže koliko su intenzivni ti bolovi.

— Želite li da vas odvezem u bolnicu? — upitala je Sumiko zabrinutim glasom.

— Ne — reče jednostavno Midland. — Ne želim bolnicu. Želim da se suočim sa bolom. Želim da znam. Želim sve da znam. Po količini bola ću uvek moći da znam koliko mi još preostaje.

Bio je to stav koji je Sumiko morala da poštuje.

— No... Nećemo o tome — reče Midland. — Očekujem da popijem dobar čaj. Osim toga... Svratio sam da vam kažem da mi se čini da me prate.

— Prate vas? Ko? — upita Sumiko.

— Za sada samo jedan krupan čovek — reče Midland. — Mlad i plavokos. Do sada mi nije prilazio, ali se plašim da nije u vezi...

Tada se ponovo oglasilo zvono na vratima. Sumiko pogleda u Midlanda. Načas je pomislila da treba da ga sakrije, a onda joj je sve bilo sasvim jasno...

— Umakli ste mu, zar ne? — rekla je.

— Naravno — osmehnuo se Midland. — Nisam još toliko

star da ne mogu da umaknem nekome ko me prati toliko očigledno.

— Možda će vas iznenaditi, ali to što ste umakli i nije bilo neophodno — nasmešila se Sumiko.

— Ne razumem?! — priznao je Midland.

Zvono na vratima se ponovo oglasilo. Sumiko nije više ništa objašnjavala, već je otišla da otvori. Čas kasnije u dnevnu sobu je ušao Tabasko Pit, pomalo zadihani.

Zaprepaštenje na licu Loren Midlanda je bila sasvim očigledno, iako je bilo prikriveno maskom Derija Kila.

— Ali... — zaustio je i pokazao prstom na Tabaska. Pit se samo blaženo osmehnuo. Bilo mu je lakše kada je video da čovek koga mu je Lesli poverio sedi u dnevnoj sobi koja je verovatno predstavljala najsigurnije mesto na svetu.

— Nije bilo baš planirano da se upoznamo — rekao je Tabasko.

— Ovo je naš prijatelj — objasnila je Sumiko Midlandu. — Tabasko Pit ima zadatak da diskretno pazi na vas dok ste u ulozi Derija Kila.

Nasmejali su se sve troje. Onda je Sumiko otišla da pripremi čaj, donoseći u prolazu

konzervu australijskog piva Tabasku.

— Valjda nisam bio dovoljno diskretan — reče Pit. — Jeste li se uplašili, gospodine Midland?

— Ne bih rekao da sam se uplašio — osmehnuo se Midland. — Jedino što sam poželeo da mi ne dišete stalno u kragnu.

— Za tako nešto možete da okrivite samo Leslija. On me je zamolio... — reče Pit.

— Mislim da je, možda, pametnije da od sada budete par prijatelja u obilasku grada — rekla je Sumiko donoseći čaj. — Kada se već poznajete.

— Pa... ideja nije loša — reče Midland, a zatim se okrenu Tabasku. — Ličite na čoveka koji zna gde se u San Francisku mogu pronaći uzbuđenja.

— Zavisi kakva uzbuđenja želite — reče Pit mirno, ali sa izvesnim ponosom. — U svakom slučaju, ja sam čovek za uzbuđenja.

— To možete da mu poverujete — kazala je Sumiko osmehnuvši se Midlandu.

— Osećam da sam pronašao idealno društvo za sledećih nekoliko dana, a ti dani su mi vrlo bitni — rekao je Midland.

Iako Tabasko nije shvatio zašto su sledeći dani toliko važni gospodinu Midlandu, Sumiko je sve to propratila pomalo tužnim osmehom.

— Okej! — reče Pit. — Šta je vaša igra? — Sport? Kladjenje? Kocka? Žene? Piće?

— Od svega pomalo — osmehnuo se neveselo Midland. — Znaite, mnogo toga sam u životu propustio, što smatram prilično nerazumnim. Sada je pravi čas da ponešto nadoknadim.

— Možemo početi čim završite čaj — rekao je Tabasko. — Da budem iskren, već mi je pomalo dosadilo da pratim jednog tipičnog turistu kroz grad.

— Potrudićemo se zajedno da više ne činimo ništa tipično — predložio je Midland.

— Mogu samo da se složim sa vama — reče Tabasko.

— Ipak... — Sumiko je zvučala zabrinuto. — Ne preterujte!

— Mlada damo, za mene više ne postoji pojam preterivanja — rekao je sasvim ozbiljno Midland. — Ja nemam vremena za uzdržanost.

Morala je to da razume. Ni je joj preostalo ništa drugo nego da razume. Uostalom, razgovarala je sa čovekom koji

više nije imao vremena ni za šta — najmanje za život. Lorens Midland je morao da žuri, i u grehe i u vrline...

— Pa... — osmehnu se Sumiko pokušavajući da osmehom ohrabri umirućeg. — Srećno!

Lesli se javio Sumiko telefonom sa aerodroma »Lester B. Pirson«, u Torontu...

— Zaboga! Zar si se usudio da tamo odeš sam?! — rekla je Sumiko. — Očekivala sam da ćemo to odraditi zajedno!

— Pa, računao sam da prvo sam izvidim stvar — rekao je Lesli mirno. — Prvo moram u ovolikom gradu da pronađem ljude koji su mi potrebni. Ukoliko mi bude potrebna pomoć, naravno, pozvaću te. Možda i Pita.

— Možda? — frknula je nezadovoljno Sumiko u slušalicu. — To mi zvuči kao da si odlučio da sve obaviš sam!

— Čak i da je tako... — nasmejao se Lesli — manje posla za tebe i Pita. Jeste li se sreli sa Lorensom?

— Sinoć su Pit i Lorens otišli u provod — odgovorila je Sumiko, ali je Lesli već po njenom glasu osetio da nešto nije u redu.

— Zajedno? Šta to može da znači?

— Pa, Deri Kil je umakao Pitu misleći da ga ovaj prati sa nečasnim namerama, a onda su obojica došli na čaj — objasnila je Sumiko. — Treba nešto da znaš. Bolest je napredovala dotle da Lorens ima bolove.

— Kako podnosi? — upita Lesli.

— Neverovatan je — reče Sumiko. — Ne priznaje sebi da ga bilo šta boli. Ali je rešen da sledeće nedelje iskoristi u piću, jurenju žena, kocki i svakom drugom poroku, u čemu je Tabasko ponudio nesebičnu pomoć.

— Valjda će obojica uživati — reče bez mnogo radosti Lesli. — U svakom slučaju, mirniji sam kada je Pit uz njega.

— Dokle si ti stigao? — upita Sumiko.

— Do Toronta — odgovori nestašno Lesli. — Mislim da je to za sada dovoljno...

— Nije dovoljno, ali... neka ti bude — reče Sumiko, a onda je dodala mnogo nežnije: — Čuvaj se!

— Poželi mi sreću — reče Lesli. — Trebaće mi. Znam samo prezimena i ništa drugo. Moraću da prođem vrlo pažljivo kroz celokupan telefonski imenik Toronta.

— Pronađi negde kakav kompjuter — posavetovala ga je Sumiko.

— Pokušaću — rekao je Lesli i tu je razgovoru bio kraj.

Nekoliko trenutaka kasnije bio je u taksiju koji ga je vozio u centar grada. Upitao je taksistu za dobar hotel, a za uzvrat dobio predlog da odseдне u pansionu koji je, slučajno, bio vlasništvo taksistine sestre. Lesli je samo uzdahnuo, suočen sa gostoljubivošću kanadskih taksista, ali je insistirao da ga odveze u hotel. Verovatno u znak protesta taksista ga je odvezao pred najskuplji hotel u gradu. . .

Bio je to luksuzni hotel smešten u ne naročito veliku zgradu, u Ulici Anet. Spolja se zdanje nije mnogo razlikovalo od mnogih sličnih građevina projektovanih u evropskom stilu. Međutim, raskošna unutrašnjost je Lesliju ukazala na činjenicu da će morati da odvoji malo bogatstvo da bi odseo u njemu. Ipak, rešio je da učini baš tako, znajući da ekskluzivni hoteli mogu gostima da

pruže mnogo više nego oni manje skupi.

Kada je prišao recepciji, osoblje se polomilo od ljubaznosti. Zatražio je sobu u kojoj neće moći ni na koji način biti uznemiravan. Zatim:

— Možete li mi instalirati kompjuter? — upitao je.

— Želite li personalni ili samo nešto za zabavu? — uzvratili su pitanjem sasvim spokojno, kao da je svakodnevna stvar da im gosti traže kompjuter.

— Želim nešto što će mi moći pružiti sve moguće poslovne podatke — rekao je Lesli. — Dakle nešto što se može povezati sa sistemom poslovnih kompjutera u gradu.

— Imate li nameru da tu uslugu platite posebno ili u okviru računa? — upitali su ga bez trunke iznenađenja.

Usledilo je ispunjavanje formulara, a kada se popeo u sobu na prvom spratu, na kraju hodnika, tamo je već bio postavljen kompjuter, dok je programer upravo završavao posao. Lesli je bio zaista prijatno iznenađen.

— Šta mogu dobiti od te mašine? — upitao je mladića koji je dovršavao posao na kompjuteru.

— Ovim možete dobiti sve podatke o bilo kojoj privrednoj delatnosti u Kanadi i Sjedinjenim Državama, gospodine — odgovorio je spremno programer. — Povezao sam vam sistem tako da možete, čak, ako želite, da zavirite i u policijske dosijee.

Zvučalo je kao šala, ali je Lesli znao da se uopšte ne radi o tome. Uostalom, čak i da mu programer nije osposobio kompjuter na taj način, on bi se već snašao.

— Ja sam biznismen — rekao je Lesli. — Zanimaju me samo poslovi.

— Onda ćete imati priliku da se uverite da ovim kompjuterom možete obaviti bilo koji posao. U sistemu ste svih mreža na području severne Amerike.

— Hvala! — rekao je Lesli i pokušao da ponudi mladiću napojnicu, na šta se momak tako zapanjio da je Lesli umalo osetio stid.

— To u našem objektu nije običaj, gospodine — rekao je programer. — Dovoljno će biti da se osmehnete.

Osmehнули su se prijateljski jedan drugom.

Kada je momak izašao iz sobe, Lesli pomisli: »E, sada mi predstoji nekoliko dana igra-

nja sa ovom elektronikom, sve dok ne pronađem Blora i Mekenzija koji su na bilo koji način povezani sa prodajom, odnosno kupovinom okružja. Neka su mi svi bogovi u pomoći!«

I, ne čekajući ni časa, seo je za tastaturu kompjutera...

Dva čoveka srednjih godina u veoma skupim, elegantnim odelima, vrlo negovani i okićeni zlatnim i platinastim nakitom, sa licima umravljenim od brige za sopstveno bogatstvo, sedeli su u dubokim, kožnim foteljama kluba »Rotari« u Torontu, zamućenim pogledom šarajući po stišanoj prostoriji i, s vremena na vreme, ispijajući pomalo šampanjca iz visokih, kristalnih čaša. Neko vreme nisu govorili ništa, ali su obojica mislili o istoj stvari. Kada su ispili šampanjac, bilo je dovoljno da jedan od njih samo podigne praznu čašu pa da se odnekle, tih poput smrti, pojavi livrejisani klupski batler, koji je u savršenoj tišini odneo prazne čaše zamenjujući

ih punim. Tek tada su progovorili...

— Zvuči neverovatno, zar ne?

— Ja nisam mogao da poverujem — reče drugi, isto tako tiho i bez trunke uzbuđenja.

Govorili su ravnim glasovima, bez naglašavanja reči, kao da vode razgovor o kiši, koja se upravo spremala sa one strane velikih prozora zastrtih skupocenim zavesama.

— Amerikanci nisu pouzdani — reče prvi. — Ne znam... Rambo, Kobra, Švarceneger i svi ti tipovi sa filma... Kad ih gledaš pomislio bi da su u stanju da reše bilo koji problem. Međutim, na terenu...

— Moraćemo da pošaljemo nekoga od naših proverenih saradnika — reče drugi.

— Francuzi su mnogo bolji — reče prvi.

— Da — povrdio je njegov sagovornik. — Oni su temeljni do fanatičnosti. Njima smo uvek mogli da verujemo.

— Ali, dok dođu ljudi iz Francuske, i dok pronađu...

— To je tačno. Nemamo mnogo vremena — reče drugi.

— Ne shvatam samo kako su dopustili da im tako izmakne, i još usput ubije tog prokletog muslimana?

— Đavo će ga znati!?! Čini se da Midland ima dobro obezbeđenje.

— Obezbeđenje ili ne, on mora biti mrtav. Ono što je on učinio suludo je i zaslužuje samo smrt i ništa više.

— Mene lično samo zanima šta je uradio sa tolikim novcem? Hoću da kažem da mi nije logično da je pokupio tu lovu, a onda otišao da se šetka po San Francisku! Kada se to dogodilo sa Karlosom Vivaldijem, on je zbrisao u Bogotu, a onda nestao i cele četiri godine smo ga tražili po Južnoj Americi, da bismo ga našli u Australiji. Taj je dobro zametao tragove.

— Midland kao da ne želi da zametne tragove. Suviše je siguran u sebe i svoje ljude.

— Bilo kako bilo...

— Setio sam se! — uzviknu čovek. — Nećemo to poveriti Francuzima. Poslaćemo poruku u Aden! Naši prijatelji iz Adena imaju uvek spremnu grupu...

— Teroristi! — reče drugi.
— To mi se ne sviđa. Oni obično pobiju gomilu slučajnih prolaznika. Ne biraju mnogo. To bi moglo izazvati pozornost vlasti.

— Američkih vlasti, ali ne i kanadskih — osmehnu se prvi. — Šta nas briga za američke vlasti.

— Svejedno... Ne sviđa mi se ta ideja. Oni obično nastupaju masovno, a masovno prisustvo opasnih elemenata izaziva pozornost i onemogućuje tihi akciju. Radije bih sačekao nekoga od Francuza. Oni rade usamljeno, ali to im daje mnogo prostora za pažljivo planiranje i nikada ne greše.

Nekoliko minuta su obojica razmišljali vrlo pažljivo, vagajući sve »za« i sve »protiv« i jednog i drugog predloga. Končno rekoše, gotovo uglas:

— Francuzi su bolji izbor...

— Naravno — reče onaj koji je to predložio. — Još večeras ću razgovarati sa našim prijateljima iz Marselja. Njihov čovek može da stigne već sutradan.

— Dobro... Neka bude i prekosutra — osmehnu se čovek.

Ispili su, nekako svečano, šampanjac i ponovo podigli

prazne čaše, nastavljajući da gledaju bezizražajno oko sebe. Dogovor je pao...

Bilo je sedamdeset osam osoba sa prezimenom Blor u Torontu, i dvesta osamnaest njih sa prezimenom Mekenzi. Lesli se samo mrštio gledajući u ekran monitora. No, nije se pokolebao — pritiskom na nekoliko tastera zatražio je od kompjutera da izbriše sve Blorove i Mekenzije mlađe od dvadeset godina i sve starije od osamdeset...

Broj se nešto malo smanjio. Lesli je nekoliko minuta nape-to razmišljao, a onda naredio kompjuteru da izbriše sve ženske osobe sa datim prezimenima. Bio je gotovo uveren da postoji vrlo mala, gotovo zanemarljiva mogućnost da se žene bave trgovinom oružjem.

Ostalo je još trideset jedno prezime Blor i sto četrdeset pet prezimena Mekenzi!

Ponovo je Lesli proveo mnogo vremena razmišljajući. Končno, rešio je da uprosti stvar brišući Mekenzije. Jedno-

stavno, zaključio je da će do Mekenzija doći, ako dođe do pravog Blora, a Blorovih je bilo manje, i samim tim mogućnost da pronađe pravog veća. Sada je zatražio od kompjutera da pored svakog imena ispiše zanimanje: . .

Čak jedanaest muškaraca sa prezimenom Blor su bili zubari ili zubni tehničari i Lesli se nasmejao — to mu je ličilo kao na nekakvu dinastiju.

Četvorica su bili vlasnici ili rukovodioci turističkih agencija. Lesli je zaškiljio na jedno oko. Turistička agencija je mogla biti dobar paravan za trgovinu oružjem, ali, koliko je on poznao zakone Kanade, to nije bilo suviše verovatno. Jer, zakon je dozvoljavao slobodnu, ili manje-više slobodnu, trgovinu oružjem, a turističke agencije nisu mogle biti registrovane za bilo koju vrstu trgovine. Zbog toga je i njih izbrisao iz memorije.

Petorica Blorovih su radili nešto u vezi hotelijerstva ili srodnih aktivnosti. I njih je izbrisao: . .

Dvojica su bila u rukovodstvu jedne međunarodne kompanije koja se bavila farmaceutskim proizvodima.

Jedan je bio taksista.

Jedan se bavio modom.

Dvojica su registrovani kao mornari.

Jedan je bio vlasnik bioskopske dvorane.

Jedan je bio čuvar u nekom muzeju, a drugi turistički vodič — po adresi je bilo očigledno da se radi o srođnicima, a po godinama je izgledalo kao da su otac i sin.

Preostala su imena Dejvida i Konstantina Blora. Obojica su se bavila trgovinom!

Lesli je naredio kompjuteru da mu odštampa adrese i brojeve telefona obojice, sa svim drugim podacima sa kojima je raspolagao.

Zatim je uzdahnio — polovina posla je bila obavljena. Sada je predstojala poseta Konstantinu i Dejvidu Bloru: . .

Trećeg dana druženja između Derija Kila, odnosno Lorensa Midlanda i Tabasko Pita, upravo u času kada su ispijali ko zna koju konzervu australskog piva — Pit je lako ubedio Derija/Lorensa da je to piće iz raja izašlo — klataći se u ritmu orijentalne muzike i gle-

dajući kako jedna gojazna dama izvodi čuda sa svojim sto-maćnim mišićima u plesu koji se nije bez razloga zvao »trbušni«. Lorens Midland je osetio oštar bol u predelu vrata, uz samu kičmu! Otresao je glavom odlučan da ne popusti bolu, i zaista, bol je uminuo. Količina piva u venama mu nije dozvoljavala da bolje promisli i da se seti reči svog lekara — onog istog koji mu je, sav zbunjnjen i prepun profesionalne uzdržljivosti, saopštio smrtnu presudu...

Tek kada su izašli iz zadimljene prostorije u sporedno dvorište tog nazovi bara na kraju grada, otkopčavajući šliceve, Lorens se okrenuo Tabasku i rekao sasvim mirno, preko od piva odebljalog jezika:

— Prijatelju, čini mi se da ja više ne mogu...

— Šta ne možeš? Ne možeš više da piješ?! — upitao je Pit.

— Ne mogu više ništa — rekao je spokojno Lorens Midland. — Hajde da uzmemo taksi i da se odvezemo do mog hotela. Tu ćemo se oprostiti.

— O čemu govoriš, ortak? — izbečio se Pit. — Pa, veče je tek počelo.

Lorens Midland se zapiljio u obe slike Tabasko Pita koje su mu iskakale pred oči. Bio je,

naravno, pijan, ali je jedan deo njegove svesti bio u savršeno treznom stanju i nije mu trebalo mnogo podataka da zaključi kako ni Sumiko ni Lesli nisu Pitu rekli šta se, u stvari, dešava. Uzdahnuo je i rekao:

— Bojim se da treba nešto da znaš...

— Šta? — upitao je Pit, nezadovoljan time što Deri Kil, odnosno Midland, želi da prekine provod.

— Valjda nisu hteli da ti kažu tvoji prijatelji, ali ja moram da ti kažem — kazao je Midland. — Imaš posla sa umirućim čovekom...

— Sa kim?! Ko je umirući? — upitao je Pit, i sam naliven pivom do te mere da je shvatao mnogo sporije nego obično.

— Ja umirem, prijatelju — rekao je Midland. — Bolje će biti da odem u hotel...

— Kako umireš?! — zabezeknuo se Tabasko.

— Ovde... — reče Midland pokazujući prstom na svoju dopola ćelavu lobanju. — Ovde imam jedan popriličan tumor, koji je, izgleda, krenuo da me osvoji celog. I, to je upravo počelo. Đavolski boli!

Tabasko Pit je prebledelo! Bio je u stanju da otrpi svaki bol. Bio je, takođe, u stanju da zada nezamisliv bol neko-

me ko bi mu, onolikom, stao na put, ali svakako nije bio spreman da se suoči sa nečim kao što je bila činjenica da mu novootkriveni prijatelj bolno umire na njegove oči!

— Zaboga! — zavapi Pit. — Je l' ti to mene zezaš?!

— Nema zezanja, Pite — reče pomalo tužno Midland. — Doktor mi je do u tančine objasnio kako će se sve odvijati i to je sada počelo. Prvo taj bol...

Pokazao je na svoj vrat, želeći da objasni Tabasku gde ga boli, a zatim je nastavio:

— Oštar i kratak. To je nešto kao upozorenje da su ćelije tumora počele da nagriza ju nervni sistem, odvajajući mozak od moždine, ili tako nekako. Kada se to dogodi, rekao je doktor, bolovi će postajati vremenom sve češći i sve jači, sve dok se ne pretvore u jedan jednoličan, snažan bol za koji ću, valjda, morati da pomislim da nikada neće prestati, ili da će prestati samom smrću. Od tog trenutka imam, možda, dva ili tri dana, do časa kada bol, sam od sebe umine. Uporedo sa tim ću osetiti nešto kao parcijalnu paralizu. Izgubiću moć govora i slične stvari. No, onog trenutka kada bol prestane, ja sam već na putu...

— Na putu?! — zapanjeno ponovi Tabasko.

— Da... — reče jednostavno Midland. — Tada, rekao je doktor, mi preostaje samo još nekoliko časova. Sama smrt, po rečima doktora, biće bezbolna. Ali, šta oni znaju... Možda ću ja hteti da me boli do kraja?!

— Gospode! — šapnu unezvereno Tabasko. — Kako da ti pomognem?

— Tako što me nećeš žaliti niti se prema meni ponašati kao prema invalidu — osmehnuo se Lorens Midland osetivši ponovo oštar bol koji ga naterao da začuti izvesno vreme, a onda je nastavio: — Pomoći ćeš mi time što nećeš biti u mojoj blizini kada se zaista dogodi. Otpratićeš me do hotela, a onda ćemo se oprostiti. Ja ću obesiti na vrata sobe onaj čuveni znak »ne uznemiravaj« i... Pokušaj da ne misliš o tome. Imam osećaj da si prilično prebledeo!

Tabasko je bio bled kao sneg!

— Ali, čekaj! — upitao je naglo, osetivši da je potpuno trezan. — Neko je hteo da te ubije, zar ne?! Oni nisu, takođe, znali...

— Oni nemaju pojma da jure po svetu jednog mrtvaca — reče Midland. — U svakom slučaju, izmakao sam im i samo mogu da se tome nasmejem.

Na silu se zaista nasmejao.

— A, Lesli?! — upita Tabasko.

— On je zaista neobičan čovek — reče Midland. — Odlučio je da se maskira u mene i tako mi produži nekakav život još nekoliko dana. Na neki način sam mu zahvalan na tome. Ipak, nemam pojma zašto uživa u takvim zadovoljstvima. Svestan sam da se izlaže mecima koji su namenjeni meni, ali ne razumem zašto?

Tabasko Pit je dobro razmislio pre nego što je rekao:

— Imam osećaj da će ti on sam reći zašto to čini, ali ćeš, zato, morati da sačekaš sa umiranjem bar dok Les ne dođe da ti to ispriča.

— Nadam se da će doći što pre — rekao je Midland. — Molim te, reci Sumiko i Lesliju da sam u svojoj hotelskoj sobi!

— Svakako, ortak — reče sav ganut Tabasko.

— I, zaboga! — uzviknu Midland. — Svuci sa lica taj ža-

losni izraz. Nisam proveo život kao svetac. Više je to bilo nalik na đavolski posao i ne verujem da postoje razlozi da me bilo ko žali. . .

— Ali. . . — zausti Tabasko.

— O'ladi, prijatelju! Hajde da drmnemo još po jedno pivo, možda sa malo viskija, pa da maznemo taksi i da se rastajemo — predloži Midland. — Osećam da nemam još mnogo vremena.

Pit je zijao u umirućeg čovteka, diveći se njegovoj hrabrosti da se suoči sa sopstvenom smrću. Jedva je skupio dovoljno prisebnosti i snage da kaže:

— Kako bi bilo da drmnemo po bocu viskija sa malo piva?! Možda bi to bilo bolje?

— A kako bi bilo da drmnemo viski bez piva?! — nasmejao se Midland.

— Bez piva ni voda nije dobra — uzvрати Pit, pa se i sam nasmeja.

Isceriše se jedan drugom na najprijateljskiji mogući način i ponovo uđoše u bar. Jedan svestan toga da zaista želi da se napije kako bi zaboravio ono što je upravo čuo, a drugi sa namerom da to ispijanje pića dovrši što je brže moguće,

jer je ponovo osećao žestok bol u vratu. . .

Lakše nego što je očekivao, Lesli je utvrdio da je Konstantin Blor trgovac ženskim donjim rubljem, da stanuje na Arkot bulevaru, da imam broju porodicu, i da nije umešan ni u šta nelegalno, a da o oružju zna, otprilike koliko i o arheologiji. To ga je samo uverilo da je pravi Blor — Dejvid, onaj sa vilom u Vonu, na Martin Grovu, čije imanje pomno čuvaju telohranitelji sa psima, a od elektronike na kapijama sve zuji.

Pronašao je u poslovnim adresarima sve što se moglo pronaći o Bloru i njegovoj firmi. Po tim podacima, Dejvid Blor se bavio uvozom i izvozom delova za teške građevinske mašine »i drugih mašinskih sklopova«. Naravno, dodatak delatnosti se lako mogao odnositi na oružje. Uostalom, nigde na svetu se ilegalni trgovci oružjem ne oglašavaju. Lesli je proverio podatke o tome sa kim je, u poslednjih nekoliko godina Blor trgovao iz inostranstva

i ti detalji su mu ukazali na pravi put. Jer, trgovina sa Ruandom, na primer, sigurno nije podrazumevala delove za dizalice ili slične stvari budući da se tamo već više godina vodio građanski rat.

Pažljivo birajući pristup Dejvidu Bloru, Lesli je prvo telefonirao u njegovu kancelariju, ne idući u kontaktu dalje od sekretarice. . .

— Ime mi je Hans Kristijan Klebe — predstavio se sa jakim nemačkim naglaskom. — Pokušavam da uspostavam vezu sa gospodinom Blorom, od obostrane koristi. Građanin sam Nemačke, iako, moram da priznam, da sam svoju reputaciju stekao u bivšoj Istočnoj Nemačkoj. . .

Pominjanje Istočne Nemačke moralo je biti znak, čak i za sekretaricu gospodina Blora, da se radi o čoveku koji na umu ima krupnu trgovinu. Čak i sve svetske novine su pisale o nastojanjima Nemačke da rasproda arsenal bivše socijalističke države. . .

— Gospodin Blor trenutno nije na raspolaganju — rekla je sekretarica spremno. — Ali, ako ostavite podatke o vašoj adresi u Torontu i broj telefona, on će vam se, sigurna sam, lično javiti čim bude mogao.

— Očekujem poziv — rekao je Lesli i izrecitovao ime hotela i broj sobe, znajući da će i sam hotel ostaviti utisak na Blorovu sekretaricu.

Nije morao da čeka dugo. Već istog popodneva ga je lično Dejvid Blor pozvao...

— Gospodin Klebe, ako se ne varam? — upitao je Blor.

— Da — odgovorio je otežući Lesli. — Sa kim imam čast?

— Ovde Dejvid Blor — glasio je odgovor. — Dobio sam vašu poruku i nadam se da sam je dobro razumeo.

— Siguran sam da jeste — rekao je Lesli izigravajući preko telefona nemačkog trgovca oružja sa uverljivošću koja bi prevarila i same Nemce. — Znaite, ja sam prilično nov u Torontu i ne snalazim se najbolje, pa sam odlučio da stupim u kontakt sa vama na ovaj način.

— Verujem da imamo zajedničke prijatelje, u Evropi i drugde — reče Blor, što nije bilo ništa drugo nego pokušaj da se Lesli proverii.

— Naši prijatelji iz Francuske i Jordana vam šalju pozdrav i mole vas da ih ne zaboravite — rekao je čvrsto Lesli, jer je prethodno proverio sa kim je Blor najviše kontaktirao. Verovao je da Blor više

neće ispitivati i bio je u pravu. Lakomost trgovca oružjem je bila veća od njegove opreznosti.

— Mislim da bismo morali da se sastanemo, gospodine Klebe — rekao je Blor spremno, progutavši udicu. — Želeo bih samo da znam da li kupujete ili prodajete?!

— Oh! — uzdahnio je Lesli sa snažnim nemačkim akcentom. — Imam toliko toga da bi bilo nerazumno da bilo šta kupujem.

— Razume se — rekao je Blor. — Da li bi za vas bilo suviše žurno ako bih predložio da se sastanemo večeras?

— Večeras? — ponovio je Lesli namerno odugovlačeći sa odgovorom. — Pa, samo ako vama odgovara neki kasniji termin...

Želeo je da ostavi utisak čoveka koji, pored ponude Bloru, ima još nekoliko poslovnih kontakata u Torontu, kako bi do kraja uspešno odigrao ulogu veoma zaposlenog čoveka.

— Kažite kada vam odgovara? — upitao je Blor.

— Iza jedanaest, ako vam to ne predstavlja teškoću — rekao je Lesli. — Mesto odaberite sami.

— Iza jedanaest je prilično kasno, ali mislim da ću za vas

imati vremena — rekao je Blor. — Zašto jednostavno ne dođete u moju kancelariju?

— Da... Zašto da ne? — pristao je Lesli pomalo otežući.

— Očekujem vas — rekao je Blor.

Gotovo istovremeno su prekinuli vezu. Blor je pri tom sigurno imao na umu unosan posao. Stanje na tržištu oružja je bilo takvo da se iz arsenala Istočne Nemačke moglo nabaviti mnogo toga po bagatelnim cenama. Preprodajom tog oružja vešt trgovac — a Blor je sebe smatrao vrlo vešt — mogao je da zaradi bogatstvo. Lesli je sa svoje strane bio veoma zadovoljan — kancelarija Dejvida Blora u jedanaest uveče nije mogla biti prepuna sveta, što je pogodovalo iznenađenju koje mu je Lesli spremao...

Imao je dovoljno vremena da pripremi to iznenađenje. Osmehnuo se i mašio se za svoj prtljag. Tamo se nalazilo sve što mu je bilo potrebno...

*
* *

Lesli je, naravno, imao potpuno pravo. Zgrada u samom

centru Toronta, u Ulici King, bila je gotovo sasvim u tami kada je stigao. Već je bio obavešten o tome da se kancelarije Blorove firme nalaze na šestom spratu i sada je tamo gorelo svetlo u nekoliko soba. No, nije bio neoprezan. Dobro je osmotrio parking ispred zgrade i uočio dvojicu mladića sa tamnim naočarima. U to doba dana je bila prilična tama, čak i za Toronto i Ulicu King, pa je bilo jasno da to nisu sasvim obične tamne naočari, i da to ne nose sasvim obični prolaznici. Više su ličili na tajne agente specijalne službe obezbeđenja. Lesli je verovao da bar još nekoliko njih čuva Dejvida Blora, u samoj zgradi.

Prišao je ulazu. Na vratima ga je sačekao uniformisani službenik oficijelnog obezbeđenja.

— Klebe — predstavio se Lesli.

Stražar ga je odmerio hladnokrvnim pogledom, a zatim proverio na nekom svom spisku posetilaca postoji li takvo ime, a onda se osmehnuo:

— Gospodine Klebe, gospodin Blor vas očekuje. Šesti sprat... Želite li da pozovem pratnju?

— Snaći ću se sam — uzvatio je ljubaznim glasom Lesli,

još uvek ne gubeći jak naglasak.

Tek kada je ušao u lift, kao nekim unutrašnjim prekidačem, isključio je gospodina Klebea iz Nemačke i uključio sasvim novu ličnost čije je lice proverio u velikom ogledalu — iz njega ga je gledao Lorens Midland!

Nije bilo nikakve sumnje da je Dejvid Blor jedan od onih koji žele smrt Lorensu Midlandu i Lesli se pitao do koje mere će se Blor iznenaditi kada mu u posetu dođe, umesto trgovca iz Nemačke — čovek čiju je smrt bio spreman da plati pola miliona dolara!

Hodnik ispred prostorija Blorove firme je bio gotovo prazan, izuzimajući jednog od momaka sa tamnim naočarima. Lesli je pretpostavio da telohranitelj ne poznaje lice Lorensa Midlanda, ali je bio spreman da ga raznese ukoliko se momak bude suviše agresivno ponašao.

Telohranitelj mu priđe hladnog izraza lica i reče:

— Vi ste gospodin Klebe?

— Recimo... — odgovori Lesli bez naglasaka. — Šta s tim?

— Uz dužno poštovanje, dopuštice da vas pretresem pre nego što uđete kod gospodina

Blora — reče mladić, a Lesli samo raširi ruke.

Zadovoljan što kod posetioца nije pronašao ništa od oružja, momak se bez reči povuče ostavljajući Lesliju prazan prostor prema vratima kancelarije na kojima je zlatnim slovima bilo ispisano ime Dejvida Blora...

Otvorio je vrata, ni žurno ni oprezno. Iza vrata je bio raskošan prostor koji je ukrašavala lepotica predugih nogu i prekratke suknje koja se automatski osmehnula:

— Gospodine Klebe, gospodin Blor vas nestrpljivo očekuje!

Lesli je klimnuo glavom gledajući kako devojka premerava svojim prelepim nogama prostor od stola do izrezbarenih vrata iza kojih se, sigurno, krio Dejvid Blor. Stao je tako da ga Blor ne ugleda čim se otvore vrata...

— Gospodine, gospodin Klebe je stigao — objavila je cvrkućući sekretarica i vrcnula zadnjicom na neobično ljubak način.

Sa mesta na kome je stajao, Lesli nije mogao da vidi Blora, niti ovaj njega, no odslušnuo je dobro i zaključio da u Blorovoj kancelariji nema nikoga

osim domaćina, što je bilo vrlo važno za uspeh iznenađenja.

Sekretarica se povukla pola koraka unazad da bi propustila gosta, oblivši ga profesionalnim osmehom, a onda je Leslie zakoračio prema vratima...

Odmah je video da je Blor ustao sa svoje fotelje i krenuo prema vratima, očekujući ko zna kakvog dobrog saradnika u svom prljavom poslu. U svakom slučaju, nije očekivao da će se suočiti sa čovekom čiju je smrt naručio!

Lice Dejvida Blora je pobelelo, a beonjače pocrvenele kada je Leslie u liku Lorensa Midlanda stao na sredinu njegove kancelarije. Sekretarica, nemajući pojma šta se dešava, samo je vrlo smerno zatvorila vrata ostavljajući Blora i Leslija nasamo.

Trgovac oružjem nije bio u stanju ni da dahne, a kamoli da progovori.

Lesli se osmehivao onako kako je to obično činio Lorens Midland.

Čekali su nekoliko sekundi. Leslie je primetio da je Blor hteo da se osvrne prema svom stolu, verovatno u nagloj nameri da bar pogleda gde se nalazi dugme kojim bi pozvao svoje telohranitelje, kada već nije bio u položaju da ga za-

sta dohvati i ostvari svoju nameru izraslu iz straha. No, Blor nije to učinio, dolazeći sebi od zapanjenosti. Umesto toga je progovorio:

— Šta ovo treba da znači?

— Nisam valjda mogao da se najavam pod pravim imenom — rekao je Leslie oponašajući glas Lorensa Midlanda što je najbolje mogao.

Blor je odmahnuo glavom nekoliko puta u neverici. No, bilo je jasno da ta neverica potiče odatle što nije mogao da shvati šta Lorens Midland radi u njegovoj kancelariji — jer, bio je sasvim uveren da pred sobom ima Lorensa Midlanda!

— Sve ovo... mislim... — zamucuo je Blor ne znajući šta da kaže. — Mislim... Nesporazum je...

— Valjda — rekao je prosto Leslie i bez poziva seo u fotelju koja je bila namenjena Blorovim gostima.

— Nisam vas očekivao — priznao je Blor još uvek dovoljno iznenađen da nije prišao svom stolu, seo u svoju fotelju i pokušao da pritiskom na dugme pozove svoje telohranitelje. U stvari, sada se dvoumio. Znao je da je momak ispred prostorija firme već pretresao čoveka koga je on smatrao Mid-

landom, i znao je da taj čovek nije naoružan. . .

— Mislili ste da sam u San Francisku, zar ne?! — reče Lesli.

— Tako nešto — odvratio je Blor nesigurno.

— Pa. . . Nisam tamo — reče Lesli. — Ovde sam i očekujem da mi iskreno kažete zašto pokušavate da me ubijete?

Tako iskrenu rečenicu Blor svakako nije očekivao. Načas se smeo otvarajući i zatvarajući usta u pokušaju da smisli bilo šta. A, onda je smislio. . .

— Ne znam odakle vam ta ideja?! — rekao je naoko uzbuđeno i zaprepašćeno, istovremeno suviše sporim koracima prilazeći svom stolu. Sada je već bio odlučio — pozvaće telohranitelje. . .

— Molim vas. . . — reče blago Lesli. — Ne pokušavajte da pozovete svoje ljude. Bićete mrtvi pre nego što oni stignu!

Blor se trže pogledavši u Leslija unezvereno. Lesli je pomislio: »Izvesno nije očekivao da bi Lorens Midland mogao da izgovori sličnu pretnju!«

No, Blor se zaustavio u pokretu. Bio je prilično uplašen već samom pojavom Midlanda, a sada i ta pretnja izgovorena glasom kome se moralo

verovati. Gotovo je prošaputao:

— Šta želite od mene?

— Imao sam na umu da mi učinite jednu uslugu — reče Lesli mirno. — Kako bi bilo da telefonom pozovete gospodina Mekenzija, pa da se sva trojica, lepo, suočimo sa stvarnošću. Ovde! Sada!

Zahtev je bio, činilo se Dejvidu Bloru, prilika da bar Mekenziju, u telefonskom razgovoru, stavi do znanja da je Midland tu i da ga treba ukloniti. Klimnuo je glavom:

— Samo to?

— Za sada — rekao je Lesli. — Pri tom, vodite računa da ne otkrijete ko vam je u gostima, inače ćemo gospodin Mekenzi i ja morati sami da razgovaramo o budućnosti. Njegovoj, naravno. . . Vi je nećete imati!

Još jedna pretnja svakako nije prijala Dejvidu Bloru i on se žacnu suviše nervozno, prećutavši svoj protest.

— Recite mu da je došao Klebe, iz Nemačke, ili tako nešto. Uostalom, vi ste vešt trgovac, gospodine Blor, zar ne?! U ovom slučaju trgujete sopstvenim životom i ne smetnite to sa uma!

Iz ranijeg iskustva Dejvid Blor je znao da je Midland jednostavan čovek koji ne voli nasilje i nikada mu ne pribegava. Takođe je u kontaktima sa Midlandom stekao utisak da ovaj nije u stanju da bude agresivan. Međutim, ovo što je slušao iz usta čoveka za koga je smatrao da je Midland... E, to je bilo nešto novo, nepoznato i utoliko strašnije!

Prišao je stolu ne sedajući, i mašio se za telefon. Oklevao je nekoliko trenutaka pre nego što je okrenuo brojčanik nekoliko puta, sačekao da se Mekenzi javi sa druge strane žice, a onda rekao, trudeći se da zvuči veselo:

— Majore, dobro veče!

Lesli je imao suviše dobar sluh da ne bi čuo i iz telefonske slušalice reči Mekenzija, koga je Blor titulisao vojničkim činom:

— Šta ti je, Dejvide?! Zvučiš uzbuđeno! Zašto me zoveš ovako kasno?

— Mislio sam da te zamolim da dođeš do moje kancelarije — rekao je Blor, a glas mu je toliko drhtao da se Lesli uplašio da će Mekenzi pretpostaviti da nešto nije u redu.

— Ne razumem? — rekao je Mekenzi. — Kog đavola ću kod tebe u ovo doba?

— Imamo jednog klijenta — reče Blor pogledavši u Leslija, a zatim izgovori sigurnije: — Iz Istočne Nemačke. Razumeš li?

— Hitno, znači? — rekao je Mekenzi.

— Naravno, majore — rekao je Blor, sada zvučeći prilično sigurno, po čemu je Lesli zaključio da sprema da izvede nešto što se moglo smatrati lukavim.

— Možeš li to da obaviš bez mene? — upita Mekenzi. — Upravo sam u dobrom društvu.

— Ne znam šta da ti kažem... — reče Blor, misleći da Lesli nije ni na koji način mogao da čuje Mekenzija. — Meni se čini da je u pitanju bolja ponuda.

— Do đavola! — rekao je major Mekenzi. — Zaista zvučiš smušeno. Da nisi u nekoj nevolji?

— Možeš li da svratiš bar na pola sata? — upita Blor umesto odgovora.

— Stižem! — reče Mekenzi, očigledno shvativši da se radi o nevolji. — Stižem sa svojim ljudima!

Dejvid Blor je spustio slušalicu i pogledao što je mogao mirnije u Leslija, koji se osmehnula.

— Vidite kako nije bilo teško, gospodine Blor — rekao je Lesli.

Nije se zavaravao. Ono što je čuo i, možda važnije, osetio, govorilo mu je da će se u zgradu sjatiti nekoliko desetina telohranitelja Dejvida Blora i tog majora Mekenzija, i da će onda morati da se bori, ako želi da preživi. Pretpostavljao je da je moguće da se to dogodi i već je imao spremljen plan...

— Razumem što ste kivni na mene, gospodine Blor — rekao je Lesli ne izlazeći iz lika Lorensa Midlanda. — Ostali ste bez novca i bez oružja. Ali, morate da shvatite da se jednom mora dogoditi da ostanete bez i jednog i drugog. Konačno, nedostatak oružja može da znači život za mnoge stanovnike naše planete, bez obzira koliko daleko od vas žive. A nedostatak novca, za vas možda značajan, još značajniji je za mnoge gladne, gole i bese ljude i decu... Jer, novac sam razdelio dobrotvornim organizacijama. Mislim da to treba da znate!

— Vi ste postupili suludo — reče Blor, ohrabrujući samog sebe. — Major i ja smo smatrali da imamo posla sa poštenim čovekom.

— Smatram da sam postupio najpoštenije moguće — reče Lesli. — Mnogo poštenije od svih nas koji se bavimo ili koji smo se bavili prodajom odužja. Vidite, ja sam rešio da prekinem sa tim poslom. I, da budem iskren, ovde sam da i vas nagovorim na to.

— Govorite kao mirotvorac — rekao je sigurnije Blor. Svakog minut razgovora za njega je značio spas i mogućnost da Mekenzi stigne sa svojim ljudima, a onda bi uhvatili čoveka koga su znali kao Lorensa Midlanda i... osveta bi bila njihova.

— Smatrajte to religioznim zanosom, gospodine Blor — rekao je Lesli spokojno. — Znam da moj postupak ne vodi opštem razoružanju. Uvek će biti ljudi koji će praviti oružje i uvek će biti ljudi koji će trgovati njime. Ali, priznajte... ni vi se sada ne biste osećali ugroženim da nije prokletog oružja!?!

— Ja se uopšte ne osećam ugroženim — rekao je Blor.

— Nisam siguran da govorište istinu — rekao je Lesli.

Ustao je sasvim sporo, ali se zatim pokrenuo neverovatno brzo i dohvatio Blora za kravatu, prenoseći ga sa neshvatljivom lakoćom preko stola i ba-

cajući ga na pod. Kleknuo je zatim na grudi Dejvida Blora i pritisnuo mu prstima jabučicu na grlu.

— Mislim da ste veoma ugroženi — rekao je mirno ne menjajući glas.

Strava je izbijala iz svake pore na koži Dejvida Blora u vidu krupnih kapi hladnog znoja. Nije se nadao da je neko poput Lorensa Midlanda sposoban da učini to što je učinio. Nije ni sanjao da to nije Midland i da ga u smrtonosnom zahvatu drži čovek osposobljen da ubije na hiljadu načina — ninda, majstor drevne veštine smrti.

— No, za sada ćete biti pošteđeni — reče Lesli. — Ostavljam vam izbor... Ili ćete zaboraviti da Lorens Midland postoji, ili možete da računate na sigurnu smrt!

Blor je dahtao od straha i nije se usuđivao da izgovori ni jednu jedinu reč. Laknulo mu je kada je Lesli sklonio prste sa njegovog grla, ustao i malo popravio revere na odelu, a zatim krenuo ka vratima.

— Prenesite majoru Mekenzi moju poruku — reče Lesli. — Videćemo se uskoro!

Uvidevši da se čovek koga je znao pod imenom Midland sprema da ode, Dejvid Blor je

skupio dovoljno hrabrosti da vikne, ali jednostavno nije stigao to da učini...

Jer, Lesli iz džepa neprimetno izvuče eksplozivnu kuglicu, koju vešto, kratkim pokretom, baci ispred samog Blora, i ona prasnu ne naročito jako, ali zato se iz nje razvi neverovatno snažna svetlost koja na tren zaslepi Blora. Kada je uspeo da ponovo povрати čulo vida — Lorens Midland više nije bio tu...

Blor istrča i prodera se na sekretaricu, koja je mirno sedela za svojim stolom:

— Gde je?! Gde je nestao? Kuda je otišao?

— Ali, ko, gospodine Blor? — uzvratila je lep sekretarica trećući.

Blor je stenjao od nemoći. Nije mu bilo jasno kuda je Midland nestao. Mislio je: »Prokletnik je morao proći ovuda! Morao je proći pored ove guske! Kako ga nije vide-la?« Međutim, nije ništa glasno izgovorio...

U tom trenutku uđe jedan od njegovih telohranitelja i saopšti mirnim glasom da je na ulazu zgrade major Mekenzi sa svojim ljudima.

— Ah! — nezadovoljno uzdahnu Blor. — Kasno...

Telohranitelj nije znao šta znači to »kasno«... .

Za to vreme je Lesli, u svom sopstvenom liku, stajao na parkingu ispred zgrade i gledao kako pristižu automobili sa ljudima majora Mekenzija. Bez mnogo problema je uočio samog majora — to je bio onaj visoki, zaista oficiru sličan čovek koji je izvikivao naređenja, derući se u voki-toki.

Lesli se osmehnu. U rukama je držao prostu plastičnu kesu u kojoj se nalazilo ništa drugo nego — lice Lorensa Midlanda, sačinjeno od filmske i pozorišne plastike... .

Tabasko je vozio, a do njega je sedela Sumiko. Oboje su dugo ćutali, svesni toga da će se kroz nekoliko minuta sresti sa Lorensom Midlandom, čovekom koji je umirao. Oboma je taj osećaj bio neprijatan. Da bi izbegao razmišljanje o Midlandu, Pit upita:

— Šta Les izvodi u Torontu, ako ti je poznato?

— Prerušava se — reče Sumiko trudeći se da zvuči vese-

lo i jedva dočekavši bilo kakav razgovor koji nije direktno vezan za njihovu posetu bolnom Midlandu. — Posetio je neke ljude u liku... našeg prijatelja. Sada čeka. Računa da će ga oni potražiti, mada se nada da ga uopšte neće tražiti, što bi značilo da su odustali od osвете. Razmišlja o tome da se što pre vrati.

— Jesi li mu rekla u kakvom je stanju Lorens? — upita neveselo Tabasko.

— Ne — reče Sumiko. — Nisam imala srca. Znaš, Lesli je prećutno sklopio ugovor sa Lorensom, i to takav da čak ni meni nije jasno šta želi time da postigne. U svakom slučaju, ubeđena sam da je postupak našeg prijatelja... To sa oružjem i novcem... To je ostavilo dubok utisak na Leslija i on, na neki način, želi da mu se oduži. Da budem iskrena, ne bih rado bila u koži tih trgovaca oružjem iz Toronta.

— Samo kad bih ja mogao da ih se dočepam! — žestoko izjavi Tabasko Pit.

Ponovo su začutali i nisu uopšte govorili sve dok nisu stigli pred hotel u kome je odseo Lorens Midland. Sumiko je znala da je Lorens rekao Tabasku da ne želi nikakve posete, ali jednostavno nije odolela

sopstvenom pozivu da mu pomogne. Poznavala je načine ublažavanja bola, smeše biljaka i smola koje deluju slično nar-koticima, metod daktilopresure kojim bi Midland mogao sam sebi da olakša bolove, i želela je silno da Lorens Midland pristane da nešto od toga iskoristi. Činilo se da i nju boli sve to što je mučilo bivšeg trgovca oružjem.

Kada su se našli pred vratima Midlandove sobe, Sumiko pogleda skoro očajnički Pita:

— Uđi, molim te, i reci mu da sam tu. Ako ne bude želeo da me vidi, neću ući. Ipak, reci mu da želim da ga vidim!

— Aha! — reče Pit kroz stisnuto grlo.

No, i posle toga mu je trebalo nekoliko minuta da smogne snage da otvori vrata. Nije čak ni znao šta može da očekuje. Nije kucao. Nije ništa... Samo je odmaknuo natpis »Ne uznemiravaj!« sa brave i ušao...

Na Pitovo čuđenje, Lorens Midland nije ležao. Sedeo je u fotelji pored prozora i sa zanimanjem čitao novine. Kada je Pit ušao, Lorens je okrenuo glavu, ali nekako sporo, prema njemu i sa iznenađenjem na vidno izmučenom licu rekao kroz napregnut osmeh:

— Nisam znao da imaš običaj da ulaziš bez kucanja.

Tabasko Pit nikada nije bio dobar glumac, ali se sada potrudio iz sve snage da se uživi u ulogu bezbrižnog prijatelja. Rekao je:

— Čitaš nešto seksi, zar ne?!

— Čitam članak o prognozama za pronalaženje leka protiv zloćudnih tumora — rekao je bez samoironije Lorens Midland. — Ali, to tebe ne zanima.

— Zaboga! — nije izdržao Tabasko. Potom se smirio i mahnuo rukom prema vratima: — Tamo stoji neko ko želi da te vidi.

— Da li je žensko? — upita Lorens trudeći se da zvuči šaljivo.

— Veoma — odgovori Tabasko Pit i osmehnu se koliko god je mogao prirodnije.

— Onda je pusti — reče Lorens i namršti se, jer mu je baš tada bol obuzeo celo telo. No, ubrzo je uspeo da povratiti osmeh.

— To je Sumiko — rekao je Pit.

— Nisam ni mislio da je Rakel Velč — reče Midland —

mada ne bih imao ništa ni protiv nje.

Uprkos tome što su se obojica trudila da zvuče veselo, u vazduhu je titralo nešto sumorno. Tabasko se pokrenu naglo, kao da želi da tu sumornu izmaglicu tim pokretom istera iz sobe. Otvorio je vrata i pustio Sumiko da uđe.

Ona je neko vreme stajala pored vrata ni sama ne znajući šta da učini ili kaže...

— Ako budeš izigravala ucveljenu prijateljicu, izbaciću te napolje — reče Midland. — Skini tugu sa lica, pa pristupi bliže. Za moje oči je radost kada gledaju nešto tako lepo.

Sumiko je bila majstor samokontrole i kada je zakoračila prema umirućem čoveku sasvim je izgubila setni izgled sa lica. Sa mnogo vedrine je izgovorila:

— U stvari, biću sasvim iskrena... Došla sam da ti ponudim neke stare, oprobane recepte za smirivanje bola.

— Vрати ih odakle si ih donela — osmehnu se Lorens Midland. — Možda će ti zvučati surovo, ali ja uživam u bolu. Zaslužio sam ga. Nekako, kao da mi je to nekakvo ordenje za zasluge...

— Šala ti je baš surova — upao je Tabasko.

— Nije šala — nasmejao se Lorens, a kroz smeh mu zazujala nemoć. — Dospeo sam u fazu kada više nema šale.

Sve to je izgovarao kao vrhunski vic, što je bilo najgore za Tabasku, koji nije mogao da se nosi sa svojom sopstvenom tugom. Nekako je zavoлео tog čoveka i iskreno mu se divio na tome što je u stanju da tako mirno čeka svoju smrt.

— Mislim, ipak, da ću morati da budem strpljiv da mi u posetu dođe Lesli — rekao je Lorens Midland. — Posle toga...

Nije završio rečenicu. Sumiko pogleda Tabasku, koji samo što nije zaplakao, a onda vedro reče:

— Lesli je u Torontu. Druži se sa tvojim bivšim poslovnim prijateljima.

— To je lepa vest — osmehnu se sa mukom Midland. — Nadam se da će i oni uživati u njegovom društvu.

— Do smrti — nasmejala se Sumiko. — Možeš se kladiti da je tako.

— Nosi li još moje lice? — upita Lorens.

— Ponekad — odgovori Sumiko.

— Pa... nije baš neko lice — Lorens Midland se nasmejao upravo u času kada je krenuo novi talas bola. — Molim te, ako imaš nekakvog kontakta sa njim... Reci mu da požuri. Nemamo još mnogo vremena za druženje, a zaista želim da ga vidim.

— Reci ću mu — osmehnula se Sumiko.

— Požuri... — prostenja Lorens Midland grčeći lice...

Nalet bola je bio prejak čak i za njegovu nepokolebljivu volju, kojom je hteo da izdrži sve. Ispod kože je osećao zatezanje mišića do rasprsnuća, a u glavi su mu ekspodirale bele lopte neizdrživog bola. I, sve to je trajalo mnogo duže nego ranije. No, on je samo ćutao, puštajući da ga oblije taj stravičan osećaj i čekajući da prođe ne bi li mogao da nastavi započeti razgovor sa prijateljima.

Sumiko nemoćno pogleda u Tabasko Pita, koji je unezvereno zurio kroz prozor, nedovoljno jak da se suoči sa Lorensovim bolom.

Celih deset minuta kasnije bol uminu i Lorens Midland reče sa nemogućom vedrinom:

— Imam li neki osećaj da vam je neprijatno zbog toga što uživam u svojim patnjama?

Lesli Eldridž je uspravan, mlad i dobro raspoložen izlazio iz svog hotela. U predvorju je video dva čoveka koji nisu bili ni gosti ni osoblje. Bili su tu i tog jutra, dok je Lesli doručkovao. On se samo neprimetno nasmešio — bili su to momci Blora i Mekenzija koji su dežurali, u slučaju da se u hotelu pojavi Lorens Midland. Konačno, poziv koji je izmišljeni Klebe, uputio Bloru došao je iz hotela i trgovci oružjem su se nadali da će baš na tom mestu ponovo pronaći čoveka koga su tražili.

Lesli je znao da trenutno vlada panika među trgovcima oružjem. Nagla i neočekivana pojava Lorensa Midlanda bacila ih je u brigu i oni su jednostavno morali da pokušaju da se dočepaju čoveka za koga su smatrali da se nalazi u Torontu. Lesli je već dva dana obilazio određene tačke u gradu — aerodrom, železničke i auto-

buske stanice — viĉao je ljude koji su nekoga traŹili pogledom, vadeći povremeno fotografije iz džepa. No, ni Blor ni Mekenzi nisu imali pojma da neće pronaći ono što traŹe, uprkos svemu.

S vremena na vreme Leslie bi upriličio svojim tragaćima zabavu — ušao bi u toalet, recimo na aerodromu, na brzinu se našminkao, pretvarajući se u Midlanda, a onda bi izašao, prošetao hodnicima nekoliko minuta, a potom bi se ponovo vraćao u toalet, skidao masku i uživao u prizorima povećane panike...

Blorovi i Mekenzijski ljudi bi bili sigurni da su videli čoveka koga traŹe i rastrčali bi se naokolo u nadi da će ga videti ponovo, sustići, uhvatiti. Međutim, činilo se da jure duha, i oni su, i ne znajući, činili upravo to. Njihovo razočaranje je sigurno bilo veliko, bar koliko i bes Blora i Mekenzija. Leslie je bio siguran da su oni ubeđeni da neuhvatljivi Lorens Midland sa njima igra nekakvu igru koju oni nisu mogli prozreti ni odrediti joj pravila. Leslie je, u stvari, samo postupao po starom ratničkom pravilu koje je nalagalo da se u redove protivnika unese što veća zabuna. Zabuna

koju je unosio bila je već toliko velika da je sa pravom mogao da očekuje da pažnja protivnika popusti...

Čekao je pravi trenutak da napadne...

Znao je da je vaŹno da ne rasipa snagu, jer je bio sam protiv jedne cele organizacije koja je raspolagala velikim novcem, kojim su se mogli platiti mnogi ljudi. Zato je pažljivo planirao udarac, strpljivo iščekujući da se sve okolnosti sklope u pravo vreme...

Pravo vreme je nastupilo kada je počela oluja nad Torontom!

Nekoliko časova pre nailaska oluje radio i TV-stanice su je najavljivale, upozoravajući stanovništvo da bude spremno. Saveti su bili da se bez neophodnosti ne izlazi na ulice, jer se očekivala vrlo jaka kiša i vetar jaćine i do sedam bofora, što za to doba godine u Torontu nije bilo neuobićajeno. Leslie je znao da je nastupilo njegovo vreme...

Odveo se taksijem do samog centra grada, gde se nalazila autobuska stanica. Već je poznao lica Blorovih i Mekenzijskih ljudi koji su tamo deŹurali. Njima je već zavrteo mozak tri puta se pojavljujući u liku Lorensa Midlanda i bilo

mu je poznato da će oni reagovati munjevito ako se ponovo pojavi tako.

Ovog puta nije imao suviše mnogo vremena da napravi kompletnu masku. Nije čak ni koristio taolet. Poput Supermena, ušao je u kabinu telefonske govornice i samo ovlaš nabacio šminku na svoje lice, zaklanjajući ostatak podignutom kragnom i šeširom, kakav bi, mislio je, i sam Midland mogao da nosi.

Zatim se prošetao nekoliko minuta između autobusa spremnih za polazak, praveći se kao da uopšte ne obraća pažnju na ljude koju su ga vrebalili...

U retrovizoru jednog autobusa je primetio dvojicu koji su ga uočili. Video je kako momci ponovo vade fotografije, želeći da budu sigurni, jer više nisu mogli biti ni u šta sigurni — već im se događalo da jure tog Lorensa Midlanda, a da im on propadne bukvalno u zemlju.

Lesli je video kako su se ta dvojica razdvojili, želeći da mu naprave klopku. Verovatno su računali da će lako izaći na kraj sa vremešnim trgovcem oružja ako mu jedan od njih priđe sprema, a drugi sa leđa.

Iskoristio je trenutak, zašavši u senku između dva autobusa, da skine masku sa lica. I šešir. Čak je skinuo i mantil koji je nosio i jednostavno ga bacio ispod autobusa, ostajući u svetloplavoj sportskoj jakni — nikome na svetu ne bi palo na pamet da je visoki mladi čovek u plavoj jakni samo nekoliko trenutaka pre toga bio postariji trgovac oružjem sa šeširom na glavi...

Lovci su se pojavili gotovo istovremeno, cereći se, jer su bili sigurni da će tu, između dva autobusa, u senci, sa lakom uloviti svoj plen.

No, osmeh je iščileo sa njihovih lica kada su tu ugledali samo mladog čoveka koji je nezainteresovano vadio iz džepa nešto što se njima učinilo da su cigarete. Lesli je u tom času izgledao kao nekakav putnik koji je suviše rano stigao, pa sada se jednostavno dosađuje šetkajući između autobusa...

Blorovi i Mekenzijevi ljudi su počeli da se osvrću na sve strane. Ponovo su bili prevareni, a da nisu ni slutili odakle prevara dolazi. Lesli se u sebi nasmejao njihovoj gluposti — da su bili dovoljno pаметni lako bi povezali pojavu Lorensa Midlanda sa pojavom

mladog čoveka, jer se Lesli nikada nije krio posle svojih malih šala... Ali, poznavao je takvu vrstu ljudi i zaista od njih nije mogao do očekuje suviše razvijenu inteligenciju.

Prošao je pored jednog od njih sa nezainteresovanim izrazom na licu. Zatim se uputio ka šalterima putničkih agencija. U staklu jednog šaltera je, kao u ogledalu, video da su svi lovci krenuli među autobuse, tražeći tamo svoj nevidljivi plen. Iskoristio je to da se malo odmori, čitajući novine, još uvek u ulozi putnika koji se dosađuje...

Prve, krupne i brze kišne kapi su naterale Blorove i Mekenzijeve ljude da uđu unutra, budući da nisu pronašli šta su tražili. Tada je Lesli ponovo ustao, otišao napolje, lako pronašao ponovo mantil i već nekoliko trenutaka kasnije je ušao u samu zgradu stanice — u liku Lorensa Midlanda. Na nekoliko sekundi je stajao na vratima gledajući naokolo kao da očekuje nekoga da vidi, pazeci pri tom da mu se pogled ne sretne sa zapanjenim gonio-cima!

Oni su bili toliko iznenađeni da su dozvolili Lesliju da se povuče ponovo sa vrata, pre nego što su poskakali...

Lesli je imao prednost od samo tri ili četiri sekunde, ali i to mu je bilo dovoljno da svuče masku, ponovo se oslobodi mantila i šešira, i onda da stane ispod nadstrešnice autobuske stanice u svom originalnom liku. Oko njega su zujali njegovi razjareni gonoci ne znajući ni šta da misle, ni šta da rade. Jedan od njih je prišao jednom parkiranoj automobilu, iz njega izvadio mobilni telefon i dugo nešto govorio u slušalicu. Lesli nije ni sumnjao da je zvao Dejvida Blora ili tog majora Mekenzija...

Pogledavši u nebo, odakle je dolazila sve jača kiša, uz pojačani vetar, Lesli je odlučio da je vreme da napusti stanicu, ostavljajući izbezumljene ljude da razbijaju glavu pretpostavkama o pojavi i nestanku Lorensa Midlanda.

No, nije računao da ovdašnji taksisti ne vole oluju, pa se dobro načekao dok nije us-

peo da dočeka pojavu taksija. Taksista mu je otvoreno rekao da je imao veliku sreću da pro-nađe bilo šta:

— Ovde oluje mogu da budu gadne. Imali ste sreće, ali, ako postane gusto, računajte da ću prosto parkirati na sigurnom mestu, a vi se snađite kako znate.

Umesto odgovora Lesli je na prednje sedište, do vozača, spustio dve novčanice od po sto dolara. Američkih!

— Oluja?! — veselo je uzviknuo taksista. — Malo kiše ne škodi nikome. Kuda ste rekli da treba da vas odvezem?

Lesli je izgovorio adresu i taksista je pojurio, u čemu mu je pomogao razređeni saobraćaj. Oluja je zaista postajala sve jača. Izgledalo je kao da kiša pada iz svih mogućih pravaca, ličeći pomalo na zavesu od teške vode koja se spušta na grad. Uz to, vetar je već počeo da zavija, dižući vodenu zavesu kiše ponekad ravno prema nebu, da bi se potom, poput velikog talasa, vodena masa ponovo sručila na tle.

— Da, da, gospodine moj... — govorio je taksista da bi, valjda, nadvikao sopstveni strah. — Ovde oluje mogu da budu gadne. Prošle godine je jednom mom kolegi vetar jednostavno podigao kola i onda ga tresnuo o asfalt tako da ni on ni automobil više nisu vredeli ništa... No, ja osećam da ću imati sreću!

Lesli nije govorio ništa. Njemu nikakvo nevreme nije moglo da smeta. Naprotiv. Oluja je bila scena koju je gotovo želeo da se dogodi. Kada su stigli na rečenu adresu i kada je taksista sa olakšanjem krenuo dalje, neuporedivo opreznije i sporije, Lesli se suočio sa neverovatno snažnim vetrom i kišom koja ga je skvasila za nekoliko sekundi.

No, bio je neosetljiv na vodu. I na vetar...

Lesli je bio majstor nindučua, a to je veština koja jednostavno zanemaruje bilo kakve vremenske uslove i druge spoljne podražaje. Baš kao što je govorila jedna stara izreka: »Ninda živi samo iznutra!«

Nalazio se u ulici na čijem se kraju uzdizala vila Dejvida Blora. Bilo mu je jasno da je to veče, veče obračuna i da on u njemu ima prednost. Jer, niko nije mogao da očekuje pojavu ratnika noći u oluji, po-najmanje trgovci oružjem.

Ulica je bila prazna, a svi prozori na svim zgradama čvrsto zatvoreni. Lesli se bez žukša naterati obezbeđenje Blo-ra...

Računao je da će tako jaka kiša naterati obezbeđenje Bio-rovih da isključe alarme, a telohranitelje da se udalje od kapije, gde nisu imali zaklona od oluje. I, nije se prevario — na kapiji nije bilo nikoga.

Ušao je sa lakoćom. Nije bilo potrebe da brine ni o psi-ma, i oni su se zavukli na neko suvo mesto...

Ispod običnog, sportskog odela, sa plavom jaknom, nosio je kostim ninđe, i sada je samo svukao odeću i sakrio je u jedan žbun pored kapije. Ionako mu, onako mokra, nije mogla biti od koristi. Navukao je masku na lice i ruke i sada

je mogao da se stopi sa tamom, kišom i vetrom. Odista — kao da su bili jedno: olujni vetar, teška uskovitlana kiša i borac-osvetnik!

Jer, Lesli nije došao u Toronto da bi svetio Lorensa Midlanda, već sve one nevine i nezaštićene žrtve mnogih ratova u svetu. Decu i starce, žene i obične građane nesrećnih država u kojima je harao rat. Rat koji su hranili nejazažljivi i pohlepni trgovci oružjem!

Bez teškoća je stigao do vile. Iz tame je gledao prozore koji su bili osvetljeni. Iza njih su stajali telohranitelji, pogleda uprtog u tamu. Naravno, nisu ništa videli. Nisu mogli da uoče onoga ko je želeo i znao da bude nevidljiv. Po povećanoj aktivnosti ukućana, Lesli je zaključio da su dobili poziv sa autobuske stanice i da se sada nalaze u stanju zaista vrhunske panike...

Prišao je zgradi toliko blizu da je lako mogao da prepozna figure telohranitelja, Blorove porodice, pa čak i samog Blo-ra, koji je čas bio u prizem-

lju, razgovarajući sa svojim ljudima, čas na spratu, sa svojom ženom. Leslie je očekivao da će primetiti i majora Mekenzija, ali on nije bio tu, što nije odgovaralo Lesliejevim planovima. Rešio je da sačeka da se major pojavi.

No, prolazili su minuti, oluja je jačala i postajalo je sve jasnije da se Mekenzi neće pojaviti. Ako ni zbog čega drugog onda zbog kiše i vetra. Leslie je morao da menja plan, skraćujući ga i ograničavajući ga samo na Blora. . .

Obišao je vilu. Iza zgrade, u zadnjem dvorištu, nalazila se mala kuća u kojoj su sva svetla bila upaljena. Ispred male kuće je stajao jedan od telohranitelja, sa automatom u ruci, pokušavajući da se pribije uza zid i tako izbegne kišu. To mu, naravno, nije polazilo za rukom. Kiša je padala iz svih mogućih pravaca i čovek je bio sasvim mokar. Žmirkao je, brišući jednom rukom lice, ali bi ga kiša ponovo oblila i bilo je nemoguće da vidi bilo šta, najmanje nindžu koji se približavao.

Dotakavši sporedni zid male kuće Leslie se umirio, zaustavljajući ne samo disanje već i otkucaje srca kako bi bolje oslušnua. Bukvalno je kroz zid čuo pokrete, pa čak i letimične reči onih koji su se nalazili unutra. Osim čoveka pored vrata, odmah iza ugla, u kući su se nalazila još četiri telohranitelja. Nije bilo sumnje da su telefonskom vezom bili povezani sa vilom i da je Blor mogao lako da ih dozove, ako se za tako nešto ukaže potreba, i zato je Leslie znao da mora da ih onesposobi.

Sačekao je da vetar zaurla, a onda je, kao rođen iz tog stravičnog zvuka, iskočio pred zabazeknutog čoveka na vrati-ma!

Momak nije stigao ni da smisli šta bi moglo biti to veliko i crno što se pojavilo ispred njega, a Leslie ga je već, brzo i vešto, uhvatio za okovratnik i stegao u zagrljaj iz kojeg je čovek pokušavao da se otme i upravo tim pokušajem samo pojačavao pritisak nindžinih ruku na svoj vrat. Trajalo je sa-

mo pet sekundi pre nego što je izgubio svest. Bio je to jednostavan zahvat, i lak — sve što je ninđa morao da uradi bilo je da pritiskom na krvne sudove na vratu na trenutak prekine napajanje protivnikovog mozga krvlju, posle čega je usledila nesvestica koja je mogla trajati i satima.

Spustio je prvog telohranitelja na tlo, a onda se pripio uz sama vrata osluškujući i procenjujući na kom se mestu nalazi koji od onih ljudi unutra. Morao je da bude veoma pažljiv i svakako je morao da zna njihov raspored, ako je želeo da ih iznenadi, što je bio osnov za uspeh prepada.

U tom trenutku jedan od ljudi se nalazio u toaletu, u zadnjem delu male kuće. Dvojica su sedeli za stolom u velikoj prostoriji koja je predstavljala sobu. Četvrti je petljao nešto oko frižidera u kuhinji. Ti podaci, dobijeni samo na osnovu pažljivog osluškivanja, bili su dovoljni Lesliju...

Otvorio je vrata udarcem noge i uskočio u sobu u trenu

shvativši da dvojica za stolom nisu naoružani, ali ni spremni za odbranu...

— Koji... — zaustio je jedan čovek ne shvatajući šta se događa.

Ninđa nije skočio na njih. Našavši se u sobi skliznuo je — ispod stola!

Sledećim pokretom, dok dva telohranitelja još uvek nisu bili u stanju da shvate ko je ta tamna prilika koja je upala u njihovo sklonište, ninđa je podmetnuo leđa pod ploču stola i naprosto se uspravio, ali toliko naglo i snažno da je veliki sto, u stvari, poslužio kao oružje. Ploča stola je obojicu tresnula — jednog u sam vrh brade, drugog u grudi. Prvi je bio klasično nokautiran, a drugi se izvalio na leđa gubeći moć uspostavljanja ravnoteže.

Lesli mu je priskočio zabadajući mu pesnicu u čelo, što je bilo dovoljno da momak potone u dobuku nesvest. Istog trenutka se na vratima koja su delila sobu od kuhinje pojavio onaj koji se bavio frižiderom — umesto automata ili bi-

lo kakvog oružja, u ruci je držao konzervu »koka-kole« i zapanjeno gledao u prizor ispred sebe. Brzina kojom se sve odvijalo toliko je iznenadila telohranitelja da zaista nije bio u stanju čak ni da pomisli da je on sledeći.

Udarac nogom u lice protivnika bio je toliko brz i snažan da se na tren činilo da je konzerva osvežavajućeg pića, izbijena iz ruke pogođenog, ostala da visi u vazduhu. Ninđa je uhvati pre nego što je pala na pod!

Okrenuo se na vreme da vidi čoveka sa do kolena spuštanim pantalonama, ali zato sa automatom u ruci, koji je otvorio vrata toaleta. Taj je imao dovoljno vremena da shvati o čemu se radi i sada je, onako polugo pokušavao da repetira oružje. . .

Konzerva »koka-kole« polete preko prostorije i zveknu čoveka u čelo neshvatljivom snagom i preciznošću!

Automat ispade čoveku iz ruke, a on se zanjiha, ukrsti očima i pade na gola kolena, a zatim licem na pod!

— Nadam se da si završio ono zbog čega si bio u toaletu — isceri se ninđa ispod maske.

Prvi deo posla je bio obavljen i ninđa napusti malu kuću u dvorištu prešavši prostor do vile kroz vodeni zid koji su napravili vetar i kiša. Odnekle, iz daljine, prvi grom nagovestio još jaču oluju. . .

Dugo je Lesli stajao pripijen uza zid osluškujući i osmatrajući. Svi prozori su bili suviše dobro zatvoreni da bi pokušao da uđe tim putem. Na sreću, krov je bio od klasičnog crepa i on odluči da u unutrašnjost vile uđe preko krova. Tome je prethodilo veranje uz sasvim vertikalni zid. No, uz pomoć čeličnih kandži i sa veštinom pauka ili guštera, ninđa je sa lakoćom napredovao prema krovu.

U kući niko nije ni slutio da je bilo ko u stanju da izvede tako nešto. . .

Dejvid Blor je sedeo u svojoj radnoj sobi, okružen telohraniteljima. Bio je besan toliko da su mu usne bile gotovo plave, jer je stiskao zube da

ne bi zaurloao od gneva. To što su mu javili da se Lorens Midland ponovo pojavio izbezumljavalo ga je. Osećao je da Midland igra neku igru, ali on nikako nije bio u stanju da sagleda pravila te igre. Njegovi ljudi, raspoređeni po celom gradu, viđali su Midlanda, ali nikako nisu uspevali da ga uhvate i svi su bili prilično zbunjeni. Sam Blor je osećao izvesnu nemoć, a nemoć je za njega bila bolest protiv koje se borio celog života.

— Prokleta oluja! — zarežao je. — Kako sada da ga pronađemo po ovakvom nevremenu?

Sedmorica telohranitelja oču-taše, shvatajući da pitanje nije upućeno njima. Neki od njih su samo, u sebi, brinuli o tome da li će Blor odlučiti da im plati za dodatne časove potrage za čovekom kome nisu mogli da uđu u trag.

— Ni on ne može nikuda po oluji — zaključio je Blor. — Slobodni ste...

Gorile se zgledaše. Po takvoj kiši i vetru ni oni nisu mogli nikuda i to što ih je Blor os-

lobodio dužnosti nije predstavljalo baš ništa. Morali su da sačekaju da nevreme prestane, a onda su sasvim izvesno mogli da očekuju da im Blor naredi da nastave potragu za Midlandom. Ipak, izašli su iz njegove radne sobe.

Dejvid Blor načas ostade sam. Grizao je usne. Hteo je da vidi Lorensa Midlanda mrtvog i bio je zaista spreman da plati ogroman novac za to, ali mu naprosto nije bilo jasno šta to izvodi taj čovek — pojavljuje se i nestaje kao da izaziva sudbinu. Onu istu sudbinu koju mu je zamislio Blor, u saradnji sa majorom Mekenzijem.

U sobu uđe Blorova žena, visoka, raskošna, bivša lepotica koja je svoju lepotu pokušavala da sačuva brojnim estetskim operacijama, silikonskim umecima i šminkom. Kao i uvek, nosila je duge, crne rukavice — da se ne bi primetili ožiljci od igle. Gospođa Blor je bila teški ovisnik o heroinu!

— Spremaš se opet da nekoga ubiješ? — reče pospanim

glasom žena. Iz dubine duše je prezirala svog muža.

— To se tebe ne tiče! — odbrusio je Blor poželevši po ko zna koji put da ta žena jednostavno nestane iz njegovog života.

Gledali su se načas sa mržnjom. Odavno se više nisu ni podnosili. U braku ih je držao jedino novac. Nju, jer je mogla da ga troši, a njega, jer nije bio spreman da eventualnim razvodom izgubi dobar deo svog imetka.

— Zar ti nije dosta tih stvari? — upita žena sedajući na njegov sto, pri čemu joj se zabele punačka butina izvirivši kroz razrez na haljini. Uživala je da se ponaša razbludno pred mužem sa kojim već nekoliko godina niti je delila postelju, niti je to mogla da poželi.

— Zašto se ne povučеш iz posla i prepustiš sve glupom majoru? Mogao bi da kupiš sebi jednu vitku dvadesetogodišnjakinju i da sa njom mirno živiš na nekom egzotičnom ostrvu. A ja bih mogla u miru da trošim svoj deo tvog novca!

— Zaveži, ženo! — zareža Blor. — Rekao sam ti da te se moji poslovi ne tiču i tako treba da ostane.

— Kako god hoćeš, lepotane — prihvati drogirana gospođa Blor. — I pored bogatstva ti jednostavno ne znaš da uživaš u životu...

— Ti znaš, je li?! — prasnu Dejvid Blor. — Nakljukaš se prokletim heroinom i život ti je bajkovit, a?!

— I to je bolje nego da gledam tvoje lice — reče žena.

Zvučala je sasvim mirno. Odavno je više nije bilo strah pred mužem, za koga je znala da je u stanju da plati njenu smrt baš kao što je plaćao smrt drugih ljudi. No, količina heroina u njenim venama joj nije dozvoljavala da se uplaši sopstvene smrti.

— Jednom ćeš preterati, ženo! — istisnu Blor kroz zube.

— Ti si već preterao... — osmehnu se ona zakoračivši prema vratima — samo što to još ne uviđaš. I umrećeš, a nećeš shvatiti da si zabrazdio, potonuo... I da se daviš!

Izašla je pre nego što je Dejvid Blor smislio šta da joj kaže, a imao je na umu nešto otrovno i uvredljivo. Dugo je gledao u zatvorena vrata kroz koja je žena izašla, a onda je otvorio fioku i iz nje izvukao bočicu sa pilulama za smirenje. Retko ih je koristio, ali sada se zaista nalazio na ivici nervnog sloma. Ta stvar sa Lorensom Midlandom ga je izebzumljivala!

Progutao je dve pilule, a onda ustao da priđe stolu na kome su stajale boce. Isprao je usta viskijem. Na tren ni sam nije znao šta će učiniti, a onda je naglo krenuo ka vratima, izašao iz radne sobe i uputio se na sprat, u svoju spavaću sobu. Mislio je: »Kad već oluja drma, onda ću pokušati da malo spavam. Midland se sigurno neće više pojavljivati, bar dok oluja ne prođe...«

Popevši se na sprat, sa mržnjom je pogledao ka onom krilu kuće gde su se nalazile prostorije njegove žene, a onda je krenuo u suprotnu stranu...

U tom trenutku je, negde sasvim blizu, grom udario tako snažno da su prozori na vili zazvečali. Istog časa je nestalo struje!

— Prokletstvo! — rekao je Dejvid Blor prigušeno.

Zavukao je ruku u džep da izvuče upaljač i osvetli sebi put do sobe.

Sevnula je munja!

U prckratkoj svetlosti munje Blor je ugledao, na kraju hodnika čudnu, tamnu, visoku priliku čoveka obučenog od glave do pete u crno. Posle bleska je tama izgledala još gušća i Blor nije mogao sam sebi da poveruje da je uopšte nešto video...

Okrenuo se i otvorio usta da zaurla i dozove telohranitelje, jer je znao da su još u kući!

Glas mu nije izašao iz grla — jedna snažna ruka mu je pala preko lica i povukla ga nekuda u tamu...

Preneražen, ukočen od straha, Dejvid Blor je samo osećao kako ga nešto kroz tu tamu nosi i činilo mu se da uopšte nije bio u stanju da odredi pravac tog kretanja. Ruka tog stvorenja koje ga je nosilo sa lakoćom divlje zveri bila mu je preko usta i sprečavala ga ne samo da viče već i da diše. Njegov strah je bio toliko silan da se jednostavno prepustio...

Tek kada je na svom telu osetio kišu koja ga je za neko-

liko trenutaka oblila poput ogromnog talasa, shvatio je da je napustio sigurnost svoje vile...

Čester Mekenzi u životu nije ni jedan jedini minut proveo u bilo kakvoj vojsci. Ono »major« što mu se po svetu vuklo sa imenom jednostavno je izmislio kada je, posle dugogodišnjeg bavljenja mutnim poslovima oko pranja novca za velike mafijaške gazde po Njujorku i Bostonu, počeo da se bavi trgovanjem oružjem. Ispostavilo se da je imao pravo — »major« je ostavljalo utisak. Uz to je Mekenzi pokazao prilično veliki talenat za trgovinu svim vrstama oružja i municije i vrlo brzo se peo na hijerarhijskoj lestvici sveta te prljave i užasne rabote. Konačno, postao je jedan od deset najozloglašnijih trgovaca smrću na svetu. Za zemlju delovanja izabrao je Kanadu zbog labavih zakona i veza sa Evropom...

Poput Dejvida Blora, njegov posao se sastojao u ugovaranju

i pregovaranju. Lično nije nikada ni video kako izgleda sanduk sa puškama. O topovima je znao sve iz prospekata, a dobro se pazio da mu klijenti ne zapaze da nije u stanju da razlikuje kalibar 38 od kalibra 12,5 mm! Ono čime je trgovao nalazilo se uvek negde na drugom kraju planete, a robu je isporučivao, kao što je to bilo uobičajeno, preko tri kontinenta i posredstvom bar pet prevoznih sredstava. Tako je redovno bilo moguće da se na nekakav brod, u Riju ili u Angoli, ukrcaju sanduci sa robom čiji je on bio vlasnik, a na sanducima da piše: »Metalni opiljci, made in Surinam«, da bi, posle dugog puta, kopnom i morem, isti ti sanduci bili isporučeni u Kambodži, nikada otvarani, ali prepuni »heklera« od 9 mm!

Česteru Mekenziju je bilo glavno samo da on od svega toga ima dobru zaradu...

Sa Dejvidom Blorom je delio neke poslove i — gubitak od nekoliko miliona dolara, koji je prouzrokovao Lorens Midland svojim suludim, po Mekenzijevoj račun, postupkom. Sada je bio besan barem koliko i Blor...

Čim se oluja nad Torontom stišala, Mekenzi je seo u svoj automobil, koji je uvek vozio svojeručno, ali praćen brojnom svitom pažljivo odabranih telohranitelja. Stigao je pred vilu Dejvida Blora upravo u času kada su Blorovi telohranitelji završili potragu po vili i imanju i nesumnjivo utvrdili da je Dejvid Blor — kidnapovan!

— Šta se ovde, do đavola, događa? — upitao je glasno major Mekenzi zaustavljajući automobil ispred vile i izlazeći, sa nevericom gledajući unezvrene telohranitelje.

Jedan od njih je prišao, nepoznavajući Mekenziju i gotovo raportirao, verovatno pod utiskom Mekenzijeovog izmišljenog čina:

— Gospodine Mekenzi, čini se da je gospodin Blor kidnapovan. Neko je upao u baštensku kuću i onesposobio naše ljude, a onda, verovatno preko krova...

Major Mekenzi je mahnulo rukom i čovek je presekao rečenicu. Mekenzi ga je gledao zapanjeno. Nije mogao da veruje rečima, ali je morao da veruje bledom licu telohranitelja.

— Je l' ovo neko zezanje?
— upitao je tiho major Mekenzi.

— Na žalost... — zaustio je čovek.

— Sjajno! — Mekenzi je pljesnuo rukama. — Koliko vas je bilo u kući? Dvadesetorica ili više?! Dejvid vas plaća da ga čuvate i da obavljate poslove za njega, a vi lenčarite i dopuštate da se gomila terorista ušunja i otme ga! Neverovatno! Prokleti glupaci!

Telohranitelj se nije usudio da kaže Mekenziju da su, na osnovu tragova i izjava onesposobljenih momaka utvrdili da se radilo o jednom jedinom otmičaru.

— Sklanjajte se sa puta! — dreknuo je Mekenzi i krenuo prema kući. — Šta mislite?! Da ću zvati policiju? Samo bi nam još oni nedostajali u čitavom ovom smeću!

Ušao je u kuću i iznenadio se kada je video gospođu Blor kako mirno čisti svoje nokte, izležavajući se, polugola, na divanu u salonu vile. Žena mu se isceri kada ga je ugledala. Nije podnosila nijednog od muževljevih poslovnih prijatelja, ponajpre zato što joj se nijedan nikada nije udvarao.

— Konačno je došla neka maca i pojela ga! — rekla je gospođa Blor. — I tebe će!

— Ne zezaj! — odsekao je Mekenzi i prošao pored nje ne obraćajući pažnju na obline koje je nudila bilo kome.

Ušao je u radnu sobu. Poznavao je poslove Dejvida Blora kao svoje i sada je samo hteo da se uveri da li nešto od dokumenata koji su se odnosili na trgovinu nedostaju. Međutim, lako i brzo je utvrdio da je sve na svom mestu.

— Ovo je Midland! — Mekenzi je stegao pesnice i okrenuo se ka telohraniteljima, koji su ga pratili. — Nekoga je platio... Nekoga sposobnog da učini ovo. Nezamislivo! Toliko oluja i sve, a ipak... Ko li to može biti?

Od trenutka kada je doznao da je Blor otet, Mekenzi nijednog trenutka nije pomislio da ga pronađe i izbavi. Naprotiv — bio je, duboko u sebi, vrlo zadovoljan... Jer, sada su svi poslovi koje su obavljali zajedno prelazili, po tajnom ugovoru, na njega, a to je značilo da ni zaradu neće deliti sa Blorom. Ipak, hteo je da zna ko je mogao da otme njegovog ortaka...

— Da li je došao gost iz Francuske? — upitao je svog najpoverljivijeg čoveka.

— Jutros — potvrdio je čovek. — Čim se oluja smirila avion je sleteo. Da nije bilo oluje, ona bi bila sinoć tu.

— Ona?! — iznenadio se Mekenzi i zapanjeno pogledao svog telohranitelja. — Učinilo mi se da si rekao »ona«?!

— Da — potvrdio je čovek mirno. — Iz Francuske su nam poslali ženu. — Naši prijatelji tvrde da je nepogrešiva.

— Vidi, vidi... — Mekenzi je iskrivio lice u osmeh. — Ti prokleti Francuzi su zaista čudni. Ali, dosadašnje iskustvo me uči da su efikasni. Žena?!? Pa... Možda to neće biti loše. Čak i Midland ima nešto od muških hormona u sebi, nadam se...

Razmislio je nekoliko trenuta. Uopšte nije sumnjao da je Blorovu otmicu organizovao i platio Lorens Midland. Bio je veoma radoznao da dozna ko je to uspeo da izvede, i sada je još imao tajno oružje... Iz Francuske.

— Dovedite kučku ovamo — rekao je svom čoveku. — Moram da razgovaram sa njom pre nego što obavi taj posao.

— U stvari, majore... — reče čovek oprezno. — Ona je insistirala da se sretne sa vama i... Pa... mislim da je na putu ovamo.

— Kako?! — začudio se Mekenzi.

— Bio sam slobodan da joj kažem da ćete biti ovde, a ona je rekla da mora ili vas ili gospodina Blora da vidi odmah...

— Nije mi sasvim jasno... — reče zamišljeno Mekenzi. — No, neka bude. Uvedite je ovamo, u radnu sobu, kada dođe. Ja ću biti tu.

Telohranitelj je otišao, a Mekenzi je seo u fotelju u kojoj je obično sedeo Dejvid Blor. Sam, u radnoj sobi otetog ortaka, osmehivao se uzimajući kalkulator — morao je da izračuna koliko će zaraditi preuzimajući Blorove poslove. Jer, nije sumnjao u to da će taj blesavi Lorens Midland jednostavno ubiti Blora, naročito kada se pokaže da niko na svetu nema nameru da otkupi tu budalu, Blora, čak i ako neko za njega zatraži bilo šta...

Uživao je u ciframa koje su se ređale na displeju i ni jednom jedinom, ni najmanjom misli nije dotakao Dejvida Blo-

ra. Izgledalo je kao da ga je zauvek izbrisao iz svoje memorije...

Dejvid Blor se ničega nije sećao. Znao je jedino da je tog jutra morao da kupi kompletnu novu odeću, zato što mu je stara bila sasvim mokra. I, znao je da mora da telefonira svim svojim poslovnim partnerima, naročito čuvarima njegovog kontingenta oružja, u Peru...

Jednostavno je morao da naredi da se sve raspoloživo oružje, inače spremno za isporuku nekakvoj buntovničkoj vladi u jednoj od bivših republika SSSR-a, jednostavno potopi odmah po ukrcavanju na brod i po isplavljanju istog. Uopšte nije sumnjao da je to što izgovara njegova volja, nepromenjiva!

I, morao je da posle dugih telefonskih razgovora iz svoje kancelarije, ode u obe banke preko kojih su ušle njegove uplate i isplate. Znao je da mora

da ugasi sve svoje račune, i da sav novac uplati fondu UNICEF-a, u Njujorku. I, to je učinio, uz osmeh koji je očarao službenice banke.

Konačno, znao je da mora da poseti Ministarstvo pravde i da tamo samog sebe prijavi kao nelegalnog trgovca oružjem...

Dejvid Blor je bio pod dubokom, neizbrisivom hipnozom. Više nalik na robota nego na čoveka. Ipak, da bi uverio ljude iz Ministarstva da govori istinu, nosio je sa sobom sve papire koji bi mogli da posluže kao dokaz njegovih poslova...

U trenutku kada je ulazio u Ministarstvo bio je siromašan kao crkveni miš, rasterećen tona i tona oružja i miliona i miliona dolara, i ništa ga nije brinulo. Hipnoza je iz njega isprala sva sećanja na neke delove života — ninda je bio temeljan!

Najčudnije je bilo to što se Dejvid Blor osmehivao, odajući utisak najsrećnijeg čoveka na svetu...

Posmatrajući ga iz taksija, ninda, već vrlo pažljivo maskiran, mislio je: »Možda nije trebalo da mu izbrišem sećanja na ženu o kojoj je tako žučno

govorio noćas?! Izgleda suviše srećan!«

Taksi je zatim krenuo...

Gomila telohranitelja, i Blorovih i Mekenzijevih, okupljeni oko Blorove vile, okrenula se i gotovo uzdahnula kada je ugledala žensku priliku koja je izašla iz taksija. Visoka, u pripijenim pantalonama i tunici koja je lepršala oko nje, ličila je na manekenku. Duga, vrlo tamna kosa joj je vijorila u koraku, a pažljivo našminkano lice je otkrivalo pomalo grubu lepotu kakvu imaju krupne žene — ova je bila visoka verovatno svih šest stopa!

Sa snažnim francuskim naglaskom upitala je za gospodina Mekenzija i gorile su počele da se utrkuju ko će je otpratiti do radne sobe otetog Dejvida Blora gde je bio major. Iza njenih leđa su padali šaputavi komentari. Malo ko od njih je znao za ono što je znao poverljivi čovek majora Mekenzija...

Francuski poslovni partneri Blora i Mekenzija su često pristizali u pomoć svojim ortaci-

ma. Francuska mafija je raspolagala sa nekoliko vrhunski obučених plaćenih ubica i sada je jedan takav trebalo da stigne. Umesto muškarca, međutim, bila je poslata žena!

Telohranitelj je pokucao na vrata, a kada se Mekenzi odayvao čovek je otvorio vrata i rekao:

— Ona je stigla!

— Pa neka uđe! — kazao je Mekenzi sa otvorenom radoznalošću. — Neka odmah uđe!

Mlada žena je ušla i odmerila pažljivim pogledom domaćina. Mekenzi je bio zadivljen. Gotovo je požalio što je dobre dve stope niži od devojke. Inače, odmah bi joj ponudio dobru svotu za poslove koji nisu podrazumevali pucanje. Ipak, znao je da Francuzi uvek šalju nekoga ko je opasan i čvrst, i nije se usudio da joj se udvara.

— Dakle, to ste vi?! — rekao je Mekenzi.

— Vi ste major Mekenzi? — upitala je mlada žena sa kotrljajućim suglasnicima, što je Mekenzija dovođilo do ludila. Zamišljao je kako ona izgleda bez odeće.

— Hteli ste da me vidite — reče major. — Ne znam da li je to neophodno.

— Moraćemo neke stvari da razjasnimo, majore — reče že-

na i osvrnu se prema telohranitelju koji je još uvek bio u sobi.

— Ostavi nas — reče Mekenzi čoveku, razumevajući da Francuskinja želi razgovor u četiri oka.

Telohranitelj poslušno izađe zatvarajući vrata, na razočaranje ostalih, koji su tumarali hodnikom ne bi li videli još malo od te tajanstvene posetiteljke.

— Dakle? — upita Mekenzi pokušavajući da odredi boju očiju mlade žene.

— Razumela sam da je cilj izvesni Lorens Midland — reče Francuskinja odlučno. — Imam njegovu fotografiju i sve ostale podatke. Vaš čovek mi je sve dao na aredromu. Međutim, bojim se da ste me uzalud pozvali.

— Ne razumem? — reče Mekenzi zbunjeno.

— Naime, morate da znate da je čovek po imenu Lorens Midland mrtav — reče mlada žena. — Ja sam dolazila uzalud.

— Mrtav?! — zapanji se Mekenzi. — Ali, viđen je sinoć, ovde, u Torontu!

— Bojim se da grešite — reče Francuskinja i podiže ruku

kao da želi da popravi svoju kosu.

— Zaista mi nije jasno o čemu govorite? — rekao je Mekenzi. — I, uostalom, kako vi, tek prispeli iz Francuske, možete da znate bilo šta o Lorensu Midlandu?

Umesto odgovora pokret mlade žene se završi time što je — skinula periku!

Mekenziju se osušiše usta od iznenađenja! Pred njim je stajao muškarac!

— Pa... Ipak niste žena! — rekao je, razočaran. Do pre nekoliko sekundi je zamišljao to stvorenje bez odeće.

— I ne samo to — izgovori mladi čovek glasom u kome nije bilo kotrljajućih suglasnika.

Odbacio je tuniku, lažne grudi i brzim pokretima veštih prstiju skinuo dobar deo šminke sa lica. — Nisam čak ni Francuz!

Mekenzi se zbunjeno osmehivao. Ništa mu nije bilo jasno i on to glasno izgovori:

— Ama, hajde! Opet neko zezanje! Poslednjih dana ima mnogo zezanja u Torontu! Ko si ti?

— Ja sam više njih — odgovori mirno Lesli Eldridž otkri-

vši svoje pravo lice pred Mekenzijem. — Za vas mogu lako da budem i Lorens Midland, majore!

Nekoliko dugih, napornih trenutaka je trebalo Česteru Mekenziju da shvati da pred njim stoji čovek koji vodi igru, koji je u stanju da se pretvori u Lorensa Midlanda, u tajanstvenu Francuskinju, u bilo šta... Koji je, verovatno, oteo i Blora!

— Ne! — reče pobledeli major. — Nije moguće! Iz Marselja su javili da dolazi neko. Moj čovek nije mogao da pogreši!

— Ipak — reče Lesli spokojno, bez trunke uzbuđenja. — Pogrešio je, ali nije on za to kriv. Vašu gošću iz Francuske smo gospodin Blor i ja otpratili nazad, uverivši je da nije potrebna u Torontu, budući da je Lorens Midland već pokojni.

— Blor?! Šta?! Ne razumem?

— Divan čovek — isceri se Lesli na Mekenzija. — Pristao je bez protivljenja da se liši svih materijalnih dobara ovog sveta u zamenu za svoj život. A ja jednostavno nisam mogao da odolim da ne obučem malo ženske odeće. Zar vam to ni-

kada nije palo na pamet, majore?! Šteta što nećete imati prilike da probate. Uzbudljivo je!

— Ko... — mucao je Mekenzi, ne usuđujući se da vrisne i pokuša da dozove telohranitelje. — Ko si ti?

— Moje ime ti ništa ne bi značilo — odvrati mirno Leslie. — Ja sam samo jedan od onih zanesenjaka koji pokušavaju da malo poprave neke krive stvari na ovom svetu. Ti mi izgledaš dovoljno kriv i spreman za popravljanje.

— Blor... Midland... — mucao je Mekenzi u totalnoj konfuziji.

— Utešiću te — reče Leslie. — Lorens Midland je zaista pokojnik. Što se tiče Blora, on je zaista bacio sve svoje oružje u more i sav svoj novac uplatio na račune UNICEF-a, gde će već znati kako da ga upotrebe. Sada je siromašan, ali srećan. Živ je, a to je ipak najvažnije.

Čester Mekenzi je osetio da mu se ne sprema ništa dobro. Međutim, bio je obamro od straha i naprosto nije bio u stanju da reaguje na bilo koji način. Oči su mu igrale ne us-

pevajući da se smire u jednoj tački vidokruga. Osetio je kako mu kolena drhte i brže-bolje je prekrstio noge. Ipak je bio svestan da sa one strane vrata postoji cela jedna četa telohranitelja i da mu oni mogu pomoći. Ali, brinulo ga je što ne nalazi u sebi dovoljno snage ni odlučnosti da pozove pomoć.

— Rado bih i vama ponudio razmenu, majore Mekenzi — reče Leslie namerno suviše učtivo. — Međutim, gospodin Blor me je uverio da ste preispoljni zlikovac. Želite li da znate čime me je uverio u to?

— Ne... — prebrzo šapnu Mekenzi. — Ovaj... da.

— Pa... da pomenem samo izvesnu Džejn Kenedi — reče Leslie. — Nadam se da se sećaš da si je silovao i ubio, u Bostonu. Blor to zna, ili je znao... Nije trebalo da se hvališ.

Mekenzi osetio kako je počeo da menja boje. Bio je svestan toga da taj tajanstveni mladi čovek zna sve, jer i Blor je znao sve. Mekenzi je prokleo u sebi čas kada je odlučio da neke mračne detalje svoje prošlosti ispriča Dejvidu Bloru. Činio je

to kako bi zaplašio Blora i primorao ga na saradnju. Sada mu se to svelo, na neobičan i neočekivan način.

— Ili da se setimo Riverdejla, malog mesta u Mejnu — nastavio je Lesli. — Blor kaže da ste tamo svojeručno zapalili celu jednu porodicu, zaključanu u njihovu kući, majore!

Glava Čestera Mekenzija klonu na grudi. Nije čak imao dovoljno snage da je drži uspravno.

— Da li ti je poznato ime Aleksandar Hol? — upita Lesli. — Blor tvrdi da si ga ubio zbog prokletog pokeraškog duga. Naravno, ti si dugovao njemu. . .

Kao da su oštrice žileta prelazile površinom moždane mase majora Mekenzija. Nije mogao da veruje da taj čovek, po svemu čudan i neverovatno prodornog pogleda kojim je trgovca oružjem streljao, zna sve o njemu. Sve što je ikada Mekenzi rekao Bloru. Bilo mu je maglovito jasno da u tom čoveku postoji volja koja je u stanju da iscedi sve iz bilo koga. Nije se usudio da govori, pokušavajući da skupi snagu i suprotstavi se na bilo koji način.

— Jednom, za sto, dvesta ili trista godina, ovom svetu neće biti potrebni trgovci oružjem — reče Lesli. — Računaj da si ti prvi iz odumiruće vrste.

To je zvučalo kao definitivna pretnja, iako Lesli nije pomerio ni obrvu. Mekenzi nije uspevao da usredsredi pogled, ali je znao da jednostavno mora da pokuša. . .

Činilo mu se da je brzinom zmijskog napada posegnuo rukom ka revolveru, koji mu se nalazio ispod pazuha. Bio je uveren da će uspeti. Uhvatio je dršku revolvera oznojenim dlanom. . .

Pre nego što je Mekenzi izvukao ruku sa revolverom Lesli je načinio munjevit pokret rukom, gotovo iz zgloba, ne pokrećući podlakticu. Iz njegove šake izlete šuriken, čelična zvezda oštarih vrhova, i zari se u čeonu kost Čestera Mekenzija!

Lažni major je uspeo da izvuče revolver na tren pre nego što je vulkanski bol eksplodirao njegovom lobanjom. I, ruka sa revolverom je ostala upearena prema Lesliju, a Mekenzi je već bio mrtav! Glava mu je konačno klonula, a iz nosnica mu pocureše dva tanka mlaza krvi. Potom i ruka klonu na sto.

— To je bio pogrešan potez — reče mirno Leslie. Njegov posao je bio završen.

Svukao je ostatke ženske odeće ispod koje se nalazio kostim ninđe...

Odskočio je kroz prozor sa drugog sprata bez trunke bojazni da će mu se pri doskoku bilo šta dogoditi. Mekano, poput velike mačke, stopalima je dodirnuo travnjak, odskočivši gotovo istog trenutka i nestajući u raskošnom rastinju vrta pre nego što je bilo ko od brojnih telohranitelja mogao bilo šta da primeti...

Ipak, osvrnuvši se načas, ugledao je u jednom prozoru lice jedne žene. Bila je to gospođa Blor...

Gospođa Blor je videla ninđu kako hitro prelazi preko vrta, ali je računala da je to još jedna halucinacija izazvana heroinom, još jedan deo njenih narkomanskih snoviđenja. Okrenula se i pogledala prema telohraniteljima okupljenim u prostoriji. Najednom joj je nešto bilo savršeno smešno...

Njen smeh je Leslie čuo kada je već bio daleko, na sigurnom. Bio je to smeh žene koja je, u stvari, bila žrtva. Žrtva ludosti, koliko sopstvene toliko i

ludosti društva u kome je živela. Leslie pomisli: »Zaista su pred odumiranjem!«

*
* *

Stigao je kući kasno te večeri, nalik na mladog poslovnog čoveka koji se vraća sa službenog puta. Miran i savršeno pribran. Tokom avionskog leta od Toronta meditirao je i očistio svoj duh od prljavštine protiv koje se borio celog života i koju nije mogao izbeći. Da nije imao tako snažan duh odavno bi poklekao pred iskušenjima svog načina života.

Sumiko je još bila budna kada je ušao u sobu. Ležala je u postelji i pokušavala nešto da čita. Naravno, čula ga je još na ulaznim vratima, ali mu je dopustila da uđe u sobu i tek tada rekla:

— Nisi se javljao...

— Ne — reče mirno Leslie. — Mislio sam da će biti bolje da požurim da se vratim.

— Nadam se da si stigao na vreme — rekla je Sumiko ustajući i prilazeći plakaru sa

garderobom. — Nemoj se svlačiti. Moramo odmah poći.

— Gde? — upita Leslie, shvativši istog trenutka da mu je pitanje sasvim izlišno. Odilčno je znao kuda treba da pođu.

— Tabasko je tamo — rekla je Sumiko. — Lorens umire. Želeo je da te vidi.

Oboje su ćutali sve dok nisu bili u automobilu kojim je upravljala Sumiko, vozeći veoma brzo kroz poznate ulice. Nije se brinula o ograničenjima brzine ni o policiji. Nije uopšte mislila o tome. Rekla je:

— Već jedva govori. Telo mu je gotovo paralisano. Ipak, uporno odbija svaku pomoć. Čini se da želi da oseti i najsitniji bol. . .

Reči su joj zamrle u grlu. Iskreno je žalila Lorensa Midlanda.

— Valjda želi da se sam pred sobom iskupi za grehe — rekao je mirno Leslie. — Neobičan čovek.

— Hrabar čovek, svestan svojih grehova — rekla je Sumiko.

Dovezla se pred hotel u kojem je odseo Lorens Midland pod imenom Derija Kila. Leslie je zaključio da je ona vrlo često, proteklih dana, dolazila

ovamo, jer ju je osoblje pozdravilo sa prijateljskim osmehom. Nije je ništa upitao o tome.

Pred samim vratima sobe, Sumiko reče:

— Da ikako mogu, izbegla bih ovaj susret. Navikla sam na smrt, ali ovo je nešto drugo. Ovo je pročišćenje pre smrti. Samovoljno odabrano kao način umiranja. Stravičan način. Veoma spor. Ipak, mislim da on zaslužuje da oko njega budu prijatelji. . .

Leslie je samo klimnuo glavom. Potom su ušli u sobu. . .

Midland je ležao na postelji, sasvim ispružen. Izgledao je sitniji nego ranije, ispijenog lica na kome su se isticale užarene oči. Nije mogao da okrene glavu da pogleda prema vratima. Umesto njega je to učinio Tabasko Pit koji je, sav zaspuren od neprijatnih osećanja, sedeo u fotelji pored postelje.

— Konačno! — rekao je Tabasko Pit.

Leslie je samo ćutke stisnuo ruku starom prijatelju, razumevajući njegovu želju da napusti sobu sa umirućim čovekom. Pit je samo još šapnuo:

— Idem da se napijem!

Tiho je izašao napolje, ostavljajući Sumiko i Leslija u sobi. Lesli je prišao postelji i stao tako da je Lorens Midland mogao da ga vidi.

— Ipak... Došao si... — prostenja Midland.

— Odužio sam tvoje dugove — rekao je Lesli. — Blor je, nešto slično tebi, počastio UNICEF sa nekoliko miliona svojih dolara. Mekenzi je mrtav. Bilo je ugodno biti ti, s vremena na vreme.

— Nikada nije bilo ugodno... biti ja — šapnuo je Midland.

— Zašto odbijaš pomoć? — upita Lesli mirno. Nije žalio Midlanda, iako je saosećao sa njim. Znao je da njemu ne treba sažaljenje.

— Samo bih produžio agoniju — reče Midland tiho. Lice mu je bilo sasvim ukočeno, što je bila posledica poodmakle bolesti, ali je bilo prilično jasno da trpi nezamislive bolove. — I... Želim da je osetim... Smrt!

— Dovoljno si je osećao... — rekao je Lesli i seo na ivicu postelje.

Znao je šta treba da učini. Kao što je lako, samo pritiskom prstiju na određenu tačku na telu, mogao da ubije, tako je sličnim postupkom, mo-

gao da liši bola. Spustio je ruku na Midlandovo čelo i lako pritisnuo jednu tačku iznad korena nosa.

Lorens Midland je osetio kako se bol brzo smanjuje. Ipak, iako je bol gubio na snazi, telo mu je još uvek bilo zahvaćeno paralizom.

— Zašto to činiš? — upita Midland.

— Zato što je Sumiko, Pitu i meni mučno da gledamo tvoj bol. To je prilično sebičan razlog.

— Ne... — reče Lorens Midland. — Ne to... Hoću da znam zašto si učinio sve to? Sve... razumeš li?

— Šta »sve«? — upita Lesli, praveći se da ne razume. U stvari je samo želeo da izbegne odgovor.

— Niko na svetu mi ne bi pomogao na takav način — rekao je Lorens Midland osećajući, na svoje sopstveno iznenađenje, da bola više nema. — Postao si Lorens Midland i obračunao si se sa mojim neprijateljima... Želeo bih, pre smrti, da doznam zašto. Mislim da će mi smrt biti lakša...

— Zavaravaš se samo — rekao je mirno Lesli. — Kada već govoriš o smrti... Ona ni za koga nije laka.

— To sada odlično znam — pokušao je čak i da se našali Lorens Midland.

— Ostavio si iza sebe dobro delo — rekao je Lesli.

— Jedno dobro delo i hiljadu loših — Lorens Midland je pokušao da se osmehne, ali na ukočenom licu to je izgledalo ružno.

— Svi čine tako — rekao je Lesli. — Svi mi imamo više loših nego dobrih dela, više mana nego vrline.

— Valjda će bogovi, ako postoje, imati razumevanja za mene — rekao je Midland. — Ipak... reci mi! Zašto?

— Možda zato što želim da umnožim svoja dobra dela — reče Lesli.

— Mislim da nemaš prava da jednom umirućem čoveku uskratiš istinu — šapnuo je Midland.

I Lesli i Sumiko su bili svesni da Midland govori istinu. Izmenjali su poglede, a onda Lesli izgovori:

— Jesi li ikada čuo za ninđucu?

— Šta je to? — upita Midland pokušavajući da gleda Leslija u oči.

— Drevna japanska veština. Ratnička — odgovori Lesli. — Ja sam ninđa!

— Čekaj... — Lorens Midland se zakašlja. — Misliš, kao oni iz filmova?

— Filmovi su šarena laža — reče Lesli. — Ninđucu je ozbiljna stvar. Obuka traje godinama.

— Ninđe su, koliko sam čitao... ubice! — reče ozbiljno Midland.

— Ne veruj svemu što pročitaš — rekao je Lesli. — Moja priča nije priča o ubici.

— Kaži mi! — šapnuo je umirući čovek.

— Mislim da zaista imaš pravo da znaš — reče Lesli. — Sticajem okolnosti sam prošao ninđucu obuku. Bio sam najbolji. Savladao sam veštine o kojima malo ko na svetu zna. Znam da ubijem na sto načina, i da preživim na hiljadu. Znam kako da budem nevidljiv. Znam tajne otrova. Znam tajne ljudske duše. Znam da postanem neko drugi.

Midland je zatvorio oči, teško dišući. Slušao je vrlo pažljivo. Lesli je nastavio:

— Ninđe su neka vrsta tajnih agenata samuraja. Mnogi od njih su bili zaista ubice. I danas ih ima, mada se o tome malo zna. Mene su pripremali da budem vrhunski ubica. Međutim, na vreme sam shva-

tio da postoji na svetu mnogo zla, a malo dobra, i rešio sam da se posvetim borbi protiv zla. U filmovima takve ninde zovu »belim nindama«, ali i to je šarena laža. Ja sam velika tajna za sve. Budući da nikada nisam morao da brinem o novcu, odlučio sam da život posvetim čisteći ovaj svet od ološa. Činim to da bih, jednog dana, poput tebe, pred bogove izašao čistog lica i još čistijeg srca. Činim to zbog svih onih koji će tek živeti. Ako uspem da bar za delić ovaj svet bude sutra bolji nego danas... Mislim da možeš da me razumeš?!

U sobi je vladala sveta tišina. Sumiko je stajala iznad postelje gušeći suze koje su joj navirale samo snagom volje. Lesli je nastavio da govori:

— Moj um je uvežban da uopšte ne prima smrt kao nešto što se razlikuje od života, niti život kao nešto što se razlikuje od smrti. Ubijam, naravno. Ubijam one koji zaslužuju smrt. Ubijam čiste savesti, u ime budućnosti... Ti si ušao slučajno u moj život, ali ja sam u tvoj ušao sa odlučnom namerom da dokrajčim tvoju borbu, jer je tvoj postupak bio jedina vrsta borbe...

Lesli je uzdahnuo. Prekinuo je svoju priču samo da bi pokušao da umirućem čoveku što bolje razjasni sve ono što je činilo njegovu veliku tajnu. Tajnu ninde. Imao je nameru da produži...

— Les... — pozvala ga je tiho Sumiko.

On je pogleda. U njenim očima je pročitao ono čega nije bio svestan u prvom trenutku. Zatim je spustio pogled na Lorensa Midlanda...

Njegove grudi se više nisu pokretale! Lorens Midland je bio mrtav!

Lesli opipa puls. Nije ga bilo. Gledao je mrtvacu mirno...

— Umro je tiho. Bez bolova, ipak... — reče Sumiko.

— Život mu nije bio lak. Smrt mu je bila teža. Odužio je svoj dug — rekao je Lesli.

— I odneo tajnu u grob — dodala je Sumiko.

Još neko vreme su u savršenoj tišini ostali u sobi. Kao da su svojim prisustvom želeli da odaju poštu čoveku koji je, pred sam kraj života rešio da ispravi svoje greške, da oduži svoje dugove, da okaje svoje grehe.

Zatim su tiho napustili sobu. Lesli okači na vrata natpis: »Ne uznemiravaj!«

Tabasko Pit ih je čekao u hodniku. Nije otišao da se napije. Nije morao ništa da pita. Sa Lesliejevog i Sumikinog lica je pročitao da je sve završeno.

Sve troje su u tišini napustili hotel. . .

Napolju ih je dočekaao grad. I noć.

Znali su da će noć proći, kao što su i znali da će grad ostati večan. I u njemu hiljadu priča o grehu i pokajanju. . .

— K R A J —

**Dobro došli
u porodicu
roto romana!**

